

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/21 • 1 Haziran 2007 • 50 YKr

**Komünistler seçimlere
sınıfın bağımsız
devrimci adayları ile
katılıyor!..**

**Seçim aldatmacasına, gerici
saldırgan politikalara karşı
devrimci sınıf mücadelesi!**

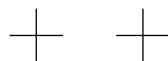
**Ordu savaş çığırtkanlığı ile
düzen içi çatışmada yol almaya
çalışıyor!**

**Seçimler, sol hareket ve
devrimci sınıf çizgisi**

**Burjuva gericiliğine ve
parlamentar hayallere karşı
devrimci sınıf alternatifi!**

CMYK

İÇİNDEKİLER

Seçim aldatmacasına, gerici-saldırgan politikalara karşı devrimci sınıf mücadelesi!....	3
Ordu savaş çığırtkanlığı ile düzen içi çatışmada yol almaya çalışıyor!	4
Komünistler seçimlere sınıfının bağımsız devrimci adayları ile katılıyor!.. Burjuva gericiğine ve parlamenter hayallere karşı devrimci sınıf alternatifi!	5
Meclisteki düşman kardeşlerin son marifeti: Devlet zoruna yasal kılıf!	6
Polisin yetkisi sınırsızca genişletiliyor! . 7	
Düzen cephesi, "üçüncü cephe" ve devrim cephesi.	8-9
"Bir anarşistin kaza sonucu ölümü" yasaklandı!..	10
Ülkeyi sınırsızca ABD emperyalizminin kullanımına açanların ikiyüzlülüğü.	11
Cumhuriyet mitinglerinin ardından... Mitinglerde kadın rengi!..	12
İşçi-emekçi hareketinden..	13
Sendikal anlayış tartışmaları ve Birleşik Metal seçimleri üzerine	14-15
Seçimler, sol hareket ve devrimci sınıf çizgisi (Orta sayfa)	16-19
BDSP'nin seçim çalışmalarından...	20
Güne yüklenip geleceği kazanacağız!.. 21	
İLGP'nin şenlik faaliyetlerinden.....	22
Sendikal hakları için işten atılan ve direnişe geçen Esen Plastik işçilerine.	23
Gençlik hareketinden.....	24
Dünya işçi-emekçi hareketinden	25
Direnen Filistin halkıyla dayanışmaya!..	26
Almanya'da Uluslararası Gençlik Festivali	27
Seçimler ve devrimci yurtsever tavır / II.	28
Kentsel dönüşüm paneli.....	29
Çözüm devrimde!	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm için

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/21 ● 1 Haziran 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Komünistler 30 Mayıs tarihinde yaptıkları açıklamayla seçimler konusundaki bağımsız devrimci sınıf tutumunu kamuoyuna sundular.

Komünistler İstanbul, İzmir, Ankara, Adana ve Bursa kentlerinde sınıfın bağımsız devrimci 9 adayıyla seçimlere katılıyorlar. Kuşkusuz komünistler seçimlere ilk kez katılmıyorlar. Bundan önce 3 genel ve 1 yerel seçime katılmışlardı.

Ancak bu seçim dönemi ve çalışması komünistler cephesinden yeni bir düzeyin ifadesi olacak. Bu alanda kazanılan birikim ve deneyim yeni ve üst bir düzeyden devrimci siyasal sınıf çalışmasının ilerletilmesinde önemli bir işlev görecek.

Seçimler her siyasal partinin kendi programı ve çizgisiyle kitlelerin karşısına çıktığı bir dönemi işaretler. Bu açıdan seçimler, her siyasal partinin kendi programı ve çizgisi ile dostun-düşmanın karşısına çıktığı bir alandır. Böyle dönemlerde bağımsız devrimci bir sınıf tutumu ve bu tutumun devrimci bir kitle çalışmasının zeminine dönüştürülebilmesi büyük bir önem kazanmaktadır.

Komünistler seçimler vesilesiyle etkin bir kampanya örgütleyerek sermaye düzenine karşı sınıfsız, sömürsüz bir dünya için devrim mücadelesine çağrı yapacaklar, reformist-liberal solun yaymaya çalıştığı reformist-parlamenterist hayallere karşı ise devrimin ve sosyalizmin bayrağını yükseltecekler.

Bu seçim çalışması siyasal faaliyet kapasitesinde ve yeni bir düzeye sıratılması bakımından bir sınav olacaktır. Bu nedenle devrimci propaganda-ajitasyonun her zamankinden on kat daha artırılabilmesi, kullanılan araç ve yöntemlerde çeşitliliğin ve zenginliğin çoğaltılabilmesi, önderlik kapasitesi ve inisiyatifinin geliştirilebilmesi, yoğun ve enerjik bir çabanın ortaya konulabilmesi, işçi ve emekçilerin mücadele enerjisinin açığa çıkarılarak harekete geçirilebilmesi tayin edici olacaktır. Bu seçim çalışması çok yönlü bir gelişme ve büyüme sürecinin örgütlenebilmesi, politik etkinin derinleştirilerek kalıcı hale getirebilmesi için muazzam olanaklar sunmaktadır. Bu olanakların ne kadar etkili ve sonuç alıcı bir temelde değerlendirilip değerlendirilemediği ise tümüyle ortaya konulacak irade ve çabaya bağlı olacaktır.

Öyleyse tüm güçlerimiz ve çalışma alanlarımız her zamanki çalışma düzeyini ve temposunu kat kat aşan bir çaba ortaya koyabilmeli ve devrimci bir seferberlik içine girmelidirler. Bu çalışmanın ortaya çıkaracağı, birikim, deneyim ve sonuçları çok yönlü olarak *Kızıl Bayrak* gazetesine ve *kizilbayrak.net* sitesinde gün gün, saat saat yansıtmak için azami bir çaba harcanmalıdır.

Komünistlerin seçim politikaları ve bu çerçevedeki çalışmaları ile tasfiyecili-liberal solun seçim perişanlığı ile ilgili bilgi, haber ve yorumları, birbirine tezat oluşturacak bir bakışla belirgin biçimde ve düzenli olarak vermek apayrı bir önem taşıyor... Deyim uygunsu devrimci sınıf tutumu ile tasfiyecili oportünizm arasında bir mücadelenin kendini gösterdiği bir alan olmalıdır bu.

* * *

İstanbul Liseli Gençlik Platformu tüm bir dönemi kapsayan kesintisiz ve etkili bir çalışma dönemini geride bırakıyor. Bu çalışmanın finali 3 Haziran günü ÖSS karşıtı bir şenlik ve ardından 9 Haziran günü gerçekleştirilecek bir mitingle tamamlanacak. Tüm ilerici, devrimci güçlerin katılımını bekliyoruz.

Liselilerin Sesi

Öğrenci Sınıfının Sınava Kaldırılısın!

Liselilerin Sesi'nin 16. sayısı çıktı!.. Kitapçı ve bayilerde...

Ölüm yıldönümlerinde devrimci sanatçılarımızı saygıyla anıyoruz...

Nasım Hikmet
3 Haziran 1963

Orhan Kemal
3 Haziran 1963

Ahmed Hızır
3 Haziran 1991

Hasan Hüseyin

Seçim aldatmacasına, gerici-saldırgan politikalara karşı devrimci sınıf mücadelesi!

Egemenler arası iktidar paylaşımı çerçevesinde devam eden çatışmada taraflar yeni hamlelerle cephelerini tahkim ederken, içe ve dışa dönük daha kapsamlı saldırı hazırlıklarını uyum içinde yapıyorlar. Bu hazırlıkları gerekli kılan planlar toplumdan gizlense de, çatışan tarafların uyum içinde çalışmasının hayra alamet olmadığını kestirmek güç değil. Zira çatışan güçlerin uyumlu çalışması, iki tarafın da ayırdedici nitelikleri olan işçilere, emekçilere ve ezilen halklara düşmanlık; işbirlikçi burjuvaziye, emperyalizme ve siyonizme hizmetkârlıkla ilgili hazırlıklar yaptıkları anlamına gelmektedir.

Tayyip Erdoğan ve müritlerinin hazırladığı cumhurbaşkanlığı seçimiyle ilgili yasa tasarısının Necdet Sezer tarafından meclise geri gönderilmesi, “terör koordinatörü” emekli generalin görevden alınması, başbakan-cumhurbaşkanı görüşmesinin iptal edilmesi, görüşmenin tatbikat izlemek üzere gittikleri İzmir’de yapılacağı açıklandığı halde, Erdoğan-Sezer ikilisinin yanyana oturup birbiriyle konuşmaması, son günlerde iki gerici kamp arasındaki çatışmanın bazı ayrıntıları olarak kayda geçti. “Milleti” temsil ederken tepişen vekillerin birbirini yumruklaması ise çatışmanın farklı görünüşlerinden biriydi. Bu kaba görüntüler, çürümüş kapitalist rejimin yönetememe krizinin giderek derinleştiğine işaret ediyor,

İktidar paylaşım savaşları devam ederken, genel çerçevede iki kutba ayrılan düzen partilerinin şefleri, erken seçim süreciyle birlikte inlerinden çıkarak toplumun karşısına çıkmaya başladılar. Aday pazarlıkları son aşamaya gelirken, siyasi züccaciyeci esnafı da işini bitirmek üzere. Belki de ilk defa düzen partilerinin vitrinlerindeki aksesuarlar birbirine bu kadar benzeyecek.

Çankaya’ya tırmanma hevesinden vazgeçmediğini sık sık dile getiren dinci-gerici cenahın başı AKP’nin seçim sloganı, “Şimdi demokrasi zamanı” olarak saptanmış. 27 Nisan Muhtırası’nın gösterdiği parkurda “uygun adım marş!” ilerleyen Tayyip ve müritleri, sanki muhtıraya karşı “dik” durmuş gibi “demokrasi savunucusu” havalalarına giriyorlar. Oysa, Türkiye’de militarist güçlere karşı “dik” durmanın, sermaye hizmetinde siyaset yapan tayfanın hasletleri arasında yer almadığı bilinmektedir. Dolayısıyla AKP’nin bu iddiası safsatadan ibarettir. “Şimdi demokrasi zamanı” sloganı atmanın dinci-gerici takımını gülünç duruma düşüreceğinin daha somut kanıtları da var. Zira tam da bu dönemde, rejimin diğer güçleriyle birlikte, polis devletini tahkim eden yasayı çıkarmış bulunuyorlar.

İrkçi-şovenizmin çığırkanlığını yapan, cuntacı generallerin izinden giden partiler bir yana, muhtıraya karşı demokrasiyi savunan “kahraman mücahitler” partisi AKP’nin demokrasiden söz etmesi tiksinti vericidir. Zira kolluk kuvvetlerinin yargısız infaz dahil her türlü zorbalığına yasal kılıf uyduran yasanın fikir babası AKP’dir.

Gerici güçler arası kutuplaşmada saf tutan toplum kesimleri ile parlamenter avanaklığın şampiyonluğunu yapan reformistler seçime büyük bir önem atfederken, sermaye kalemşörleri böyle bir naiflik içinde değiller. Burjuvazinin belli kesimlerinin sözcülüğünü yapan bu çevreler, endişeli görünüyor. Zira darbe tehdidi altında başlayan seçim sürecine bir de polis devletinin tahkim edilmesi hamlesi eklenince, liberallerin endişeleri iyice arttı. Ankara’daki kontra bombalamadan sonra iyice çığırından çıkan “Kuzey Irak’a girelim” histerisi

ise, seçim sürecinin kesintiye uğrayabileceği, “savaş hali” sözkonusu olursa seçimlerin bir yıl ertelenebileceği yorumlarına yolaçtı.

“Büyük kentlerde yeni patlamalar olabilir” “kehaneti”nde bulunan generaller başta olmak üzere başkentten göbeğinde patlayan bombayı “nimet” sayanlar, medyadaki borazanlarının da katkısıyla, “ülke intihar bombacısı kaynıyor” havası yaratmaya çalıştılar. Kürt halkına düşmanlık eşliğinde sürdürülen bu propaganda, toplumun en azından belli kesimlerinde var olan “Kuzey Irak’a bir an önce saldırılmı da bu terör belasını bitsin” saplantısını daha da körükledi. Böylece bilinç çarpılmasıyla sersemlemiş toplum kesimlerinin olası bir askeri saldırıyı destekler vaziyette bekletilmesi hedefleniyor.

Bu noktada “laik/anti laik” çatışması bir yana bırakılarak ortak dil yakalandı. “Teröre karşı” birlik içinde hareket ettiklerini açıklayan başbakan, generallerin istemesi durumunda hükümetin sınır ötesi operasyon için yetki vermeye hazır olduğunu ilan etti. Yapılan tüm histerik çığırkanlıklara rağmen ne Genelkurmay böyle bir yetki istedi, ne hükümet böyle bir yasal hazırlığa girişti.

Bilindiği gibi, böyle bir saldırının olabilmesi için kararın Ankara’dan önce Washington’da onaylanması gerekiyor. Zaten son yıllarda Türk egemenlerinin uğraşlarından biri de Beyaz Saray’daki efendilerini bu konuda işbirliğine ikna etmektir. Ancak 1 Mart tezkeresinin kazaya uğraması bu kirli amaca ulaşmalarını şimdiye kadar engellemiş oldu. Bu vesileyle emperyalist saldırganlık ve savaş çığırkanı bazı kalemşörlere, tezkereleri savunduklarını, Türk ordusunun Irak işgaline katılması halinde Kürt sorununun bu kerteye varmayacağını yeniden dillendirmeye başladılar.

Halkların katledilmesinden medet uman bu soysuz takımının tezkereleri diline dolması boşuna değil. Bu uğrusuz çabaları, “ilk fırsatı kaçırdık, yeni bir fırsat doğarsa muhakkak değerlendirmek gerek” şeklinde okumak da mümkündür. Zira son dönemde ABD emperyalizminin Irak bataklığından kurtulabilmesi için bazı planlar hazırladığı, buna göre, işgali Birleşmiş Milletler bayrağı altında “Müslüman” ülke ordularından oluşturulacak bir “Barış Gücü”ne havale etmek istediği söyleniyor. Bu “Müslüman” birliklerin, ABD’nin oluşturmaya çalıştığı İran karşıtı “ılımlı Sünni eksen”e mensup ülkeler ile Türkiye, Pakistan

gibi Amerikancı devletlerden oluşacağı da söyleniyor. Yani hem Irak işgalinin yükünü sırtlayacak, hem de olası bir İran saldırısında emperyalist-siyonist güçlerin hizmetine girecek bir “Barış Gücü”!

Tüm bölge halkları için vahim sonuçlar doğurması kaçınılmaz olan bu planın uygulanabilmesi halinde, savaş aygıtı NATO’nun ikinci büyük ordusuna komuta eden Ankara’daki işbirlikçilere özel misyonlar biçilmesi olasılığı yüksektir. Bu ise sadece “Kuzey Irak’a değil, düpedüz Irak bataklığına girmek anlamına gelecektir.

Tam da bu planların konuşulduğu günlerde ırkçı-şoven histerinin “laiklik/cumhuriyet muhafızlığı”ndan “sınırötesi operasyon düzenleyelim!” aşamasına çekilmesi bir tesadüf değil. İşbirlikçi rejimin ABD teşvikiyle Irak’a girmesi durumunda, savaş çığırkanlığı ile sersemletilen toplumun belli kesimleri böylesi bir saldırıya destek verecek kıvama getirilmek isteniyor.

Toplumsal muhalefetin verili durumda rejim açısından somut bir tehlike oluşturduğu söylenemez. Buna rağmen polis devletinin fütursuzca tahkim edilmesi rejimin dışa dönük saldırgan bir maceraya atılma hazırlığı içinde olabileceğine işaret ediyor. Böylesi bir girişimin kısa sürede içinden çıkılmaz bir hal alacağını düzenin bazı “akıl hocaları” da dile getiriyor. Dışa dönük saldırganlığın toplumsal tepkilere yol açmasının kaçınılmaz olduğunu bilen gerici rejimin şefleri, polis devletini tahkim ederek, ilerici-devrimci hareketi ve olası toplumsal kabarmaları zor yoluyla bastırma hazırlığı yapıyor.

Seçim süreciyle birlikte politize olmaya başlayan emekçi kitleleri, gerici kutupların ardında sürüklenmemek, sermaye partilerinin tuzaklarına düşmemek, düzenin bile itibar etmediği sermaye parlamentosunu “çözüm platformu” olarak sunan reformist avanaklara kanmamak konusunda uyarırken, işbirlikçi iktidarın içe ve dışa dönük saldırgan politikaları teşhir edilmelidir. İşçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar, rejimin bu gerici-saldırgan politikalarına karşı mücadeleye çağrılmalı, devrimci seçim kampanyamızın sunduğu tüm olanaklar bu doğrultuda en iyi şekilde değerlendirilmelidir. Çözümün devrimde, kurtuluşun sosyalizmde olduğu, bu amaca ulaşmanın devrimci sınıf mücadelesini yükseltmekten geçtiği emekçi kitlelere döne döne anlatılmalıdır.

Ordu savaş çığırtkanlığı ile düzen içi çatışmada yol almaya çalışıyor!

Ankara'da patlayan bombanın arkasından düzen cephesinden verilen tepkiler neredeyse bir savaş haline gelip dayandı. Bombalamanın hemen ardından Genelkurmay Başkanı'nın olay mahalinde boy göstererek yaptığı açıklamayla birlikte savaş çığırtkanlığı ortalığı kapladı.

Genelkurmay Başkanı, henüz patlamanın bombadan kaynaklandığı dahi kesin olarak saptanmamışken hedef olarak Kandil'i ve Kürdistan yönetimini gösteriyordu. Onun bu işareti üzerine düzen cephesi hep bir ağızdan, artık sabredilecek bir durumun kalmadığını, ne pahasına olursa olsun Irak sınırını geçerek PKK'nin askeri varlığının yok edilmesi gerektiğini vaaz etmeye başladı. Histerik savaş çığırtkanlığı yapmakla kalınmadı, Irak sınırına oldukça büyük ölçekte bir askeri yığılmak da yapıldı. Dahası bu askeri güc yığılması, sınırın bombalanması yoluyla açık bir meydan okumaya dönüştürüldü. Ordu Güney Kürdistan'a ha girdi ha girecek görüntüsü yaratıldı.

Ancak düzen güçlerinin bu histerik savaş çığırtkanlığı bir kez daha kursaklarında kalmış görünüyor. Çünkü ilk olarak ABD, kendi onayı dışında gerçekleştirilecek böyle bir harekete izin vermeyeceğini ve bu hareketin karşısında yer alacağını, savaş uçaklarını Türkiye hava sahasına sokarak göstermiş oldu. Belirtmek gerekir ki, ABD PKK'ye yönelik sınırlı bir askeri operasyona açık, fakat ordu bunu kabul etmekten uzak duruyor. Ordunun tutumu hiç de böyle bir operasyonun etkinliğinden duyulan kuşkuya dayanmıyor. Zira, PKK'nin askeri varlığını Kürdistan yönetimine müdahalenin etkili bir malzemesi olarak kullanıyor. Diğer taraftan ise, kapsamı ne olursa olsun PKK'nin askeri varlığını yok etmeye yönelik bir askeri hareketin başarı şansı bulunmuyor. Çünkü, böyle bir hareket sadece Kürdistan halkının değil, bir bütün olarak Irak halkının direnişiyile de karşılaşacağı gibi, askeri başarısı ne olursa olsun siyasal planda yenilgiyle sonuçlanması kesindir.

Aslında başta Genelkurmay olmak üzere düzenin tüm güc odakları da bu gerçeğin bilincindedirler. Fakat bilincinde olmalarına karşın savaş çığırtkanlığı yapmaktan da geri kalmıyorlar. Çünkü şovenizm ve milliyetçilik egemen güçlerin en önemli silahı olduğu ölçüde, bu silahı düzen içi çatışmada kullanmak ihtiyacı duyuyorlar. Öyle ki, mevcut savaş çığırtkanlığının gerisinde esasen iç politik ihtiyaçlar olduğu bir kez daha alanen görülmüştür. Ordu adına konuşanlar, askeri bir hareketin koşullarının olduğunu, ancak harekete geçmek için siyasi karar alınması gerektiğini söyleyerek topu hükümete atıyordu. Fakat hükümet de sahasına atılan bu topu tutmaya niyetli değil; Erdoğan askerden bir talep gelmesi halinde hemen gereken kararı alacaklarını söyleyerek gerisin geri topu Genelkurmay sahasına yolladı. Bunun üzerine emekli generaller medyada boy göstererek askeri hareketin sakıncalarından ve olanaksızlığından dem vurmaya başladılar.

Tüm bunlar da göstermektedir ki, mevcut koşullarda böyle bir askeri harekât daha çok, rejimi ciddi bir krize sokmuş bulunan iç mücadele ekseninde

bir anlam taşımaktadır. PKK konusunu AKP'nin konumunu zayıflatmak ve yanısıra ipleri elinde toplamak için sürekli olarak kullanan ordu, bu süreci de başından sonuna kadar bu amaç doğrultusunda kullanmaya çalışmaktadır. Durumun böyle olduğu, bugünden geriye dönülüp bakıldığında çok daha açık bir şekilde görülmekte, çeşitli olgular ve tutumlar arasındaki bağlantılar da günyüzüne çıkmaktadır. Öyle ki, tüm yaşananlar ışığında bakıldığında, Ankara'daki bombalamanın da, bombalamanın hemen akabinde olay yerinde beliren Yaşar Büyükkantı'nın yaptığı konuşmanın ve sonrasındaki hemen tüm gelişmelerin de bu amaçla kurulmuş bir senaryonun gereği olduğu bugün artık çok daha net bir şekilde görülmektedir.

Belli ki, düzen içi çatışmanın sahnesi olarak seçim sahnesi seçilmekle birlikte, ordunun AKP ile hesabını seçim sandığına bırakmaya niyeti yoktur. Çünkü birçok olgu seçim sandığında bu hesabın görülmesinin ne denli zor olduğunu göstermektedir. Zira, AKP'ye karşı bir seçenek oluşturmak amacıyla düzen partilerine yapılan makyajın tutma ihtimali son derece zayıftır. Dahası tutsa dahi, bunun AKP'yi tümenden bertaraf edebilecek bir sonuç yaratma ihtimali neredeyse yok gibidir. 22 Temmuz seçimlerinin rejimin yaşadığı krize bir çözüm bulmak bir yana yaşanan krize yeni halkalar ekleyeceği ihtimali oldukça yüksektir. Bunun için ordu, süreci seçimlere endekslemek yerine oyunu kendi kurallarına göre oynamak istemekte, 27 Nisan'daki müdahaleyle önü açılan olağanüstü koşulları sürdürmeyi ve ipleri

tümüyle ellerine almayı hedeflemektedir.

Bundan dolayıdır ki, Ankara'daki bombalamanın ardından yaratılan savaş halinin süreklileştirilmesi ve giderek seçimleri askıya alacak bir "olağanüstü rejim" in yolunun açılması ciddi bir olasılık olarak tartışılmaktadır. Fakat bu yolda ordunun önündeki en önemli engel ABD ve tekeci burjuvazidir. Ordunun 27 Nisan'daki müdahalesine "taraf tutmuyoruz" biçimindeki açıklamasıyla ses çıkarmayan, dahası örtülü bir destek sunan ABD emperyalizmi, daha sonra "sandıktan tarafız" noktasına varmıştır. Bu, ABD'nin orduya daha ileriye gitmemesi konusunda yaptığı bir müdahale olarak okunabilir. Aynı şekilde 27 Nisan müdahalesine sesini çıkarmayan teknelci burjuvazi de kararlı bir şekilde ABD'nin bu tutumunu paylaşmaktadır. Ordunun bu koşullarda konumunu güçlendirmek için kullanacağı yegane hamle kalmaktadır, o da çeşitli provokasyonlar yaratarak halk içerisinde şoven-milliyetçi kalkışmaları örgütlemek ve bunu başta ABD ve teknelci burjuvazi üzerinde bir pazarlık ögesi olarak kullanmaktır. Bugün yapılan da budur; fakat bu yöntemin gerisin geri ordunun yaşadığı sıkışmayı arttırması son yaşanan olayların da gösterdiği üzere yüksek bir ihtimaldir.

Diğer taraftan ise, ordunun hedefinde olan AKP de, baskı rejimini koyulaştırmak üzere onunla yarış halindedir. Öyle ki, AKP ordunun savaş çığırtkanlığında geri kalmadığı gibi, polise sınırsız yetkiler kazandıran yasada olduğu gibi devlet terörünü tırmandıracak düzenlemelere imza atarak ordudan daha atak olduğunu da göstermiştir.

Tüm bunlar, "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarı ve "Düzene karşı devrim!" perspektifiyle devrimci bir karşı duruşun ne denli gerekli olduğunu bir kez daha ortaya koyan gelişmelerdir. Emperyalist güçlerin gölgesinde egemenlik ve ayrıcalık için çatışan düzen güçleri, bu çatışmada avantaj sağlamak üzere halkları birbirlerine düşürecek kanlı provokasyonlara başvurmakta, çatışmalarına emekçi halkı alet etmeye çalışmaktadırlar.

Bu yolda elde edecekleri mesafe, emekçilerin yıkımı, kırımı ve geleceğinin karartılmasından başka bir sonuç yaratmayacaktır. Tüm devrimci ve ilerici güçler bu oyunu bozmak üzere düzene karşı mücadele bayrağını yükseltmek üzere çabalarını yoğunlaştırmak zorundadırlar.

ÇHD: "Polis devleti kurumsallaştırılıyor!"

Çağdaş Avukatlar Derneği İstanbul Şubesi meclisten geçirilmesi gündemde olan ve polis devleti uygulamalarının artmasına yol açacak "Polis Vazife ve Selahiyatlar Kanunu Tasarı Teklifi"nin yasalaşması halinde muhalif güçlerin ve tüm toplumun karşı karşıya kalacağı antidemokratik uygulamalara ve polis devletinin bu yasayla birlikte kurumsallaşacağına dikkat çekti. 30 Mayıs günü ÇHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirilen basın toplantısında konuşan avukatlar, hayata geçirilmesi gündemde olan tasarınn teknik ve politik olarak değerlendirmesini yaptılar.

Av. Kemal Aytay yasanın polisin ve devletin elini güçlendirmek için çıkarıldığını söyledi. ÇHD

olarak demokrasiyi, insan haklarını savunacaklarını ve ezilenlerin yanında olacaklarını vurguladı. Yasanın en küçük muhalif sese şiddet ve terör getireceğini ifade etti.

Av. Güray Dağ, tasarınn temel hak ve özgürlükleri kısıtlamak amacıyla çıkarıldığını ifade etti. Yasanın kendi içerisinde barındırdığı çelişkileri örnekler vererek anlattı. TMY'nin muhalif kesimlere yönelik çıkarıldığını, bu yasanın ise tüm toplumu susturma amaçlı çıkarılmak istendiğini vurguladı. Toplantıda Av. Ebru Timtik de, tasarınn yasalaşması halinde yaratacağı sonuçlara dikkat çekti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Komünistler seçimlere sınıfının bağımsız devrimci adayları ile katılıyor!..

Burjuva gericiliğine ve parlamenter hayallere karşı devrimci sınıf alternatifi!

Komünistler İstanbul, İzmir, Ankara, Adana ve Bursa seçim bölgelerinden gösterecekleri 9 bağımsız devrimci sosyalist adayla işçilerin ve emekçi kitlelerin karşısına çıkacak, kapitalist sömürü düzenini ve sermaye diktatörlüğünü teşhir ederek işçi ve emekçileri düzen partilerinden hesap sormaya çağıracaklar. Etkin bir kampanya yürüterek kapitalizmin sömürü ve yıkım düzenine karşı sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için devrim mücadelesine çağrı yapacaklar, tasfiyeci solun yaymaya çalıştığı reformist-parlamentarist hayallere karşı devrimin ve sosyalizmin bayrağını yükseltecekler.

Dünyada ve Türkiye’de önemli siyasal gelişmelerin yaşandığı bir süreçte yeni bir seçim dönemine daha giriyoruz. Tüm kurumlarıyla emperyalizmin denetiminde ve hizmetinde olan sermaye düzeni, seçimler vesilesiyle bir kez daha kendini “yenilemeye”, emekçi halklar için ölüm anlamına gelen saldırılarına kaldığı yerden devam etmek için “güven” tazelemeye çalışmaktadır.

Ancak ekonomisi İMF ve Dünya Bankası’na bağımlı, siyaseti Beyaz Saray ve AB tarafından yönetilen, ordusu Pentagon ve NATO’nun hizmetinde olan sermaye devletine hükümet etmek isteyen düzen partileri emekçi kitlelere yeni bir “seçenek” sunamamaktadır. Ortadoğu halklarına kan kusturan ABD’ye uşaklıkta, işçi ve emekçilere düşmanlıkta, Kürt halkını imha ve inkarda, İMF-DB-TÜSİAD sosyal yıkım programlarını uygulamakta birbirleriyle yarışan düzen partileri emperyalizme ve işbirlikçilerine sınırsız hizmette birleşmişlerdir.

Hükümet ve parti programlarını emperyalizmin ve işbirlikçi Türk burjuvazisinin istek ve dayatmaları doğrultusunda hazırlamaktan başka seçeneği bulunmayan düzen partileri, ABD emperyalizminin onayını almadan ve TÜSİAD’a biat etmeden meclise giremeyeceklerini bilmektedirler. Sağcısından sözde solcusuna, milliyetçisinden islamcısına kadar tüm düzen partileri bu nedenle her seçim öncesi TÜSİAD’ın huzuruna çıkmaktadırlar.

Sermaye diktatörlüğünü “demokrasi” cılası ile örtmeye çalışan egemenler emekçi halkların karşısına, işbirlikçi sermaye sınıfının ve emperyalizmin emirlerini eksiksiz yerine getiren, emekçilere kan kusturan düzen partilerini ya birleştirerek, ya ayrıştırarak, ya liderlerini değiştirerek, ya da hizaya çekerek çıkmaktadırlar. Bir koro halinde ABD emperyalizmine ve işbirlikçilerine hizmette kusur etmeyeceğini ispatlamaya çalışan düzen partilerini halka yutturmaya çalışmaktadırlar. İşçi ve emekçilere kendi cellatlarını seçme hakkı tanıyan egemenler bu yalan ve aldatmacanın adını “halkın seçme özgürlüğü” koymaktadırlar.

Adı yolsuzluklara ve hırsızlıklara karışmış düzen

partileri on yıllardır bu ülkeyi “yönetiyorlar”. Sermaye düzeninin tüm partileri bugüne kadar sırasıyla hükümet oldular. Ancak on yıllardır bu ülkede işçi ve emekçiler lehine hiçbir gelişme yaşanmadı, hiçbir yasa çıkmadı.

Bu ülkede her şey bir avuç sömürücü asalağın servetine servet katması, hak ve çıkarlarının korunması için düzenlenmiştir. Ordusuyla, meclisiyle, hukukuyla, medyasıyla, yargısıyla, partileriyle tüm düzen kurumları kurulu sistemin devamı için canla başla çalışmaktadırlar.

Yoksulluk ve yolsuzluk batağına sürüklenen ülke tablosunun, azgın sömürü ve talanın, sefaletle itilen, yıkıma uğratılan işçi ve emekçilerin, katledilen devrimcilerin, imha ve inkar edilen Kürt halkının, bölge halklarına düşmanlığın, yasaklanan demokratik ve özgürlüklerin, tırmandırılan faşizmin ve şovenizmin, geleceği çalınan gençliğin, çifte baskı ve sömürüye maruz kalan kadınların sorumlusu emperyalizme bağımlı işbirlikçi burjuvazi ve onun iktidarındır. Devletiyle, hükümetiyle, parlamentosuyla, partileriyle onun adına ülkeyi yönetenlerdir.

Hangi düzen partisi veya partileri hükümet olursa olsun, bugüne kadar kazanan hep emperyalistler ve işbirlikçi burjuvazi, kaybedenler ise işçi ve emekçi halklar oldu.

Düzenin tablosu bu iken, seçimlere “halkın adayları”nı meclise göndermek iddiasıyla giren, seçimleri ve parlamentoyu çözüm olarak sunan, böylece emekçi kitleler içerisinde boş hayaller yayan reformist-liberal solun platformu, düzenle bütünleşmenin, onun dümenine su taşımanın platformudur. Seçimlerden devrimci ilke ve amaçlar doğrultusunda yararlanmayı temel almayanlar, sermayenin sömürücü ve kan emici düzenini devam ettirmesinin bir aracı olarak kullandığı seçimlerin

karşısına devrimci iddia, program ve pratikle çıkmayanlar, sözde “solun adayları”nı meclise göndermek adına devrimci ilkeleri yok sayanlar yalnızca işçi ve emekçilere yeni tuzaklar örmektedirler.

Komünistler, çürümüş kapitalist sömürü düzenini teşhir etmek, seçimlerden devrimci amaçlar doğrultusunda yararlanmak, işçi ve emekçilere alternatifsiz olmadığını anlatmak, gerçek çözüm yolunu göstermek için üç dönemdir genel seçimlere katılıyorlar, emekçi kitlelerin karşısına bağımsız devrimci adaylarla çıkıyorlar. Sınıfın bağımsız devrimci adayları ile sınıfın devrimci programını savunuyor, emekçi kitlelere devrimci alternatifi sunuyorlar.

“Amerikancı düzen partilerine oy verme, hesap sor!” , “Çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!” şiarıyla işçi ve emekçileri kapitalist baskı ve sömürü düzenine başkaldırmaya, özgürlük ve bağımsızlık için, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için mücadeleye çağırıyorlar.

Komünistler bu seçimlerde de sermaye iktidarını ve gerisindeki emperyalizmi hedef alan bir mücadele programı ve bağımsız devrimci adaylarla emekçi kitlelerin karşısına çıkacaklar. **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**’nun devrimci adayları ile sömürü, soygun, talan düzenine karşı işçi sınıfını ve emekçileri mücadeleye çağıracaklar, onların taleplerini savunacaklar.

Yoksulluk ve sefaletle boğuşan, devletin baskı ve terörü ile inletilen, köle gibi yaşamaya mahkum edilen işçi ve emekçileri, çifte baskı ve sömürüye maruz kalan kadınları, yok sayılan Kürt halkını, geleceği çalınan gençliği ayağa kalkmaya, hak ve özgürlüklerini koparıp almaya, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele etmeye, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeye çağıracaklar.

Kapitalizmin sosyal yıkım ve savaş programına karşı işçi sınıfının devrimci programını yükseltecekler. İşçi ve emekçileri bu bayrak altında birleşmeye çağıracaklar.

Komünistler **İstanbul, İzmir, Ankara, Adana ve Bursa** seçim bölgelerinden gösterecekleri 9 **bağımsız devrimci sosyalist adayla** işçilerin ve emekçi kitlelerin karşısına çıkacak, kapitalist sömürü düzenini ve sermaye diktatörlüğünü teşhir ederek işçi ve emekçileri düzen partilerinden hesap sormaya çağıracaklar. Etkin bir kampanya yürüterek kapitalizmin sömürü ve yıkım düzenine karşı sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için devrim mücadelesine çağrı yapacaklar, tasfiyeci solun yaymaya çalıştığı reformist-parlamentarist hayallere karşı devrimin ve sosyalizmin bayrağını yükseltecekler.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu tüm işçi ve emekçileri, devrimcileri, Kürt halkını, kadınları, gençliği, bu köhnemiş kapitalist düzeni yıkmaya, yerine eşitliğe ve gerçek özgürlüğe dayalı bir toplum kurmaya çağırıyor.

**Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!
Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!
Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!**

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

30 Mayıs '07

Meclisteki düşman kardeşlerin son marifeti: Devlet zoruna yasal kılıf!

Gelişecek toplumsal mücadeleyi baskı ve terörle boğmak istiyorlar!

Düzen siyasetindeki tabloya dışardan bakıldığında, toz duman arasında iktidar savaşlarından, gerici dalaşmalardan başka bir şey görmek pek de mümkün değil. Siyasal partilerin yanı sıra ordudan yargıya kadar tüm düzen kurumlarının içinde olduğu bir “savaş hali” gündeme hakim. Ve bu savaş hali kamuoyuna, işçi ve emekçilere öyle bir yansıtılıyor ki, gazete ve televizyonlara bakarak bu durumu değerlendirmeye yeltenenler, savaşa katılan tüm tarafların birbirlerinin kanına susamış olduğuna hükmedebilirler.

Fakat akıp giden yoğun politik gündem içerisinde göze çarpan bazı gelişmeler durumun pek de öyle olmadığını, kanlı bıçaklı olarak yansıtılan tarafların, kurumların, partilerin kimi durumlarda tam bir uyum içerisinde davranabildiklerini, ortak icraatlara imza atabildiklerini gösteriyor.

AKP ve CHP'nin pratikleri bu konuda fazlasıyla aydınlatıcı. Hemen her konuda birbirine saldıran, birinin “ak” dediğine diğerkinin mutlaka “kara” dediği bu iki güzide düzen partisi, bazen öyle sıkı bir işbirliği içerisinde öyle işler kotarıyorlar ki, görenlerin gözleri yaşıyor.

Son zamanlarda bunlardan en çok bilineni 22 Temmuz'da yapılacak seçimlere katılacak bağımsız adayların isimlerinin ortak oy pusulasında yer alması konusunda sergilemiş oldukları işbirliğiydi. Kürt hareketinden adayların bağımsız milletvekili seçilmelerini önlemeye dönük olduğu herkesçe bilinen, hiçbir hukuksal dayanağı ve meşruiyeti olmayan bu yasa değişikliğini meclisten geçirmek için TBMM'deki tüm partiler tek vücut oldular. Bu işbirliği geçtiğimiz hafta yeni örnekler üzerinden bir istisna olmaktan çıktı.

Bunlardan ilki düzenin Kürt halkına dönük saldırı politikalarının hayata geçirilmesine önemli bir işlevleri bulunan korucuların ücret ve sosyal haklarının arttırılmasına dönük yasal düzenlemelerde sergilenen AKP-CHP birlikteliği idi. İkincisi ise, Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu'nda köklü bir değişiklik için yürütülen çalışmalar oldu. Bu iki yasal düzenlemede de AKP ve CHP milletvekilleri tüm tartışmaları, dalaşmaları bir yana bıraktılar ve söz konusu değişiklikleri meclisten geçirmek için kafa kafaya vererek canla başla çalışmaya koyuldular.

Bu yaşananlar, kendi aralarında kıyasıya tepişen düzen siyasetçilerinin, sermayenin çıkarları gerektirdiğinde, yani işçi ve emekçilere, Kürt halkına yönelik saldırı politikaları söz konusu olduğunda, aralarındaki tüm ayrımları bir kenara bıraktıklarını, tam bir sınıf bilinciyle davrandıklarını, dahası bunun düzen partileri için temel bir davranış özelliği olduğunu net bir biçimde göstermektedir.

Vazife ve Selahiyet Kanunu'nda kapsamlı değişim

AB ile tam üyelik süreci başladıktan sonra, gerek Ecevit hükümeti, gerekse AKP hükümeti döneminde “demokratikleşme ve uyum” adı altında bir takım yasal değişiklikler yapılmıştı. İddia edildiği üzere, bu yeni yasal düzenlemelerden bazıları kolluk güçlerinin kimi yetkilerini sınırlayan, “kişi hak ve özgürlüklerini” genişleten bir nitelik taşımaktaydı.

Bu değişikliklerin pratikte fazla bir anlamının olmadığı, kağıt üzerinde kaldığı, yaşanan pratik üzerinden defalarca ispatlandı. Sermaye sınıfı bu yasal düzenlemeler olmadan da söz konusu hak ve özgürlükleri zaten sınırsızca kullanmaktaydı. Emekçiler ve Kürt halkı ise ne bu düzenlemelerden önce, ne de sonra demokratik hak ve özgürlüklere sahip olamadı. Bu yöndeki talep ve çabaları ise her seferinde baskı ve zorbalıkla yanıtladı. Yetkilerinin daraltıldığı iddia olunan kolluk güçleri, hiç de bu yetki sınırlamalarına takılmaksızın, gerek duydukları her durumda Kürt halkına, işçi ve emekçilere, devrimcilere karşı baskı ve zor uygulamaktan sakınmadılar. Söz, basın, gösteri, örgütlenme gibi en temel demokratik haklarını kullanmaları dahi zorbalıkla engellenmek istendi.

Yetkilerinin azlığından şikayet eden kolluk güçleri daha bundan bir ay öncesinde 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak isteyenleri bu alana sokmamak için bütün bir kenti ablukaya alabildi, her türlü baskı ve zor yöntemini özgürce kullanabildi. 1 Mayıs 2007'de yaşananların herhangi bir hukuksal soruşturmaya konu edilmemesi,

kolluk güçlerinin yetkilerin azlığı gibi bir sorunu bulunmadığını göstermekteydi.

Politik çalışma yürüten devrimcilere, temel hak ve özgürlüklerini kullanmak isteyen emekçilere, gene meşru ve demokratik haklarını kullanmak isteyen Kürt halkına vahşice saldırma konusunda kolluk güçlerinin elini tutan yok. Fakat buna rağmen AB yasalarının polisin elini kolunu bağladığı, bu nedenle suça karşı mücadelede yetersiz kaldığı ifade edilmekte, yetkileri genişletmeye dönük adımlar atılmaktadır.

Bunun bir yanı elbette ki devrimcilere, Kürtler'e, hak arayışındaki işçi ve emekçilere karşı saldırılara daha ilerden bir hukuksal kılıf sağlamaktır. Fakat mesele sadece bununla sınırlı da değildir. Sermaye düzeni, sadece bu andığımız güçlere değil, toplumun çok daha geniş bir kesimine karşı daha uzun vadeli plan ve hazırlıklar içerisindedir. İçerde sömürü ve yıkım politikaları, dışarıda emperyalizmin savaş ve saldırı planlarında daha ilerden yer almaya yönelik hesaplar, tüm toplumun denetim altında tutulmasını sermaye için giderek daha önemli ve yaşamsal bir ihtiyaç haline getirmektedir.

Toplumu her an denetim altında tutma yönündeki çabalar yeni değil kuşkusuz. Bundan önce de insanları değişik yol ve yöntemlerle fişlemek, onlara dair her türlü bilgiyi gelişmiş veri depolama sistemleriyle el altında bulundurmak, her yaptığını izlemek amacıyla çeşitli sistemler geliştirilmişti. Bu sistemler insanlarda her hareketinin, her yaptığının izlendiği duygusunu uyandırmayı amaçlamaktaydı.

Şimdi polise dönük yetkilerin genişletilmesiyle, insanlar sadece izlendiklerini düşünmeyecekler, aynı zamanda her an çevrilip sorgulanma, gözaltına alınma ya da kafasına cop yeme beklentisiyle yaşamaya mahkum edilecekler.

Bu yasal düzenleme çabasının ve benzer adımların gerisinde sermayenin önümüzdeki döneme dair korkularının yattığı kesindir. İnsanların yaşamını tam anlamıyla ablukaya almayı hedefleyen sermaye, bu olağanüstü “güvenlik” çemberiyle kendine, kendi sınıf iktidarına yönecek tepkileri sindiremediği noktada ezme hesaplamaktadır.

Hem tarih hem de bugün yaşanmakta olan gelişmelerin akışı bize sermayenin korkularının boşuna olmadığını göstermektedir. Fakat en az bunun kadar gerçek olan bir diğer şey, bütün bu polis devleti uygulamalarının faşizan baskı ve terör yöntemlerinin, sermaye iktidarına karşı gelişecek toplumsal mücadeleyi, işçi sınıfının iktidar yürüyüşünü ancak bir dönem için geciktirebileceğidir. Hesaplaşma anı geldiğinde, bu baskı ve terör yöntemleri, sermayeyi tarihsel akıbetinden kurtarmaya yetmeyecektir.

“Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu'ndaki değişiklikler...”

- * **Suçun önlenmesi amacıyla** kişileri, araçları durdurma, kimlik sorma ve bu sırada soru sorma, sorgulama.
- * **Parmak izi alma** yetkilerinin yanında fotoğraf yoluyla kişisel kayıtların tutulması ve saklanması.
- * **Kişilerin üstlerini**, araçlarını, özel eşyalarını ve belgelerini arama.
- * **Her türlü cop, kelepçe**, basınçlı su, göz yaşartıcı gaz veya toz, fiziksel engel gibi araçlarla zor yöntemine başvurma
- * **Silah kullanma** ve meşru savunma hakkı kapsamında duraksamadan ateş etme.
- * **Adli görevleri** sırasında teşhis yaptırma.

Sermaye iktidarı sınırsız keyfiyet ve zorbalığa yasal kılıf hazırlıyor!**Polisin yetkisi sınırsızca genişletiliyor!**

Bugüne kadar ağırlıklı olarak işçilerin, emekçilerin, devrimcilerin, demokratların ve Kürt halkının karşı karşıya kaldığı keyfi uygulama ve zorbalık, artık bütün bir toplumun karşısına ve “yasal” olarak çıkartılıyor.

TBMM Başkanlığı'na sunulan bir teklifle Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu'nda bütünlüklü bir değişim süreci başlatılmış oldu. Ulus'ta yaşanan patlama kullanılarak, birkaç yıldır sürekli gündeme getirilen “polisin yetkisinin genişletilmesi” konusu da böylece çözümlendi.

Bugün Emniyet, toplumunun geniş kesimleri nezdinde en güvenilmeyen kurumların başında geliyor. Konu bu kurumun yetkisinin genişlemesi olunca, doğal olarak toplumun geniş kesimlerinde tedirginlik baş gösteriyor. Zira söz konusu kurumun tarihi toplumsal olaylarda şiddet, ölçüsüz zor kullanma, işkence, gözaltında kayıp ve daha onlarca “hukuksuz” uygulamayla dolu. Ve tabii ki Ogün Samast'la çekilmiş hatıra fotoğraflarından Uğur Kaymaz'ın delik deşik bedenine kadar onlarca “vaka” hafızalarda hala canlı. Polisin bu ülkede “yetkisiz”ken uyguladığı terör toplumun geniş kesimleri tarafından biliniyor. Ve şimdi yeni yasal düzenlemelerle sınırsız keyfiyetin önu düzleniyor.

Polisin yetkisi hangi yönde genişliyor?

Şu an meclisin gündemine alınan yasal değişiklikler polis uygulamalarının niteliğine ilişkinmiş gibi lanse ediliyor. Ama değişiklik metninde öngörülenleri okuyan birçok kişi “bunlar zaten uygulanmıyor muydu?” sorusunu aklından geçiriyor. Değişen, uygulamaların niteliği değil uygulama alanı. Bugüne kadar ağırlıklı olarak işçilerin, emekçilerin, devrimcilerin, demokratların ve Kürt halkının karşı karşıya kaldığı keyfi uygulama ve zorbalık, bugün bütün bir toplumun karşısına ve “yasal” olarak çıkartılıyor.

Yine de, yapılacak değişikliklerin bazı maddelerini bir bütün olarak Türkiye'nin içine girdiği süreçle bağlantısı içinde tartışmak gerekiyor.

İlk ve öncelikli olarak öne çıkan değişiklik

“durdurma” başlığı taşıyor. Polis artık yolda yürürken dilediği insanı durdurabilecek. Durdurma kimlik kontrolü ile sınırlı, üst araması vb. yapamayacak. Ancak bu bile başlı başına yeterli. Böylesi bir değişikliğin anlamı, üniformalılarla üniformasızların karşı karşıya geldiği her yerde, üniformalı olanların yasal olarak soru sorma hakkına sahip olduğudur. Elbette yasalar bu noktada bir sınır getiriyor, ama getirilen sınır burjuva hukuku açısından bile gülünç denecek ölçüde subjektif. Polisin tecrübesi ve içinde bulunulan durumdan edindiği izlenim durdurma yetkisini kullanmasını yasal kılmak için yeterli olacak.

Buradaki yenilik ancak şöyle tanımlanabilir; artık polis önüne geleni durdurabilmesi için yerel idari kararlara ya da olağanüstü ilan edilmiş dönemlere ihtiyacı yok. Örneğin bu değişiklik tartışmalarından önce de İstiklal Caddesi volta atan çeviklerle doluydu ve onlar keyfi olarak, hatta kimi zaman taciz etmek amacıyla ya da can sıkıntısından insanları durduruyordu. Ya da 1 Mayıs gibi çeşitli dönemlerde birçok noktada emniyet pusu kurardı. İşte bu değişiklik; siz bakkala giderken herhangi bir kolluk gücünün dilerse sizi kimlik kontrolünden geçirebilecek bir yetkiye kavuşturulması sonucunu doğuracaktır.

Yine aynı önemde başka bir değişiklik tartışması ise eylem, etkinlik, şenlik, konser, spor müsabakaları vb. alanlara ilişkin. Burada polise verilen bir yetkiden öte, farklı meslek gruplarının haklarının ortadan kaldırılması söz konusu. Örneğin avukatların polise mahkeme/hakim kararı olmadığı ölçüde kimlik göstermek zorunlulukları yoktur. Ancak söz konusu yasal değişikliklerle beraber avukatların demin sıralanan alanlara girişi-çıkışı polis denetiminde olacak.

Avukatlık gibi meslekleri kapsayan bu uygulama doğal olarak herkes için geçerli olacak. Üst aramaları, kimlik kontrolleri vb. uygulanacak ve bunun adına da “önleme araması” denilecek. (Yasal değişiklik talebinde böyle formüle edilmiş.)

Ancak bu alanlara ilişkin düzenlemelerle asıl hedeflenen, eylem/etkinlik anları değil, tersine eylem öngünleridir. Kitlese katılma konu olabilecek bir dizi alanda -polis saldırdı saldırmamasından bağımsız olarak- geniş kesimler o alana gittiklerinde polisle muhatap olmak zorunda kalacaklarını bilerek adım atmak zorunda kalacaklar. İşte değişiklik; bu alanlara yönelen adımların son günlerde çoğaldığı fark edilmiş

olacak ki, bu adımları baştan ve korkutarak kesmek istiyor.

Aslında önleme araması, gerçekten önlemek amaçlı ve ancak eylem/etkinlikte ortaya çıkabilecek bir sorunu değil. Amaçlanan, bir korku toplumu yaratarak o eylem ve etkinliğin kendisini önlemek!

Yine aynı başlık içerisinde polis “saldırıyorum” demeden saldırabileceği durumlar düzenlenmiş. Buna göre, polis karşısındaki direnmenin “mahiyeti ve derecesine” göre ihtarsız saldırabilecek. Aslında bu çerçevede değişen kimi zaman gaz bombalarından birkaç saniye önce duyduğumuz “dağılmazsanız müdahale edeceğiz” sesini duymayacak olmamız. Ama burada önem taşıyan asıl nokta, keyfi bir şekilde saldırıya uğradığımızda ya da gözaltına alınmaya çalışıldığımızda, karşı koyuş biçimlerinin hangilerinin direnişten sayıldığı, mahiyetinin ve derece kriterlerinin neyle ölçüldüğüdür. Ki bu konuda herhangi bir tanımlama yapılmamıştır. Bu konuda da polislerin “deneyimi” sorunu çözmeye muktedir olacaktır!

Parmak izi ve fotoğraf kaydı...

Bu başlık bütün diğer başlıklardan farklı bir özellik taşıyor. Zira sürekli vurguladığımız gibi, değişiklik olarak lanse edilen “önleme araması”, “durdurma”, “zor kullanma yetkisi” vb. zaten var olanın yeniden düzenlenmesi, yasal güvenceye alınması. Yani polis teşkilatının, devletin baskı ve zor aygıtının tahkim edilmesi. Ancak parmak izi ve fotoğraf kaydı uygulaması değişiklik önerisi yasalarsa Türkiye’de yeni bir uygulamaya geçileceğini gösteriyor. Bunun önceli olarak da MOBESE’leri ve TC kimlik No’larını örnek gösterebiliriz.

Artık bütün bir toplum korku duvarları içine hapsedilmek isteniyor. Pasaport alırken, ehliyet alırken, yurtdışına çıkarken ya da yurt içine girerken parmak izi alınacak ve bu izler 80 yıl saklanacak. Yani bizden bile çok yaşayacak. Dahası aynı şekilde fotoğraf kayıtlarımız da biriktirilecek.

Bandrollü bir toplum ütopyası bu! Bu toplumun seri üretim hatalarına karşı geliştirilen bir yöntemler bütünüyle karşı karşıyayız. Kısacası bizleri bir bütün olarak korkutmayı hedefliyorlar ama bu, bizim korkumuzdan değil bizden duydukları korkudan kaynaklanıyor.

Gelinen yerde bu yetki artırımı ile beraber bir dolgu malzemesine dönüşen vitrin süsü demokrasiden de vazgeçildiği anlaşılıyor. 11 Eylül sonrası batılı emperyalistlerin içine girdikleri sürecin bir benzerini yaşıyoruz. 11 Eylül sonrası, “terör” edebiyatı ile hayata geçirilen polis devleti uygulamaları ve Ortadoğu’da katliamlar sürecidir. İnternet sitelerinde polis yetki artırımı ile ilgili haberlerin hemen yanında yer alan sınır ötesi operasyon haberleri ister istemez belleklerimizi geriye sarıyor.

Bu ülkede artık kimsenin “bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın” deme şansı kalmadı. Bu yasal değişimler öncelikle bu coğrafyanın devrimci ve ilerici kesimlerini hedef almıyor. Zira onlar zaten değişiklik olarak ifade edilen bütün bu uygulamalarla sürekli karşı karşıya kalıyor. Burada namlunun ucuna konulan, cesareti kırılmak, adımlarının önu kesilmek istenen, bir bütün olarak bu toplumun işçi ve emekçileridir. Sermaye düzeni denilen yılan bugün ayrımsız şiddetin, zorbalığın, sınırsız bir keyfiyetin önünü açmaktadır. Artık bu yılanın başını ezmek gerekiyor.

İstanbul’da polis terörü!

Polisin terörüne yasal olarak da yetki veren “Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu”nun meclisten geçtiği bugünlerde, 26 Mayıs’ta polis saldırasına uğrayan Ferhat Yalçınkaya, 29 Mayıs günü İHD’de basın açıklaması yaptı.

26 Mayıs günü sabah saat 7.00’de Galatasaray Postanesi önünden geçerken polis tarafından durdurulduğunu, kimlik sorduklarını, kimliğinin üzerinde olmadığını söylemesi üzerine küfür ve hakarete maruz kalarak polis aracına bindirildiğini ifade etti. Arabada MP5 otomatik silah dipçikleriyle ve sopalarla dövüldüğünü, bu sırada bayıldığını ifade etti. Yedikule surlarının oraya götürüldüğünü ve burada da dövüldükten sonra yola atıldığını belirtti. Saldırının ardından hastaneye gittiğini ve savcılığa suç duyurusunda bulunduğunu söyledi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Düzen cephesi, “üçüncü cephe” ve devrim cephesi

R. Yaren

Seçim sürecinin toplumsal yaşamda giderek ön plana çıkması, siyasal alanda bir dizi ittifak tartışmalarını ve buna denk düşen plan ve programları gündeme getirmiş bulunuyor. Ortaya çıkan bu ittifak arayışı ve tartışmaları doğru bir değerlendirmeye tabi tutabilmek için, öncelikle oturdukları sınıfsal zemine, buradan hareketle sundukları programatik temele ve son olarak da hedeflerine bakmak gerekiyor.

Düzen siyaseti tam bir çıkmaz içerisinde!

Sermaye cephesi seçim sürecine “laiklik-şariat” ekseninde yaşanan ve ordu-AKP şahsında gelişen gericilik yarışı ile girdi. Gelinek yerde ise burjuva siyasetinde oluşan ittifaklar ve konumlanışlar kendisini büyük oranda bu atmosfer üzerinden ortaya koydu. Bu süreç içerisinde ipleri sermayenin elinde bulunan düzen partileri, yine sermayenin istemleri ve dayatmaları doğrultusunda “seçim birliktelikleri” gerçekleştirdi.

Burada esas olarak vurgulanması gereken nokta, gerçekte “tek bir programa” sahip olan düzen partilerinin kitlelerin beklentilerine yönelik hiçbir çözüm önerisi ortaya koyamadıklarıdır. Zira Türkiye kapitalizminin yapısal sorunları ve emperyalizmle olan bağımlılık ilişkileri buna olanak tanımamaktadır. Liberalinden islamcısına, ulusalcısından sol-sosyal demokratına kadar mevcut tüm düzen partileri bunun bilincindedir ve gelinen yerde hepsi de umudunu, sürekli akıtılan gericilik ve şovenizm zehri üzerinden prim elde etmeye bağlamıştır. Ordunun başını çektiği “laik cephe” tarafından kitleleri fazlasıyla sersemleten şovenist-milliyetçi atmosferden nasiplenmeyi “öteki uçtaki” AKP dahi ihmal etmemiş, öyle ki “M. Kemal’in izinde, burjuva cumhuriyetin bekçiliğini” yaptıklarını ifade etmek için seçim mitinglerini Erzurum, Amasya gibi burjuva, yani Kurtuluş Savaşı’nı simgeleyen illerden başlatmıştır.

Sistemin temel bazı sorunlarına yönelik yaklaşımını emperyalist merkezlerin politikaları ve sermayenin çıkarları üzerinden belirleyen ve esasta düzenin bekası için omuz omuza hareket eden bu partiler arasındaki kavga temelde artı-değerin bölüşülmesi, iktidar rantından en büyük payı kapma temelinde yaşanmaktadır. Aralarındaki tüm öteki sorunlar buna tabidir ve bu temelde bir anlam taşımaktadır. Dolayısıyla seçim sürecinde bu partilerin, kurulan ittifakların ve bütün olarak sermaye düzeninin topyekûn olarak teşhiri büyük önem taşımaktadır. Gericilik üzerinden hesap yapan, işçi ve emekçilere sömürü ve açıklıktan başka bir alternatif sunmayan bu partilerin ittifakları da ayrışmaları da, kitlelerin yaşamında yıkımdan öte bir sonuç yaratmayacaktır. Zira tümünün hizmet ettikleri yer tek ve aynıdır.

Öte taraftan mevcut “seçim evlilikleri” düzen siyasetinin bir başka çözümsüzlüğünü işaret etmektedir. Adı geçen partiler defalarca kitlelerin gözünde yıpranmış/yıpratılmış, birçoğu son seçimlerde sandığın dibine gömülmüş partilerdir. DSP son seçimlerden acınacak bir sonuçla çıkmış, bugün ise gerek ordu eksenli “laik cephenin” dayatmaları ile gerekse başka bir

Komünistler olarak, önümüzdeki dönemde devrim cephesini en aktif bir şekilde temsil etme sorumluluğu ile karşı karşıyayız. Elbette bizler bu deneyimden ilk defa geçmiyoruz. Fakat güncel olarak misyonumuzun ve konumumuzun bizlere yüklediği sorumlulukları daha güçlü bir şekilde bilince çıkarmak ve deneyimlerimizden daha etkin bir şekilde faydalanmak zorundayız.

şansı olmadığı için CHP ile kol kola girmiştir. Bu birlikteliğin tek umudu, ordu eli ile yürütülen “postallı demokrasi”nin yarattığı faşist-şovenist atmosferdir. Emperyalist-kapitalist sistemin bu tescilli uşaklarının gelinen yerde kitlelerin huzuruna alternatif olarak çıkabilecekleri “laiklik elden gidiyor”dan başka bir argümanı da kalmamıştır. Bunu yine en iyi şekilde “...ekonomik programda bir değişiklik yapmamız söz konusu değildir. Ekonomiye ülkenin istikrarını bozacak bir müdahale yapmayacağız” vb. sözleriyle bu ittifakın sözcüsü Deniz Baykal itiraf etmektedir.

Düzen siyasetinin öteki partileri açısından da durum çok farklı değildir. Hemen hepsi AKP karşısında kendilerini parlatacak herhangi bir söylemden yoksun durumdadır. DYP-ANAP kırması DP adına tek yenilik ise “ittifak eylemleri”dir.

Düzen cephesinde sermayenin müdahaleleri ile gelişen bu ittifaklar, ayrışmalar vb. aslında sermayenin siyaset alanında yaşadığı çözümsüzlüğü ifade etmektedir. Burjuva siyaset alanında yaşanan bu gelişmeler kendisini seçimlerin yaklaşması ile birlikte daha da belirginleştirecektir.

Blok arayışı, parlamentarist hayaller ve “üçüncü cephe” tartışmaları

Seçim sürecinde bir başka tartışma süreci ise ufku parlamentarizme hapsolmuş liberal-reformist solun gündeme getirdiği “Üçüncü Cephe”de yaşanıyor. Liberal-reformist solda, isminden de anlaşılacağı üzere, güncel seçim sürecinde zeminini ve konumunu düzen içi kutuplaşmadan “esinlenerek” şekillendiren bir blok oluşturma süreci başlamış bulunuyor. Aslolarak “sınıfa karşı sınıf” tutumunun belirleyici olduğu seçimler gibi bir gündemde, oluşturulmaya çalışılan “üçüncü cephe” ayaklarını nereye basıyor sorusunu sormak anlamlı olacaktır. Düzen siyasetinde yaşanan taraflaşma karşısında kendisini “üçüncü bir cephe” olarak tanımlayanlar öncelikle bunun yanıtını vermelidirler. Zira seçim döneminde bir iddia ortaya koyan her siyasal çizgi, arka planında bir sınıf tutumuna ve onun temsil edildiği bir programa sahiptir.

“Üçüncü cephe” tartışmaları esasta, düzen siyasetinde yer edinmeye çalışan ve kitlelere “parlamentar” bir çözümden öte vaadedecek bir şeyi

kalmayan reformist blokun süreçlerinin güncel bir yeni versiyonu olarak gündeme gelmiştir. Düne kadar reformist bloğun asıl harcı olan DTP’nin, geçen yaz gündeme gelen “Zeytin Dalı” tartışmaları sırasında seçim politikasının merkezine “düzen siyaseti içerisinde” bir ittifak arayışını koyması, dahası öncesinde yaşanan blok süreçlerine (ve blok bileşenlerine) belirgin bir mesafe koyması, reformist solda bir “hayal kırıklığına” yol açmıştı. Parlamenteoya yönelik hevesleri bir an için kursağında kalan reformist sol, bu duruma fazlasıyla gücümüş, acı serzenişler bulunmuş, bu beklenmedik durumu kabullenmekte güçlük çekmişti.

Komünistler o günkü tartışmalar içinde bu şaşkınlığın ve serzenişlerin yersizliğini şöyle ortaya koymuşlardı: “... Oysa Kürt hareketinin kendisi bu konuda son derece gerçekçidir ve giderek daha açık konuşmaktadır. Şu sıra Kürt hareketinde ‘Şeytanın Avukatı’ rolünü oynayanlardan biri olan Orhan Doğan’ın, ayakları yerden kesik biçimde kendilerine bırakmayarak hatırlatmaya çalıştığı da bu olmuştur. Aynı şeyi daha diplomatik bir dille ve yine nezaketi elden bırakmayarak şu son günlerdeki röportajlarında DTP Genel Başkanı Ahmet Türk de döne döne dile getirmektedir. DTP yöneticileri, tam da seçime yönelik ittifaklar çerçevesinde, düzen partileri içinden Kürt sorununda bir parça esneklik gösterebilecek muhataplar aramaktadırlar kendilerine. Bunu da bilinçli bir tutumla ‘sol ittifak’ yerine ‘geniş bir demokratik cephe oluşturma’ formülünü tercih ederek dile getirmektedirler.” (*Reformist solda ‘zeytin dalı’ heyecanı ve sıkıntısı*, Kızıl Bayrak, 2006/26, 8 Temmuz 2006)

Süreç içerisinde Kürt hareketinin bu arayışının pratik olarak boşa düşmesi, dahası Kürt halkına ve özelde DTP’ye yönelik düşmanlığın ve saldırganlığın düzen tarafından kolektif biçimde turandırılması, seçim sürecine bağımsız adaylarla girmeye zorunlu kıldı.

Süreç içerisinde Kürt hareketinin bağımsız adaylarla seçime gireceğini duyurması, dahası “üçüncü cephe”ye yeşil ışık yakması, bu çevrelerde meclis düşünü yeniden hareketlendirmeye yetti. Ahmet Türk’ün “Türkiye’de bulunan iki cephenin karşısına üçüncü cephe olarak ortaya çıkmak istiyoruz. DTP olarak Türkiye’deki Kürtler arasında birlikteliği önemseydiğimiz gibi demokratik güçler arasında da birlikteliği önemsiyoruz. İrademiz, beynimiz neyi emrediyorsa öyle davranmalıyız” sözleri, aslında güncel olarak ortaya çıkan “üçüncü cephe” tartışmasının hangi zemin üzerinde şekillendiğini de açıklayıcı niteliktedir.

Adı geçen “üçüncü cephe” önceki seçim süreçlerinde gerçekleştirilen reformist blokun güncellenmiş halinden başka bir şey değildir. Tek farkı bağımsız adaylarla seçime girilmesi ve “meclis kapılarının bir nebze aralanmasıdır”, o kadar. Bu kadarı bile reformist çevreleri ve bunun etrafında konumlananları heyecanlandırmaya yetmiştir. Bunu en yalın hali ile *Atılım* gazetesinin başyazısında görebiliriz: “... Kuşkusuz programatik yönelim, temel talepler için mücadele cephesinin bayrağı olacaktır. Bununla birlikte bayrağı seçim mücadelesinde en önde taşıyacakların; adayların kimler olacağı da önemlidir. Burada hemen

belirtmeliyiz ki, adayların belirlenmesinin cephede yer alacak güçler arasında çekişme konusu haline getirilmemesi, özellikle büyük bir önem taşımaktadır. Bunu da ancak doğru bir yaklaşım sağlayabilir. Cephenin seçim taktiğinin bağımsız adaylar bloku biçiminde, genel kabul gördüğü durumda, aday sayısının sıralanacağı gerçeği de dikkate alındığında **Kürdistan'da seçimlerin kazanılacağı illerde, Kürt yurtseverleri dışında aday gösterilmesinin talep edilmesi, politik olarak doğru olmayacağı gibi ahlaki de değildir. Diğer yandan, Batı'da kazanma iddiasının oluşturulabilmesi için de aday belirlenmesi önemli bir yerde durmaktadır.** Bağımsız Adaylar Bloku cephesinde yer alan kuvvetlerin, ayrı ayrı her birini temsil eden adaylar değil de, herkesin üzerinde birleşebileceği şu ya da bu parti ya da grubu vb. değil de, Cephe'yi temsil edebilecek kapsayıcılıkta adaylar, **kazanma iddia ve motivasyonu oluşturmak bakımından da doğru olacaktır.** Adayların belirlenmesi söz konusu olduğunda cepheleşme yöneliminin mantığını ve gereklerini ön plana çıkarma üzerinde birleşmek, ilerici-devrimci hareketimiz bakımından anlamlı bir kazanım olur. Seçimlerde izlenecek Bağımsız Adaylar Bloku/Cephesi siyaseti bakımından diğer bir tamamlayıcı unsur ise, cepheye dahil olan bütün öznelerin ortak etkinliklerin, araçların vb. yanı sıra Blok adına kendi isimleri ve simgeleri ile çalışma yapma hakkının kabul edilmesidir. Bu hem değişik siyasi parti ve yapıların kendilerini ifade etmesi bakımından demokrasinin gereğidir, hem de böyle bir hak, her bir öznenin tam bir inisiyatif ve tüm imkanlarıyla çalışmalarına katılmasını getireceği için Cephe'yi geliştirici olacaktır. Bağımsız Adaylar Bloku,

ilerici, devrimci hareketimiz bakımından kuşkusuz büyük bir deneyim olacaktır. **Şimdi burjuva politikanın kriz içinde kıvrıldığı koşullar altında, işçi sınıfı ve ezilenler, halklarımız adına büyük düşünmenin ve büyük hesaplar yapmanın tam zamanıdır.**

Evet, özelde DTP'nin bu tutumu birilerinde parlamento hevesini depreştirmeye yetmiş, şimdiden **"büyük düşünen ve büyük hesaplar yapanlar"** kimin **"meclise uğurlanacağı"** tartışmalarını başlatmıştır. Fakat burada sorun umudunu parlamentoya bağlamış çevrelerin yaptığı küçük hesaplar değildir. Bu, parlamentoyu kendisine kable edinmiş her yapıda olağan bir durumdur. Burada önemli olan "üçüncü cephe"nin kitlelerin karşısında, temel sorun alanlarına ve bunun çözüm yollarına dair ne dediğidir. Tespitleri, değerlendirmeleri, hedefledikleri ve *Atılım* gazetesinin başyazısında da değindiği gibi **"programatik yönelimi"** dir.

Evet tekrar ediyoruz; bu yönelimin ufku parlamentodur, düzen sularına yelken açmaktır. Tekleşmiş programı, siyaseti ve cephesiyle "krizler içerisinde kıvrılan" düzen siyasetine "yeni bir çehre" katmaktan öteye bir geleceği de yoktur. Reformizmin gidip gidebileceği son durak burasıdır. Zira, düzen cephesinde işlerin daha da zora girdiği, siyasal ve iktisadi gerilimlerin giderek tırmandığı bir süreçte, devletin baskı ve terörünün azgınlaştığı bir dönemde, toplumun şovenizm ile zehirlendiği, provokasyonların ve katliamların tertiplendiği koşullarda, kitlelerin yüzünü demokratik-parlamentar yola çevirmek, dahası düzen kurumları üzerinden bir çözüm anlayışını hakim kılmak gerçek anlamda reformizmin batağına saplanmaktan öte

bir anlam ifade etmeyecektir. Bu, siyasal açıdan tam bir iflastır. Devrim iddiasını taşıyan ve bunu pratik bir konumlanışa konu eden her samimi ve tutarlı siyaset bu gerçeği görmekte fazla zorlanmayacaktır. Zira düzen ve devrim ayrımında "üçüncü cephe" diye bir şey söz konusu olamaz. Bu cephe olsa olsa düzen siyasetinin tekleşen tablosunda "solda" açılan boşluğu doldurma, düzen solunun boşalttığı yere onun dünkü çizgisinden biraz daha sol bir versiyonla yerleşme çabasıdır. Dolayısıyla biz diğer tüm süreçlerde olduğu gibi sorunu iki temel sınıfsal konum ve "cephes" üzerinden ele almak durumundayız.

Seçimler ve "kronik boykotçu tutum"

Buraya kadar düzen cephesinde yaşanan seçim hazırlıklarına ve düzenle daha da ileriden bütünleşme yolunda hızla yuvarlanan reformizmin "seçim politikalarına" değindik. Gelinek yerde devrimci hareketin seçim süreçlerine yönelik politik tutumuna da kısaca değinmek gerekiyor.

Bu çerçevede öncelikle belirtilmesi gereken, devrimci hareketin büyük bir kısmına hakim olan ve esasta iddiasızlaşmanın bir sonucu olarak karşımıza çıkan "kronik boykotçu" eğilimdir. Maalesef devrimci hareketin seçimler üzerinden aldığı bu "tavır", seçimlerde devrim adına ortak bir tutum geliştirmeyi zorlaştıran bir etken olarak varlığını sürdürüyor. Yıllardır devrimci siyasal güçlerin bu iddiasızlığı ve apolitik tavrı, seçim süreçlerinde ya reformist bloğun arkasından sürüklenmesine ya da sessiz-sedasız süreci izlemekle yetinmesine yolaçıyor. Sonuçta düzen karşısında devrim cephesini parçalı ve zayıf bir tabloya mahkûm ediyor ve reformist sola serbest bir hareket alanı açıyor.

Devrim alternatifini daha güçlü ve bütünlüklü bir şekilde kitlelere taşımanın önünde bir engel olarak duran bu "pasif boykotçu" tutumu aşma sorumluluğu devrimci güçlerin önünde güncel bir sorumluluk olarak durmaktadır. İşçi ve emekçilerin karşısına devrimci bir merkez olarak çıkabilmenin yolu öncelikle "bu bakış ve sorumlulukla hareket etmeyi" gerektirir. Devrimci hareket kendisine olan güvenini tazelenmediği, güçsüzlük ruh halinden kurtulmadığı sürece bunu gerçekleştirmesi de mümkün olmayacaktır.

Burjuva gericiliğine ve parlamenter hayallere karşı bağımsız devrimci sınıf çizgisi!

Tüm bu tablo sınıf devrimcilerinin omuzlarına daha büyük sorumluluklar yüklemektedir. Bugün komünistler olarak kendi bağımsız devrimci sınıf çizgimizle bir seçim çalışması başlatmış bulunuyoruz. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin karşısına sermaye iktidarına karşı bir savaş ilanı olan devrim programımız ve onun ortaya koyduğu mücadele çağrısı ile çıkıyoruz. Bugün her türlü gericiliğin ve sorunun kaynağı olan sermaye düzeni ve onun tüm kurumlarına karşı, yüzünü düzene dönmüş her türlü reformist-parlamentarist anlayışa karşı, devrimin kızıl bayrağını güçlü bir şekilde dalgalandırıyoruz, daha da güçlü dalgalandırmalıyız.

Komünistler olarak, önümüzdeki dönemde devrim cephesini en aktif bir şekilde temsil etme sorumluluğu ile karşı karşıyayız. Elbette bizler bu deneyimden ilk defa geçmiyoruz. Fakat güncel olarak misyonumuzun ve konumumuzun bizlere yüklediği sorumlulukları daha güçlü bir şekilde bilince çıkarmak ve deneyimlerimizden daha etkin bir şekilde faydalanmak zorundayız.

Sınıf devrimcileri olarak bugün tek ve tutarlı çizgiye sahip olmanın bilincini pratik bir çaba ile maddi bir zemine oturtmalıyız. Sınıfı devrime kazanmak için bu dönemi daha etkin ve yoğun bir şekilde değerlendirmek zorundayız. Bunu gerçekleştirecek bir devrimci programa, buna dayanan taktik politikaya, büyük bir birikim ve deneyime sahibiz. Daha önemlisi, bu iddiaya ve özgüvene fazlasıyla sahibiz.

TKP/ML TİKKO gerillaları uğurlandı

27 Mayıs günü Dersim'in Çemişgezek İlçesi Paşacık Köyü'nde TKP/ML-TİKKO gerillalarıyla Türk ordusu arasında çıkan çatışmada, buldukları evin bombalanması sonucu Hıdır Uğur ve Mahmut Polat katledildi.

Mahmut Polat'ın cenazesi 30 Mayıs günü Gazi

Cemevi'nde yapılacak tören sonrası defnedilecekti. Ancak devlet DNA testi bahanesiyle cenazenin İstanbul'a gelmesine izin vermedi. Buna rağmen yoldaşları ve dostları gerçekleştirdikleri yürüyüşle şehitleri sahiplendiler, devletin katliamını teşhir ettiler.

Sabah saat 10.00'da Gazi Cemevi önünde toplanmaya başlayan kitle saat 11.15'te yürüyüşe geçti. En önde şehit düşenlerin resimleri taşındı. Arkasında "Gerillalar ölmez, yaşasın halk savaşı!/Partizan" imzalı pankart açıldı. Peşisıra eyleme destek veren kurumlar yürüdü. "Daima bizimlesiniz, daima sizinleyiz!/ESP" ve "Devrimci irade teslim alınmaz!/KÖZ" pankartları açıldı. Mahmut Polat'ın ailesinin olduğu yere kadar sloganlarla yüründü.

Yol boyunca "Hıdır Uğur yaşıyor!", "Mahmut Polat yaşıyor!", "Gerillalar ölmez yaşasın halk savaşı!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!", "Devrimci irade teslim alınmaz!", "Marx, Lenin, Mao, önderimiz İbo

savaşıyor TİKKO!", "Katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Patron ağa devletini yıkacağız, halk iktidarını kuracağız!" ve "Kürdistan faşizme mezar olacak!" sloganları atıldı.

Mahmut Polat'ın evinin önüne gelindiğinde ilk önce Mahmut Polat ve Hıdır Uğur şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Partizan adına konuşma yapıldı. Şehit düşen gerillaların içinde olduğu evin lav silahlarıyla yakıldığı, devletin bu katliamları ilk kez yapmadığı, iki yıl önce 17'lerin, geçen sene ise Aşkın ve iki yoldaşının katledildiği vurgulandı. Ardından KÖZ, ESP ve Mücadele Birliği adına birer açıklama yapıldı.

Anma boyunca Gündoğdu ve Çav Bella marşları söylendi.

Eyleme BDSP, HÖC, DHP, Mücadele Birliği, Odak, Alınteri, DTP destek verdi.

Anmaya 400 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Bir anarşistin kaza sonucu ölümü” yasaklandı!

“Bir anarşistin kaza sonucu ölümü”, Emniyet’in 4. katından atılan anarşistin ölümünün örtbas edilmesini anlatır. Oyun, düzenin bekçileri ve ona bekçilik etmekle akıllılık ettiklerini sananlar ile “deli” sanılanın karşı karşıya gelmesi üzerine kuruludur. Sahne “derin devleti”, faili meçhul cinayetleri, faillerini-katilleri ortaya koyar. Seyirci izler,

karşılaştırma yapar,

yaşanılan anda varolan ama keşmekeş içinde anımsanmayan, gözden yiten kimi gerçekleri sahnede görür, gerçekliğine ayna tutulmuşçasına sarsılır.

İtalya’da geçen oyun başka ülkelerde defalarca sahnelendi. Türkiye’de de devlet tiyatroları dahil olmak üzere yüzlerce kez izleyici karşısına çıktı. Her sahneleniş izleyicinin konumuna ya da kimler için yapıldığına göre değişti. Kimileri oyunu siyasi içeriğinden tamamen sıyrıp komediye, kimileri deli üzerinden oyunculuk gösterisine dönüştürdü. Ama, az da olsa, sorunun muhataplarına kendilerine dıştan bakma olanağı veren sahneleme deneyimleri de var.

İşte Teatre Jiyana Nu (Yeni Yaşam Tiyatrosu) bu sonuncusunu yapmaya çalışıyor. Oyun hala yasaklı olan Kürtçe’yle ve politik bir içerikle sahneleniyor.

Kızıltepe Kültür ve Sanat Festivali kapsamında sahnelenmek istenen oyuna Kaymakamlık tarafından “Halkın huzur ve güvenliği” gerekçe gösterilerek izin verilmedi. Kızıltepe Kaymakamlığı ve halkın huzuru/güvenliği birbirleriyle nasıl bağdaşır? Halkın güvenliğinden anladıkları nedir? Halkı güvenli bir biçimde yok etmek, yok edilmenin görülmesi, duyulması ama görülmemiş duyulmamış gibi yapılması mı?

Kızıltepe ve Uğur Kaymaz

21 Kasım 2004 Kızıltepe’yi hatırlamak, ne denilmek istendiği konusunda yeterli olacaktır. 12 yaşında babasına yardım eden Uğur Kaymaz vücuduna boşaltılan 13 kurşunla, babasıyla birlikte öldürüldü, kamyonun yanı başında. Yanına bir kaleşinkof konuldu ve “terörist” olduğu ilan edildi. “Bu küçük çocuk bu silahı taşıyabilir mi?” sorusuna “karanlıkta kocaman adam gibi göründü” cevabı verildi. Öldürenler aleyhine açılan dava uzun bir sürüncemenin ardından, Uğur’u unutmadıklarını söyleyenler tartaklandıktan, çocuk katillerini savunanlar tarafından linç edilmeye çalışıldıktan sonra, 18 Nisan’da sona erdi. Karar: Yargılanan dört polislin beratına...

Uğur’a isabet eden 13 kurşundan dokuzu yakından ateş edilmişti, ve dokuzu da sırtından. Cinayete kaza süsü verilmedi, çoktandır bu topraklarda buna da gerek duyulmuyor. 12 yaşındaydı ama “terörist”ti denildi. Bu topraklarda doğan çocuklar “terörist” doğar zaten.

‘90’lı yıllara damgasını vuran faili meçhulleri hatırlayalım... Kontr-hizbu tarafından ensesinden tek kurşunla vurularak öldürülen yüzlerce kişi, kontrgerilla tarafından öldürülen Musa Anter, Vedat Aydın, Diyarbakır Kulp’da 1993 yılında kaybedilen ve yol işçileri tarafından 2003 yılında toplu mezarları bulunan 13 köylü ve daha niceleri...

Kaza süsü verilmedi çünkü “terörist”tiler. Kürt olmak, bunu yüksek sesle dillendirmek de bu ülkede yeterince büyük bir suçtur.

Kızıltepe’de “Bir anarşistin kaza sonucu ölümü” yasaklandı. Bu yasaklamanın arkasında oyunun Kürtçe olması kadar, ondan da öte, gerçekliğin sahnelenmesinden, dışardan izlenmesinden duyulan korku var. Halkın kendi gerçekliğiyle yüzleşmesinden, bunun bir kez daha ortaya dökülmesinden korkulmaktadır. Amaç, faili meçhullerle yüklü tarihin anımsanmasının önünü almaktır. Oysa acı kendini unutturmaz, acı anımsatır. Bundandır ki unutmaktan-unutturmaktan medet ummaları boşunadır!

Çamurdan “orta direk/sınıf” ve siyaseti üzerine...

Yüksel Akkaya

Şimdi, 12 Eylül 1980’de ölmüş AP veya CHP’ye gönül vermiş herhangi sıradan bir insan -ister köylü, ister kasabalı, ister şehirli farketmez- kalkıp gelse, oy kullanacağım dese, inanın kafası karışır. Zira, ne bir AP ne de bir CHP bulabilir!

1960’larda TİP’e gönül veren, daha düne kadar CHP’den vekil olmak için kırk takla atan, Anayasa “pürofüsürü”, Mersin Üniversitesi’nin eski “solcu” rektör yardımcısı Zafer Üskül AKP’den milletvekili aday! Ne adına? Hırs, ihtiras ve öfkeden başka bir gerekçesi var mı? Alevi “cemaatinin” mümtaz çocuğu çamuroğlu Reha büyük hikmetler bulduğu AKP’de “kemale” eriyor!.. Ne adına? Saymakla bitmez...

Ama bu isimlere kapı açıp, “dik” durduğunu ileri süren saralı lider, bize bir itirafta bulunuyor: Ayar dediyse, işte ayarımız. Daha önce de dile getirmiştik, “esnek darbe” bir ayar girişimidir. Nitekim, başta E. Günay, Z. Üskül, R. Çamuroğlu gibi bir “balta”ya sap olamamış garibanlar grubunu devşirerek AKP yönetimi ayara ne kadar “sıcak” olduğunu göstermiştir. Kuşkusuz, sorun bu “ayar” işinde kim salak, kim uyanık, onu anlamakta. Sanırım bir “andıç” ile olmasa bile bir gün tarih yazıcıları bunu ilgili yerlerin notu olarak bize aktaracaklardır.

Bizim ise bu nota ihtiyacımız yok. Sınıfa ihanet edenler ile “demokrasıcılık” oyununa girenlerin kişisel ve sınıfsal konumlarını yeni bir “aşama” olarak kaydetmek ve buna göre gardımız almak gerektiğini farkediyoruz. Belli ki önümüzdeki yıllar çok daha sancılı olacak.

Eskiden bir Milliyet, Cumhuriyet, Tercüman gazetesi alanların tarafı belli olurdu, Hürriyet biraz karışık giderdi. 12 Eylül’den sonra bu gazeteler her kesimin gazetesi oldu, tıpkı Özal’ın partisi gibi. Şimdi ise bu gazeteler kimliksiz, omurgasız birer kağıt yığınına döndü. Ne var ki, bütün partiler de 12 Eylül’ün ANAP’ı oldu. CHP’nin AKP’den AKP’nin CHP’den bir farkı kalmadı...

Ve, asıl tehlike de buradan kaynaklanıyor. Beş yıl öncesinin hızlı “sosyal demokrat”ı Zafer Üskül’ü bugün AKP’den aday oluyorsa, eski namılı sağcı damat İlhan Kesici CHP’den aday oluyorsa, sermaye cephesi ülkeye koşulsuz egemen olmuştur demektir. Bu “orta direk/sınıf” adı altında sermaye cephesinin darbesinden başka bir şey değildir. Öyleyse, emekçiler, kent ve kır yoksulları bu seçimleri bir sınıf mücadelesinin önemli cephesi olarak kabul edip ona göre davranmak zorundadır!..

Bir: Anlaşılan odur ki, “esnek darbe” umulandan çok daha etkili olmuştur. “Dik” durduğunu göstermek isteyenler, bugüne kadar sırt çevirdikleri ve tek itibarlı yere getirmeyi düşünmedikleri Aleviler’e çamuroğlu Reha üzerinden bir “yem” atarak işi “yumuşatmaya” çalışıyorlar. Yenilirse!.. Bu aslında sermaye cephesinin bir darbesidir. Görüntü ile öz farklıdır.

İki: Anlaşılan odur ki, “esnek darbe” öyle bir sarsıntı yaratmıştır ki, kendine gelemeyen AKP yöneticileri denize düşenin yılanı sarılması gibi E. Günay’a sarılmıştır. Kuşkusuz, olan e. günay gibi “mümtaz” bir “sosyal demokrat” ile yola çıkan m. bekaroğlu’na olmuştur. Zira, E. Günay, Bekaroğlu ile yola çıktığı “yeşil solculuk” meselesinde orta sınıf denen bu güruhun ne kadar omurgasız ve güvenilmez olduğunu ortaya koymuştur. Kuşkusuz bu da sermaye cephesinin bir darbesidir.

Üç: Sağın eski kurtarıcısı namılı “yiğit” kesici İlhan da CHP’den adaydır. Bu da sermaye cephesinin darbesidir.

Dört: Türkiye’de tek etkili parti vardır: TUSİAD! AKP, CHP, DP vs. bunun “fraksiyonlarıdır”. Bu da emek ile sermaye arasındaki çelişkinin derinliğinin boyutunu gösterir. Şimdi emekçiler ile TUSİAD arasında bir seçim vardır.

Peki, emekçiler, kır ve kent yoksulları ne yapacak? TUSİAD’ın ayar verdiği Çamurlara, yamukluklara inat gerçeği daha iyi görmelidir. Zira, çamuroğlu Reha ve Günay Ertuğrul gibiler önemli bir gerçeği göstermektedir, tıpkı kesici İlhan gibi. Bu nedenle, bu “orta sınıf” hikayesi emekçilerin, sosyal demokrat olmayı bile becerememiş partiler bir yana sosyal demokrat bile olmayı becerememiş insanların yaşadığı bir ülkede devrimciliği ve sosyalizmi anlaması için daha iyi bir fırsat yaratamaz.

Şimdi “orta direk/sınıf” safatasının ne kadar anlamsız olduğunu göstermenin ötesinde, ne kadar emek düşmanı olduğunu göstermenin en elverişli zamanıdır. Bu nedenle, çamuroğlu Reha’nın AKP’den, kesici İlhan’ın CHP’den aday olması çok münasip olmuştur. Zira, her iki parti de TUSİAD partisidir. Böyle olduğu için de emekçilere sınıf düşmanlarının ortaklığını başka hiçbir seçim döneminde bu kadar iyi anlatma olanağımız olamazdı. TUSİAD’ın orta sınıfçıları orta yolcu iken şimdi solcu yolu daha açık ve iyi anlatabiliriz. Seçimlerde orta sınıfçılara, dünün ortanın solcularına karşı verilen mücadelenin daha iyisinin verileceği bir ortam oluşmuştur. Dün ortanın solu ile yola çıkanlar solun oylarını istiyorlardı. Şimdi orta sınıf diye yola çıkanlar sağa kaymayı teklif ediyorlar. Öyleyse söylenecek tek şey var: merkezleşmiş TUSİAD omurgasızlığına karşı devrimci, sosyalist duruş!..

Ülkeyi sınırsızca ABD emperyalizminin kullanımına açanların ikiyüzlülüğü

Genelkurmay Başkanlığı'nın internet sitesinde, iki ABD F-16'sının 24 Mayıs'ta ülke hava sahasını dört dakika boyunca ihlal ettiğine dair bir haber yayımlandı. Bunun üzerine hükümet tarafından yapılan açıklama; ilgili raporun Genelkurmay'dan kendilerine ulaştırıldığı takdirde gerekli girişimlerde bulunacakları yönündeydi. Nitekim kısa bir süre sonra da Dışişleri Bakanlığı nezdinde ABD'ye hava ihlali üzerine "nota verildiği" bilgisi medyadan zafer edasıyla yansıtıldı.

Yaşanan olayın sermaye devleti için tamamen bir iç siyaset malzemesi olarak kullanıldığı su götürmez bir gerçekliktir. Zira olay tam da sınır ötesi operasyon tartışmalarının yoğunlaştığı bir dönemde gündeme gelmiştir. Önce Genelkurmay'ın internet sitesi, daha sonra da medya üzerinden servis edilen bu haberle, ABD emperyalizminin sadık bir uşağı olan sermaye devleti, son dönemde iyice açığa çıkan uşaklık görüntüsünü kurtarabileceğini umuyor olmalıdır.

Böyle bir ihtiyacın yakıcı bir hal aldığı, son yaşanan siyasal gelişmelerle bir kez daha açığa çıkmıştır. Zira Cumhurbaşkanlığı seçimleri ekseninde

bir süredir kendi aralarında sürdürdükleri kavgada bile tarafların her durumda kafalarını kaldırmayı ilk baktıkları yer ABD olmakta, Washington'un bu konuda neler söylediği dikkate alınmaktadır. Hükümeti ve ordusuyla sermaye devletinin Amerika'yla bağımlılık ilişkilerinin iyice teşhir olduğu bir süreçte, normal koşullarda gündeme dahi gelmeyecek böyle bir olayın, "ABD'ye nota verilerek" kamuoyuna yansıtılmış olması, teşhir olan bu imaja bir çeki düzen verme ihtiyacından başka bir şey değildir. Zamanlama açısından da yine bir iç siyaset malzemesi olarak kullanılan "Amerika'ya rağmen sınır ötesi operasyon" tartışmalarının revaçta olduğu bir döneme rastgelmesi, sahte bir "bağımsızlık" iddiasının bedelinin en düşük ve en az risk taşıyacağı bir konu üzerinden pratiğe geçirilmesine vesile olmuştur.

Elbette bu durum sermaye devleti açısından böyle değerlendirilirken, efendisi ABD tarafından olaya hiç de aynı şekilde yaklaşmadığı hemen ardından yapılan açıklamalardan görülmüştür. Olayın duyulmasının ardında ABD'li yetkililerin yaptığı ilk açıklama; güçlü ve hızlı iletişim kanallarının

bulunmasına rağmen Genelkurmay'ın olayı internet sitesinden duyurmasına hiçbir anlam veremedikleri yönünde olmuştur. Öte yandan ABD'nin Ankara Büyükelçisi Ross Wilson; durumun pilotaj hatasından kaynaklandığını ifade ederek, gündemden düşürülmesi yönünde de gerekli mesajı sermaye devletine iletmıştır. Bu açıklama, sermaye devletinin bu konuyu düzenin iç siyaset malzemesi olarak kullanılmasına ABD tarafından izin verilmediğini göstermektedir.

Her ne kadar sermaye devleti bu olayı bir iç siyaset malzemesi olarak kullanmak istese de, efendisi ABD'nin öfkesine uğramamak için oldukça temkinli hareket etmeye çalışmıştır. Örneğin hava ihlalinin yaşandığı süre boyunca Türk uçaklarınca önlem uçuşunun yapılmadığı açıklanmıştır. Bunun gerekçesi olarak da, NATO uyumlu, dost ve düşman uçaklarının ayırt edilmesinde kullanılan IFF kodlarının işlevselliği öne sürülmüştür. Oysa söz konusu olay Hakkari'de değil Ege'de yaşanmış olsaydı ve de ABD'nin yerine Yunan F-16'ları tarafından gerçekleştirilmiş olsaydı, günlerce propagandası yapılacaktı.

Hükümet de bu olayın sorumluluğunun kendilerine yıkılmasını engellemek için durumu geçiştirmeye çalıştı. Konunun gündeme taşınmasından sonra formalite icabı "nota" vermek zorunda kaldı. Ama "nota", ABD'nin öfkesini çekmemek için, Büyükelçi Ross Wilson yerine alt düzey bir ABD'li diplomata iletildi.

Sermaye devleti bu tür haberler üzerinden toplumu manipüle etmeye çalışsa da, onun bir bütün olarak tüm kurumlarıyla ABD'nin emrinde ve hizmetinde olduğu apaçık ortadadır. Dört dakikalık hava ihlali üzerinden fırtına kopartanlar ve bunu "siyasal bağımsızlığın" vazgeçilemez bir unsuru olarak sunanlar, CİA uçaklarının her zaman Türk hava sahasını kullandığını, birçok havalimanında ikmal yaptığını, bunların ne tür gizli anlaşmalar ve pazarlıklar sonucunda yapıldığını çok çabuk unuttuyorlar. Yaşanan tezkere kazasından sonra efendileri ABD'ye kendilerini affettirebilmek için kırk takla atanların aklına, hava sahasının, her türlü liman ve üslerin kullanıma açılması söz konusu olduğunda nedense "siyasal bağımsızlık" gelmiyor. Hatta ordunun en tepesindeki kişi zamanında, İncirlik Üssü'nden kalkan ABD uçaklarının yaptığı sortileri dile getirdikten sonra, en rezil bir şekilde efendisinin huzurunda af dileyebilmişti. O İncirlik Üssü ki, kendi ülkelerinde kendi askerlerinin ABD'li askerler tarafından her türlü aşağılamaya maruz kaldığı bir üstür. Bir pilot binbaşısı eşiyile birlikte İncirlik Üssü'nde ABD askerlerince yerlerde sürüklenerek, üstleri köpeklere aratılırken, "bağımsızlığın teminatı ordu" kendi binbaşısına bile sahip çıkamadığı için olayın üstünü örtmeye çalışmıştır. Ama bu aynı ordu, İncirlik Üssü'nün kapatılması için eylem yapanlara azgınca saldırarak, ABD'ye kölece bağımlı olduğunu sergilemekten hiçbir zaman çekinmemiştir.

Tek başına bu örnekler bile sermaye devletinin tüm kurumlarıyla ABD emperyalizminin sadık bir uşağı olduğunu ispatlamaya yeter de artar bile. ABD uçaklarının hava sahasını ihlal ettiğine ve de buna karşı gösterilen "tepkilere" dair haberler ise, bu utanç verici uşaklığın toplum tarafından görülmesini engellemek için yapılan maksatlı haberlerdir. Bağımsızlık ancak ABD emperyalizmine ve içerdeki dayanaklarına karşı mücadeleyle mümkündür.

Amerikan uşağı ordunun "hava sahası ihlali" komedisi

ABD uçaklarının Türkiye hava sahasını ihlal ettiği haberi ilk olarak Genelkurmay'ın sitesinde yer almıştı. Bu habere göre ABD F-16 savaş uçakları Türk hava sahasını geçerek 4 dakika kadar ihlal etmişti. Olay "flaş" haber burjuva medyada yer alırken, Dışişleri Bakanlığı da ABD elçiliği ile temasa geçerek bilgi istedi. Bununla da yetinilmedi, ABD'ye nota verildiği duyuruldu. ABD cephesinden olaya ilişkin yapılan açıklamalarda, hava sahası ihlalinin bir pilot hatasından kaynaklandığı ve durumun araştırıldığı söylendi. Bununla birlikte, daha dolaylı yollardan, olayın sık sık yaşanan sıradan bir olay olduğunu ve konunun Genelkurmay'ın sitesinden kamuoyuna açıklanmasını şaşkınlıkla karşıladıklarını duyurdular.

Doğrusu ABD'nin bu tavır karşısında şaşkınlığına söylenecek bir şey yok. Çünkü bu ülkede ordu ABD egemenliğinin stratejik dayanağı durumundadır. Bu ordu, uzun yıllardır NATO üzerinden ABD'nin kumandası altındadır ve ülkenin Amerikan boyunduruğu altında tutulmasının ana güvencesi olarak hareket etmektedir.

Elbette ordunun durup dururken efendisine karşı böyle bir tavır almasının bir nedeni vardır. Böyle davranarak AKP hükümetine karşı mücadelede efendisinin desteğini almak istemekte, ABD'nin AKP'ye arka çıkan söylemleri karşısındaki rahatsızlığını ifade etmektedir. Yani Genelkurmay'ın tepkisi efendisinden vefa bekleyen bir uşağın davranışından başka bir şey değildir.

Tüm bunlar bir yana, ordunun hava sahası konusundaki bu titizliği, mevcut durumda Amerikan uşaklığının almış olduğu düzey ile birlikte düşünüldüğünde, trajikomik bir durumu ifade etmektedir. Zira, bırakınız 4 dakikalık hava sahası ihlalinin, ABD yıllardır bu ülkenin topraklarını, karasularını, havalimanlarını, kaynaklarını bizzat başında Genelkurmay'ın

olduğu ülke yönetenlerinin onayı ile kullanılmaktadır. Irak halkının başına inen bombaların önemli bir bölümü Türkiye üzerinden gitmektedir. Hava sahası konusunda pek titiz olan ordu ve diğer düzen güçlerinin tüm bunlara diyecekleri bir şey yoktur, olamaz da. Çünkü, Amerikan emperyalizmine bu hizmetin sağlanmasında hepsinin imzası bulunmaktadır. Nitekim, emekçi halkın gösterdiği büyük tepki karşısında geçirilemeyen 1 Mart tezkeresinin ardından ordu ve AKP el ele vererek, jet hızıyla yeni tezkereler çıkararak, Amerika'nın Irak işgali için ülke topraklarını ve hava sahasını açmışlardır. Tüm bunlar yanında İncirlik gibi Amerikan üsleri ortada duruyorken, ordu ve hükümetin hava sahasının ihlali üzerinden gösterdikleri tavır onlar payına tek kelimeyle acınası bir durumdur.

Eğer Genelkurmay bir parça onur sahibi ise, öncelikle İncirlik Üssü'nü kapatmakla işe başlamalı ve hemen Türk hava sahasını Amerikan ordusuna kapatmalıdır. Elbette bunun lafı dahi edilmemektedir, edilmesi de mümkün değildir. Çünkü generaller sadık Amerikan uşaklarıdır ve bu uşaklıktan vazgeçmeleri mümkün değildir. Kitleler karşısında "ABD'den bağımsızlık" görüntüsü çizme ihtiyacı, onları böyle gülünç oyunlara başvurmaya itmektedir.

Türkiye işçi ve emekçileri, bu gerçeklerin bilinciyle, Amerikan uşaklarının tam bir ikiyüzlülükle sahneledikleri oyunlara prim vermemelidir. Bu ülkede Amerikan emperyalizmine ve onun ülkedeki dayanaklarına karşı mücadele bayrağını devrimciler taşımaktadır. Bundan dolayı da yıllardır ordunun başında olduğu devletin terörüne hedef olmakta, Amerikan patentli darbelere maruz kalmaktadırlar. İşçi ve emekçiler bu nedenle her türlü emperyalist kölelik ilişkisini kesip atmaya üzere devrimci mücadele bayrağı altında toplanmalıdırlar.

Cumhuriyet mitinglerinin ardından...

Mitinglerde kadın rengi!..

Geçtiğimiz ay, cumhurbaşkanlığı krizinin yaşanmasının ardından, Tandoğan, Çağlayan, ve İzmir, Samsun ve Manisa’da Cumhuriyet mitingleri gerçekleşti. Sözde “sivil kuruluşlar” tarafından yapılan mitinglerin ordunun yönlendirmesi ile gerçekleştirdiği tümüyle ortadaydı. Düzenin kendi kliklerinin çatışmasında, ordu destekçisi-AKP karşıtı kürsüye dönüşen mitingler, yine seçimin yaklaşmasıyla ilerleyen günlerde, İzmir’de yaşandığı üzere, CHP’nin seçim mitinglerine dönüştü.

Gerçekleşen mitinglerin özünde düzen içi çatışmalar ve iç hesaplar, yanısıra ordu ve devletin yüceltilmesi vardı. Ama en tehlikelisi de, sözde şeriat karşıtlığı için (hatta emperyalizm, ABD, AB karşıtlığı

vb.) meydanlara dökülen milyonların varlığı idi.

Medyanın, gerisinde ordunun ve düzenin tüm kurumlarının seferberliğiyle, hemen hemen her ilde mitinge genciyle-yaşlısıyla, kadınıyla-erkeğiyle yüzbinlerce insan katıldı.

Kadınlar neden ağırlıkta?

Mitinglerin kendinden en fazla söz ettiren yanlardan biri, gerek kürsüde gerekse de katılım planında kadınların ağırlığı olmuştur. Bunun birkaç nedeni var.

İlkin, 4. kuvvet olarak tanımladığımız medyanın gücü. Medya günler boyunca kadınların katılımına

işaret etmiş, kadınların örgütlediği, kadınların sürüklediği vurgusunu tekrarlamıştır. Aynı şekilde, son süreçte daha da yoğunlaşan “türban” tartışmalarıyla birlikte kadınların gericilikten etkilenen yanlarını öne çıkarmıştır. Böylesi vurgular kadınların katılımını etkilemiştir.

İkincisi ise mitingin talepleridir. Miting AKP ve şeriat karşıtlığı temelinde şekillenmiştir. Dolayısıyla şeriatın öncelikle etkilenecek olanlar kadınlardır. Mitingi düzenleyenlerin öne çıkardıkları, mitinge katılan kadınların sahip çıktığı nokta da burasıdır. Temelde yaşam anlayışlarına, değerlerine ve kültürlerine yönelmesi, giyim-kuşam türü özgürlüklerine müdahale edilecek olmasıdır.

Üçüncüsünü ise, taleplerle bağlantılı tarzda mitinge katılan kadınların sınıfsal karakterinde aramak gerekir. Ağırlıklı olarak orta katmanlardan kadınların yer aldığı, bu kadınların burjuva yaşam sınırları içinde “standartlara” sahip olduğunu, “şeriat” tehlikesine karşı tepkiyi geliştirenin de en çok da yaşam alışkanlıkları olduğunu görmek gerekir.

Kuşkusuz mitinglere katılanlar içinde emekçi kadınlar da vardır. Ama katılımcılara asıl rengini veren bu sınıfsal kesimdir.

Ordunun mayın temizleyicisi kadınlar!

Mitinglerde kadın renginden bahsedildiğinde, söz konusu edilen yalnızca kürsünün önündeki kadınlar değil kuşkusuz. Bir diğer nokta da kürsünün başını tutan kadınlar... En az katılımcı kadınlar kadar öne çıkarılan, mitingte kürsüyü kullanan, konuşan, mitingi sürükleyen kadınlar...

Şunu öncelikle belirtelim ki, mitingin muhtevası, kadınların bu toplumdaki yaşadığı sorunlar, ezilmişlik, baskılar vb. değildir. Hele de asıl düzenleyenin, konuşmacıların savunuculuğunu yaptıkları ordunun kendisi olduğu düşünüldüğünde, bu kadınların rolü ne diye sormak gerekiyor.

Kürsüdeki bu kadınlar ordu şakşakçılığı için oradaydılar. Bu kadınlar, kadın kimlikleriyle vitrin oluşturmak için yerlerini aldılar. Darbecilerin üstünü örten, onlara kadın kimlikleriyle “sivil” görünüm veren, yanısıra da bir nevi ordunun “mayın temizleyicileri” işlevini üstlenen bir rol oynadılar. Sonuçta, bilinçli bir politikanın ürünü olarak kadın kimliği politik bir araca dönüştürüldü.

Peki, kimdir bu kadınlar? Birkaç bildiğimiz isim... Nur Serter, Türkan Saylan, Necla Arat...

Bu kadınlar, hiç de oraya akan yüzbinler gibi, şeriata karşı kadın duyarlılığını taşıyorlardı. Bu kadınlar, bu iç çatışmaların, bu çatışmada ordu şakşakçılığının, burjuva devlet savunuculuğunun bilinçli aktörleri olarak yer aldılar. Onların kitabında emekçi kadınlar başta olmak üzere (ki kadın sorunu ile ilgili çalışmaları mevcuttur bu kadınların) emekçi kitlelerin gerçek sorun ve talepleri yer almaz. Onlar çatışmanın gerisindeki sermaye güçlerine tek söz söylemezler. Emperyalistlere toz kondurmazlar. Onlar kendi deyimleriyle “devleti savunmak ve orduyu yüceltmek” için o kürsüdedirler. Ve kuşkusuz oynadıkları bu talihsiz rolün karşılığını almak için de sırada beklemektedirler. Yaptıklarının ödülü milletvekili adaylığıdır. Bugünden CHP listelerinden baş sıralarda aday gösterilmektedirler. Sahte kutuplaşmalarda safları çok açık ve nettir. Yerleri de savundukları burjuva düzenleri gibi, çöplüğün kendisi olacaktır.

Kadınların AKP’den görebileceği tek şey ezilme ve aşağılanmadır!

Seçime iki ay gibi bir süre kala burjuva partiler hazırlıklarını hararetle bir şekilde sürdürüyor. Hazırlıklarının en önemli yanını milletvekili adaylarının belirlenmesi oluşturuyor.

Hükümet olma ve yerel yönetimleri elinde tutma avantajlarına sahip olan AKP’nin “aday adayları” günlerdir burjuva basında boy gösteriyor.

Bu adayların bir kısmını kadınlar oluşturuyor. Türbansız “vizyon sahibi”, orta katmanların temsilcisi kadın adaylar AKP’nin vitrinine çıkartılmış durumda. Kadınların siyasette aktif bir şekilde yer alması gerektiğini söyleyen AKP, bu seçimlerde 25 kadın milletvekilini meclise sokmayı hedefliyor. Bu oranı kadına verdiği değer göstergesi olarak lanse ediyor.

Programlarında da, kadına yönelik şiddetin, cinsel ve ekonomik istismarın önlenmesini, ev kadınlarına sosyal güvence sağlanmasını, ev içi emeğin saygınlığını koruyarak kadınlar için istihdam alanları açılmasını öncelikli politikaları olarak ifade ediyorlar.

AKP, kadınlara ne denli değer atfettiğini söylerse söylesin, kadınların “yılların ihmal sonucu biriken” sorunlarına çözüm olacağını ne kadar iddia ederse etsin, ait olduğu burjuva düzen gibi gericidir ve emekçi kadına verebileceği hiçbir şey yoktur. 5 yıllık AKP iktidarının uygulamalarında bunu gösteren yeterince veri vardır.

Gericilik yaşamın her alanında!

AKP hükümete geldiği andan itibaren sermayenin politikalarına harfiyen uyguladı. Bu zaman diliminde çıkartılan iş yasasının barındırdığı kölelik hükümlerinden ise en fazla kadınlar etkilendi. Kadınların istihdam oranları düşerken, çalışanlar ise geleceksiz ve güvensiz çalışmaya mahkum edildi.

Gericilik toplumun en geniş kesimlerine nüfuz ederken, bundan önce kadınlar etkilendi. Artan türban oranı, çoğalan Kur’an kursları, yerel yönetimlerin çıkarttığı gerici yayınlarda dile getirenler, bu gerici takımının kadını ikinci sınıf olarak gördüklerinin somut göstergesidir.

Tüm bunlar bir yana, son dönemde AKP’lilerin sarfettiği sözler bile bu gerici partinin kadına nasıl yaklaştığını göstermeye yeter.

“Kadın mal mı ki kota konsun!”

Sorulan sorulara pervasızca yanıt vermeyi alışkanlık haline getiren Tayyip Erdoğan’ın, KADER’in (Kadın Adayları Destekleme Derneği) geçtiğimiz ay yürüttüğü kampanyaya ile ilgili sorulara verdiği yanıt, bilinç altında saklananların kaba bir dışavurumu oldu. Siyasete kadınların katılımının artırılması için siyasal partilerin kota uygulaması gerektiğini söyleyenlere Tayyip’in yanıtı “Kadın mal mı ki kota konsun” oldu. Böylelikle bir yandan “kota”ya bakışımı, öbür yandan “kadına” bakışımı veciz bir ifadeyle ortaya koydu. Gelen tepkiler karşısında Tayyip’in desteğine koşan AKP’nin kadın milletvekillerinin kıvrıma çabaları ise evlere şenlikti. Tayyip, sözleriyle kadını yüceltmiş, o kota, ticari metalar için konulan bir terim imiş...

Anlaşılan o ki, kadını değersiz bir varlık olarak görmek, ne Tayyip’e ne de AKP’deki erkek millevkilerine has bir durum.

“Kadınlar ve kitleler yoktan anlamazlar”

Bir diğer aşağılayıcı sözün sahibi ise Erol Olçak oldu. 7 yıldır AKP’nin danışmanlığını yapan bu şahıs, kadınları ve kitleleri birbirine benzeterek şunları söylüyor.

“Kitlelerin ve kadınların davranışları ortaktır. Şunun gibi, kadınlara her gün iltifat etseniz, her gün isterler. Topluma her gün bir şey vererseniz, her gün isterler. Kadınlar yoktan anlamaz, kitleler de yoktan anlamaz!”

Erol Olçak’ın sözü, kendisine ait değil. Olçak’ın ifadesi ufak-tefek nüans farklarıyla Hitler’e ait. Dolayısıyla kendilerine referans aldıkları kişinin dünyayı kana bulamış, kitlelere en ağır faşizm uygulamaları ile hükmetmiş olan Hitler olması, bu gericilerin kimlikleri düşünüldüğünde şaşırtıcı değil,

AKP bu seçimlerde, modern kadın adaylarla kadın emekçilere gidecek. Onlara verdiği değeri anlatacak, vaatlerde bulunacak. Ama bu gerici partinin kadınlara verebileceği tek şey, yoksulluk, sefalet, aşağılanma ve eşitsizlikten başka bir şey olmayacak...

İşçi-emekçi hareketinden...

TÜMTİS Bursa Şube Genel Kurulu yapıldı

Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS) Bursa Şubesi 5. Olağan Genel Kurulu 27 Mayıs günü yapıldı. Kongreye direnişteki Horoz Lojistik işçileri, Genel Başkan Kenan Öztürk, Genel Sekreter Gürel Yılmaz ve sendikanın İzmir, Adana, Ankara, İstanbul, Gaziantep ve Samsun şubelerinden temsilcilerin yanı sıra Türk-İş, KESK ve SHP temsilcileri katıldı.

300 işçinin katıldığı kongrede TÜMTİS adına Genel Başkan Kenan Öztürk ve Genel Sekreter Gürel Yılmaz birer konuşma yaptılar. Konuşmalarda birlik ve beraberlik çağrısı yapıldı. Türk-İş ve KESK temsilcilerinin yanı sıra delegeler de konuşma yaptılar. Kongreye Şube Başkanı Ahmet Güllü tek başkan adayı olarak katıldı. Yönetim kurulu içinse çarşaf listeye seçime gidildi. Coşkulu geçen kongrede verilen arada işçiler halay çekerek birlik vurgusu yaptılar.

Üç adayın yarıştığı kongrede şube başkanlığını Ahmet Güllü kazandı. Genel Sekreterliğe Özdemir Aslan, Mali Sekreterliğe Yaşar Dünder yönetim kuruluna Metin Şahin, Lütfü Akın, Hasan Yeten ve Hüseyin Korsan seçildi.

Kızıl Bayrak/Bursa

MEDER: "KPSS kaldırılın!"

Mağdur Öğretmenler ve Eğitim Emekçileri Derneği (MEDER) üyesi öğretmenler, 26 Mayıs günü Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi'ne yaptıkları yürüyüşle, diplomalı köle olmayacaklarını haykırdılar, iş güvencesi istediler. "Kadro istiyoruz!" pankartı açan öğretmenler yürüyüş boyunca "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Diplomalı işsiz olmayacağız!", "Eşit işe eşit ücret!", "KPSS kaldırılın!" sloganları attılar. "İMF'ye değil eğitime bütçe!", "Diplomam var, işim yok!" dövizleri taşıdılar.

Galatasaray Lisesi önünde yapılan açıklamada; devletin kamu personelini istihdam etmek üzere '99 yılından itibaren uygulamaya soktuğu KPSS'nin artık bir gelir aracına dönüştüğü vurgulandı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Dev Sağlık-İş 7. Genel Kurulu yapıldı

Sağlık-İş Sendikası'nın Genel Kurulu 19-20 Mayıs 2007 tarihlerinde gerçekleştirildi. Kurula Türkiye genelinde 200 delege katıldı.

Kurulun ilk günü DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi Genel Kurul Başkanlık Kurulu'na seçildi. Konuşma yapan Çelebi, sendikanın gelişimine dikkat çekti. İlk gün Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Doğan Halis de bir konuşma yaptı ve özelleştirmeye değindi. Ekonomik ve sosyal hakların gaspını vurguladı. Gece geç saatlere kadar süren birinci gün bir takım kararlar alındı. Tüyük, sendikanın yeni yapısına uygun bir şekilde yeniden düzenlendi.

Süleyman Çelebi'nin tavsiyesi ve çok sayıda delegenin istemi sonucu Doğan Halis oy birliğiyle sendikanın onursal genel başkanı seçildi.

20 Mayıs'ta yapılan seçimlerle ise tek liste yönetime aday oldu. Seçimlerin sonucunda Dev Sağlık-İş Genel Başkanlığı'na Arzu Çerkezoğlu

seçildi. Genel Sekreterliğe Tufan Sertlek, Yönetim Kurulu üyeliklerine ise Zeynep Çelik Koç, Mehmet Tok, Zuhâl Tekin İzoglu getirildi.

Öğretmenevi grevi kazanımla sonuçlandı

DİSK'e bağlı Türkiye Otel, Lokanta ve Eğlence Yerleri İşçileri Sendikası (OLEYİS)'e üye Körfez Öğretmenevi çalışanları 56 gündür sürdürdükleri grevi kazanımla sonuçlandırdılar. Öğretmenevi yönetiminin toplu sözleşme masasına oturmayı kabul etmesi üzerine yapılan görüşmelerde şu talepler kabul edildi:

"- İlk kez imzalanan toplu sözleşme 1 Ocak 2007 - 31 Aralık 2008 tarihleri arasında geçerli olacak.

-Toplu sözleşmeyle, ücretlere, birinci yıl için önce yılbaşındaki asgari ücret zammı yansıtıldı, ücretler daha sonra da yüzde 15 artırıldı. İkinci yıl ücretlerine ise gerçekleşen enflasyon oranında zam yapılacak.

-İşçilere aylık ücret tutarında 2 ikramiye verilecek. İşçiler, yemek, çocuk, eğitim, ölüm, doğum, yakacak gibi adlar altında yapılacak yardımlardan da yararlanacak.

Ayrıca, işlerine son verilen 3 işçi işlerine yeniden başlatıldı, 2 işçi ise işe dönüş davalarının lehlerine sonuçlanması durumunda yeniden işlerine başlatılacaklar."

Kızıl Bayrak/İstanbul

MMO: İş cinayetleri durmak bilmiyor!

27 Mayıs'ta Konya'nın Beyşehir ilçesine bağlı Yeşildağ beldesinde bir mermer ocağında meydana gelen iş kazası sonucu hayatını kaybeden 3 işçi ile ilgili açıklama yapan Makine Mühendisleri Odası, madencilik sektöründe yaşanan iş kazalarının artarak devam ettiğini söyledi. 2007 yılının ilk 5 ayında 20 işçinin hayatını kaybettiğini belirten MMO, pek çok işçinin de sakat kaldığını ya da uzun kaybına uğradığını vurguladı.

Kazaların oluş nedenlerini tam olarak belirlemeden çözüm bulmanın olanaklı olmadığını ifade eden MMO, kâr hırsının öne çıktığı, denetimlerin yeterince yapılmadığı, eğitimin önemsenmediği, teknolojinin kullanılmadığı bir ortamda kazaları önlemenin de mümkün olmayacağını dile getirdi.

Kazaların oluşmasına neden olan etkenlerin, ilgili kurum ve kuruluşların koordinasyonu ile birlikte en kısa zamanda masaya yatırılması ve çözümlenebilmesi için acil olarak eylem planı hazırlanması gerektiğini vurgulayan MMO, ulusal ölçekte oluşturulan bu yapının; kazaların önlenmesi

için gerekli risk haritalarını çıkarması, gerekli planlamaları ve eğitimleri koordine etmesi, ilgili yasa ve yönetmelikleri tekrar gözden geçirerek sahanın ihtiyaçlarına uygun olarak yeniden düzenlemesi ve iş güvenliği kültürünün geliştirilmesi için çalışmalar yapması gerektiğini söyledi.

Tüm maden işletmelerinde maden üretiminin, mutlaka en az bir maden mühendisi nezaretinde yapılması gerektiğini belirten MMO, işyerinde daimi olarak maden mühendisi bulundurmayan işletmelere üretim izni verilmemesi gerektiğini vurguladı.

MEB hukuk tanımıyor!

Eğitim Kurumları Yöneticilerinin Atama

Yönetmeliği'nin atamaya ilişkin hükümlerinin iptali ve yürütmesinin durdurulması istemiyle aralarında Eğitim-Sen'nin bulunduğu üç sendikanın Danıştay'a açtığı davada yönetmeliğin iptali için karar çıktı. Karar 9 Mayıs'ta hem sendikaya hem de Bakanlığa tebliğ edildi.

Yönetici atama yönetmeliği sınav gibi objektif ölçütlere göre atama yapılmasını sağlayacak hükümler içermediği, yönetici olarak atanmak isteyenlere duyuru yapılmasını gerekli görmediği, yönetimlere kurum yöneticisi atama konusunda neredeyse sınırsız serbestlik tanıdığı, bu serbestliğin de nesnellığı ortadan kaldırdığı, açıkça hukuka aykırı olduğu için iptal edilmesine rağmen, MEB kararı tanımıyor.

Eğitim-Sen konuyla ilgili yaptığı açıklamada, MEB'in bu tutumunu kınadı.

Türk Telekom halkı soyuyor!

Özelleştirme saldırısının hem çalışanlar hem de emekçi halk açısından nasıl bir yıkım olduğu her geçen gün daha iyi anlaşılıyor. Türk Telekom'un özelleştirilmesinin üzerinden bir yıl geçmişken vaadedilen "iyileşme"lerin sağlanmadığı, aksine telefonla görüşme ücretlerinin kontör bazında tahakkuk ettirilmesi nedeniyle tüketiciden yüzde 35 daha fazla bedel tahsil edildiği, haksız yere alınan bu bedellerin toplamının yıllık 3 milyar dolar olduğu ortaya çıktı.

Tüketiciler Birliği konuyla ilgili 27 Mayıs günü bir açıklama yaptı. Açıklamada Türk Telekom'un sabit hat görüşmelerini kontör bazında ücretlendirdiği, bir kontörün altmış saniye görüşmeye tekabül ettiği ifade edildi. Bu durumda tüketicinin, bir saniye dahi konuşsa, altmış saniye parası ödediği, altmışbir saniye konuşan tüketicinin iki kontör parası ödediği belirtildi. Dolayısıyla, tüketicinin kullanmadığı hizmetin bedelini ödemek zorunda kaldığı vurgulandı.

Uzmanlar tarafından görüşme ücretlerinin kontör bazında tahakkuk ettirilmesi nedeniyle tüketiciden yüzde otuzbeş daha fazla bedel tahsil edildiği, haksız yere alınan bu bedellerin toplamının yıllık üç milyar dolar olduğu belirtildi.

Açıklamada, "Türk Telekom, en kısa sürede süre bazında ücretlendirme sistemine geçmeli, daha önemlisi bu sektörde tüketici hak ve yararını gözetmekle yükümlü olan Telekomünikasyon Kurulu, yasadan kaynaklanan görev ve yetkisini yerine getirmelidir.

Ülkemiz tüketicisi adına dile getirdiğimiz bu talep ve uyarının ardından, makul bir süre sonunda süre bazında ücretlendirmenin sağlanmaması halinde Telekomünikasyon Kurulu yetkilileri hakkında suç duyurusunda bulunacağımızı ifade ediyoruz..." denildi.

Sendikal anlayış tartışmaları ve Birleşik Metal seçimleri üzerine

Türkiye sendikal hareketi içerisinde kökleşmiş olan bürokratik anlayış işçi sınıfını bir adım ileri götürme niyet ve iddiasından yoksundur. Çürümüş yönetici kimlikleri, icazetçi ve teslimiyetçi mücadelesizlik anlayışı, işçi sınıfının tarihsel-maddi gücüne ve haklılığına olan inançsızlık, birkaç şube dışında bütün bir sendikal hareketi boydan boya kesen karakteristik bir özelliktir. En can alıcı sorunlarda bile mücadeleden kaçış, en iyi mücadele olarak patronlardan ve düzen politikacılarından medet umma, sendikacı takımının gündelik refleksi halini almış bulunuyor. Bu öylesine kökleşmiştir ki, kimi zaman işçileri aptal yerine koyarak ve gözünün içine baka baka satabilmekte, adeta bizlerle dalga geçmektedirler.

Sendikamız Birleşik Metal sonbahar aylarına kadar uzanan bir seçim sürecine giriyor. Yeni bir gelişme olmazsa, bu süreç bu yılın sonlarında veya önümüzdeki yılın başlarında DİSK Genel Kurulu'nun toplanması ile son bulacaktır. Genel kurul sürecine girmiş olmanın doğal bir sonucu olarak bir dizi işyerinde çeşitli tartışmalar başlamış bulunuyor. Hemen belirtmeliyiz ki, tartışmaların odağında kimin seçileceği veya kimin seçilemeyeceği bulunuyor. Her dönem olduğu gibi bu dönemde de ayak oyunlarını ve koltuk hesaplarını iyi kıvıranın kazanacağı bir seçim süreci yaşayacağımız üzerine bugünden tartışmalar yapılıyor. Halihazırda şube yöneticileri ve yönetime aday olacağını resmen açıklamamış olsalar bile aday olmak isteyenler, oy avcılığına ve hayal yayıcılığına girişmiş bulunuyorlar. Deyim yerindeyse, burjuva siyasal partilerin seçim sürecindeki kirli pratiklerinin daha karikatürize edilmiş bir hali sendikamız seçimlerinde sahnelenmeye başladı. Bizim kabul edemeyeceğimiz bu durum sendika tabanında kimi zaman tepkilere ya da eleştirilere konu olsa da, bu tür pratikler karşısında anlamlı bir tepki ortaya konulamadı. Ya da koyanlar diğerleri tarafından yalnız bırakıldı. Dışarıdan bakıldığında, sendikamız mücadele ve sendikal anlayış açısından diğer sendikalardan pratik planda temelden farklılıklar taşımaya da yine de ayrı bir yere konuluyor. Sendikamızın üyeleri arasında da Birleşik Metal'in diğerlerinden farklı olduğuna dair güçlü bir inanç bulunuyor. Ancak diğer sendikaların anlayışlarından ve pratiklerinden farkının (kısmi bir demokratik iç işleyişin dışında) ne olduğuna dair bir tespiti açık açık ortaya koyanını da henüz göremedik.

Başta da belirttiğimiz gibi, sendikamız Genel Kurul girmiş bulunuyor. Bizler de bu vesileyle sendikamızın gerçek tablosu hakkında düşüncelerimizi ifade etmek ve seçim sürecini ortaya koyduğumuz düşünceler çerçevesinde değerlendirmek istiyoruz. Bizler için seçimler; sendikamızın örgütlülük düzeyi ve taban bilincinin gelişimi, sendikal anlayışın ne yönde seyrettiği vb. açılardan seçilen yönetimler şahsında bir sınanmasıdır.

Son birkaç yıldır 4857 sayılı yasanın ürettiği sonuçlar, genel olarak ülkedeki yoksullaşmanın varmış olduğu boyut ve perişan edici yaşam şartlarından dolayı işçilerin genel olarak bir sendikalaşma eğilimine girdikleri çokça ifade ediliyor. BMİS'in %35'lik büyüme iddiası da bu tespitleri başka bir yönden doğruluyor. Hemen belirtelim ki, genel olarak bakıldığında %35 fena sayılmayacak bir oranı ifade etse de, toplam üye sayısının düşüklüğü bize başka bir tabloyu gösteriyor. Herşeye rağmen bu artış bir

Söylediklerimizi özetleyecek ve somutlayacak olursak; seçimler sürecinde bir taraflaşma yaşanmaktadır. Ancak bu taraflaşma bugünkü haliyle ne sağlıklıdır ne de sendikamızın ve işçilerin geleceği açısından ilerici bir yan taşımaktadır. Gerçekten bir taraflaşma olacaksa, hakim anlayışa ve bu anlayışın sürdürücüsü olan kesimlere karşı bütünlüklü bir mücadele programına sahip, devrimci sınıf mücadelesine inanan anlayışların arasında yaşanacak bir taraflaşma olmalıdır. Yoksa geçtiğimiz iki-üç seçim sürecinde olduğu gibi bir kez daha tepkili delegelerin kurula katılmadığı, herhangi bir listeyi destekleyen için desteklediğini bilmediği ya da karşılıklı kişisel çıkarlara dayalı bir seçim süreci bizlere bir dönemi daha kaybettirecektir.

gelişmedir ve bu haliyle bile olumludur kuşkusuz. Gelgelelim ki bir de örgütlenememe gibi bir sorun var sendikamızda. Şube yöneticileri "siyasi çevreler" tarafından altının oyulduğu düşüncesi ve koltuğunu kaybetme korkusuyla devrimci işçilerin öncülüğünde örgütlenen işyerlerini ya bin türlü bürokratik ve hukuksal bahane bularak örgütlemeyi kabul etmiyorlar ya da çıkar yolu yoksa öncü devrimci işçileri budayarak örgütlenme yolunu gidiyorlar.

Örgütlenme süreçlerinin yaşandığı yerlerde inisiyatif eğer şube yöneticilerinin elindeyse, işler (hiç değilse prosedürün gerektirdiği işler) yürüyor. Fakat patron dışı çıkmış ve örgütlenmek için çetin bir mücadele gerekiyorsa, herhangi bir yöneticiyi kendilerinin ihtiyaç duyması dışında işçilerin yanında ya da arasında görmek neredeyse imkansız hale gelmiştir. Bildiğimiz kadarıyla son yıllarda örgütlenen ne kadar işyeri varsa, işçilerin bizzat kendileri sendikaya gelip örgütlenme taleplerini iletmislerdir. Bunun dışında sendikacıların çabasıyla ortaya çıkarılmış ve örgütlenmiş hiçbir işyeri yok gibidir. Kaldı ki örgütlenmenin keskin bir mücadele

gerektirdiği hiçbir yerde de başarı sağlanamamıştır. Başarılı olan yerler ancak uluslararası bağlantının olduğu ve böylece kimi Avrupa sendikalarının basınç yapma şansının bulunduğu yerlerdir.

Bu olumsuz pratikleri daha da uzatmak ve daha kötü olanları da somut olarak ortaya koymak mümkündür. Zaten sendikal süreçleri takip eden duyarlı üyeler ve başka güçler bu süreçleri bütün açıklığıyla biliyorlar. Bu nedenle işin bu kısmını uzatma niyetinde değiliz. Ancak bundan da önemlisi, bu pratiklerin yaşanmasına neden olan anlayış ve tutumların yanısıra bunlardan rahatsız olanların tüm bu gelişmelere duyarlı ve tepkisiz kalmalarıdır. Elbette suçu tek başına şu ya da bu kişiye hatta bu pratiklerin asıl sahibi olan yöneticilere atmak niyetinde değiliz. Ne olursa olsun, geline aşamada genel olarak sendikal harekette olduğu gibi sendikamızda da bir tıkanma yaşanmaktadır. Bu tıkanıklığın işçi sınıfının bugünü ve geleceği açısından aşılması zorunludur. Bunun için ise bir sorgulama ve hesaplaşma artık kimsenin kaçamayacağı bir sorumluluktur.

Nasıl bir seçim, nasıl bir sendikal anlayış?

Şu sıralar bizlerin de üyesi olduğu şubelerde seçim hazırlıkları hız kazanmış bulunuyor. Geçmiş dönemin yukarıda ana hatları verilen tablosu tabanda önemli bir rahatsızlık yaratmıştır. Bu rahatsızlıklar TİS döneminde ve TİS'i izleyen sonraki süreçlerde daha açıktan hissedildi. Kimi fabrikalarda ise bu tepkiler oldukça sert tartışmalara yolaçtı. Gelinen aşamada şube üyesi işçilerin önemli bir bölümü bu tablonun sorumlusu olan yönetimden kurtulmak istemektedir. Fakat bu istemin kendini nasıl ifade edeceği henüz belirsizdir. Belirsiz olması bir yana, halihazırdaki tabloda ölümden korkup sıtmaya razı olma eğilimi belirgindir. Mevcut hali ile bu eğilim bizim altını çizdiğimiz sorgulama ya da hesaplaşma ihtiyacını karşılamaktan uzaktır.

Alacağımız tutumun ne sonuç vereceğinden

bağımsız olarak, kendi adımıza ölümden korkup sıtmaya razı olmayacağız. Kötünün iyisini seçmek durumunda değiliz. Esas olan tek başına kötü olandan ve hainlerden kurtulmak değil, aynı zamanda nasıl bir sendika ve sendikal anlayış istediğimizi de ortaya koymaktır. Bu çerçevede en sıradan ve sendikal süreçlerimize ilgisiz işçilerin bile mevcut pratiğin tersi bir düşünceyi ortaya koyması, bu en geri sınırlar bile sıtmaya razı olmaktan daha iyidir. Ancak bu bir çıkış arayışında olanlar için hiç de yeterli değildir. İlkeli ve mücadeleci bir çizgi ortaya koyabilmek için öncelikle mevcut pratiklere yön veren anlayışın ciddi bir sorgulanmaya ihtiyacı vardır. Bu sorgulamayı en genel hatlarıyla ifade edecek olursak;

* İşçi sınıfının üretimden gelen gücüne, tarihsel haklılığına olan inançsızlık,

* Mücadeleci değil müzakereci bir anlayışla gelişmelerin ele alınması,

* Elde olanla yetinmek ve yeni mevziler kazanmaktan kaçınmak ve böylece mevcut statükoyu korumak,

* Grev ve direnişlerden kaçınmak, kendilerine rağmen ve bizzat işçilerin çabasıyla gelişen direnişleri sahipsiz bırakıp yalnızlığa terketmek,

* Kendi denetimi ve yönlendirmesi dışında olan öncü işçilerin tırpanlanması, kimi işyerlerinde bunun bizzat sendikacı ve patron işbirliğiyle yapılması,

* En iyi durumda ücret sendikacılığı yapmak...

Bu saydıklarımız ve bunlara eklenebilecek olanlar, mevcut yöneticilerin davranış çizgisidir. Bu pratikler ise bizzat bu yöneticilerin kendi ayrıcalıklarını ve koltuklarını kaybetmemek adına sergilenmektedir. Kimi yerde bu gerçeğin üstünün kapatılması için patronlarla karşı karşıya gelmek, grev ve direnişlere başvurmak, nasıl oluyorsa bu beylere göre sendikaya güç kaybettiriyor ve sendikayı var olma sorunuyla başbaşa bırakıyor. Onlardaki egemen düşünce patronlarla karşı karşıya gelmemektir. İşçilerin ya da temsilcilerin patronlarla arası iyi olmalı ki işyerlerinde sorun yaşanmasın ya da yaşanan sorunlar, arası iyi olanlar aracılığıyla çözülebilir. İşçilerin üretimden gelen gücünün kullanılması, grev ve direnişler bunlar tarafından unutulmuş, yeni üye işçilere sendikanın geçmişini anlatırken dile getirilen anılara dönüşmüş bulunuyor.

Biz mücadeleci bir sendikal çizgi ve mücadeleci bir sendikal anlayışını savunuyoruz. İcazetçi, bürokratik ve işbirlikçi anlayışın kesinlikle sendikamızdan silinip atılmasını savunuyoruz. Seçim süreçlerinin, geçtiğimiz seçimlerde olduğu gibi, oldu bittiye getirilmesine, yangından mal kaçırmaya yapılmasına göz yumulmamalıdır. Sürekli demokratik bir iç işleyişe sahip olduğu söylenen sendikamızda, delege seçimleri kimi yerlerde işçilerin zoruyla gerçekleştirildi, kimi yerde ise aday olmak isteyen işçilerin önü kesilerek ya da ayak oyunları ile önüne geçilerek engellendi. Sınırlı bu örnekler bile sendikamızın ne halde bulunduğu dair yeterli bir açıklık getirmektedir.

Oysa bizim ihtiyacımız olan gerçek bir sendikal demokrasi, yani işçi demokrasisidir. Delegelerin oy deposu olarak görülmediği, seçimler vesilesiyle tabanın sendikal sorunlara duyarlı hale getirildiği ve bizzat işçilerin söz söyleyebileceği zeminlerin yaratıldığı bir sendikal anlayıştır.

Şimdiye kadar söylediklerimizi özetleyecek ve somutlayacak olursak; seçimler sürecinde bir taraflaşma yaşanmaktadır. Ancak bu taraflaşma bugünkü haliyle ne sağlıklıdır ne de sendikamızın ve işçilerin geleceği açısından ilerici bir yan taşımaktadır. Gerçekten bir taraflaşma olacaksa, hakim anlayışa ve bu anlayışın sürdürücüsü olan kesimlere karşı bütünlüklü bir mücadele programına sahip, devrimci sınıf mücadelesine inanan anlayışların arasında yaşanacak bir taraflaşma olmalıdır. Yoksa geçtiğimiz iki-üç seçim sürecinde olduğu gibi bir kez daha tepkili delegelerin kurula katılmadığı, herhangi bir listeyi destekleyen niçin desteklediğini bilmediği ya da karşılıklı kişisel çıkarlara dayalı bir seçim süreci bizlere bir dönemi daha kaybettirecektir.

Önümüzde yukarıda sıraladığımız kangrenleşmiş sorunlardan kurtulmak ve başka bir süreç başlatmak için bir fırsat bulunmaktadır. Bu fırsatın nasıl değerlendirileceğinin sorumluluğu Birleşik Metal'e üye işçilerin omuzlarındadır. Bütün üye ve delege arkadaşlarımız bu sorumluluğun kendi omuzlarında olduğunun bilincinde olmalı, süreci bir kez de bu gözle değerlendirmelidir. Deyim yerindeyse artık, sendikal alanda ayak oyunlarında kaşarlanmış bürokratların oyunlarından sıyrılmalı, kişisel hiçbir hesap ya da koltuk peşinde koşmadan sendikamızı yenilemeye tabandan başlanmalıdır.

Anadolu Yakası'ndan BMİS üyesi BDSP'li metal işçileri

Deri-İş'ten eylem

Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi, 15 Mayıs'ta yaşanan iş kazası sonucu Hüseyin Güneri'nin yaşamını kaybetmesi ve sonuçlanan toplu sözleşmelere ilişkin 24 Mayıs günü Tuzla Organize Deri Sanayi'nde Eski Traktörçüler Durağı'nda bir açıklama gerçekleştirdi.

Burada toplanan sendika üyesi işçiler 15 Mayıs'ta iş kazası sonucu yaşamını yitiren Hüseyin Güneri için eylem yaptılar, sendika yetkilileri toplu iş sözleşmeleri hakkında bilgi verdiler. Ada Deri'de gece bekçiliği yapan fakat patron tarafından üretimde çalıştırılan Güneri, geçirdiği kaza sonucu yaşamını yitirirken, sendika yetkilileri, işverenlerin yasadışı davrandığını belirterek olayı kınadılar.

Eylemde konuşan Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binalı Tay, sermaye sınıfının gücüne güç katmak için her yolu denediğini söyledi. Alkoç ve Şarteks Deri'de direnişin sürdüğünü, işverenin çeşitli oyunlarla işçileri kandırmaya çalıştığını belirten Tay, sözleşmelere ilişkin "Pek tatmin edici değil fakat bugün Türkiye'de imzalanan toplu iş sözleşmelerinin en iyisi olduğunu söylemek istiyorum" dedi.

Deri-İş Genel Başkan Vekili Musa Servi de bir konuşma yaptı. İşçilerin ve bekçilerin günde 7.5 saatten fazla çalıştırılması ile bekçilerin üretimde çalıştırılmasına karşı işçileri dikkatli olmaya çağırdı. Servi, "İmzaladığımız sözleşme, içinde bulunduğumuz duruma göre iyi bir sözleşmedir ancak bizi tatmin edecek düzeyde değildir. Ama biz bu şekilde sermayenin saldırılarını boşa çıkarttık" diye konuştu. Servi, Ankara'daki bombalı eylemi de kınayarak, eylemin ülkedeki insanların birarada yaşamasını engellemeye dönük provokatif bir eylem olduğunu dile getirdi. İşçilerin, işveren sınıfının yasadışı uygulamalarına karşı, işyerlerinde mücadele etmesi, sözleşmenin uygulanması için çaba göstermeleri gerektiğini sözlerine ekledi.

Eylemde "İşçilerin katili patron-ağa devleti!", "Birlik, mücadele, zafer!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Esen Plastik direnişi sürüyor!

5 Nisan'dan bu yana eylemde olan Esen Plastik işçileri olumsuz hava koşullarına rağmen 28 Mayıs günü de fabrika önünde direnişlerine devam ettiler.

Çiğli İşçi Platformu olarak düzenli biçimde fabrika önünde bekleyen Esen Plastik işçilerini ziyaret ettik. Esen Plastik işçilerinin kararlı ve coşkulu olmaları organize çalışan işçilere moral veriyor. Çevredeki fabrikalardan büyük destek görüyorlar. Esen Plastik işçilerinin kazanımı organize fabrikada kıvılcım etkisi yaratacak. Direnen işçiler bunu bildikleri için mücadelelerinde kararlılar. Direnişçi işçiler vardiya değişimi sırasında protesto eylemi yapıyorlar. İçeride direnişe destek vermeyen işçilere ve patrona yönelik "İzmir Esen'den hesap soracak!", "Sendika buraya mutlak girecek!", "İşçi arkadaş sendikalı ol!" "Kahrolsun işçi düşmanları!", "Her gün burada direnişteyiz!", "Kahrolsun patron yalakaları!" sloganlarını haykırıyorlar. Direnişlerine duydukları güvenle kararlılıklarını "Direne direne kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın işçilerin birliği!" sloganlarıyla ifade ediyorlar.

Çiğli İşçi Platformu işçileri olarak bulunduğumuz her fabrikada Esen Plastik işçilerine destek çalışmalarını yürütüyoruz. Ama en büyük desteğin kendi fabrikalarımızda örgütlenmek olduğunu biliyoruz. Bu bilinçle iddia ediyoruz ki, Çiğli Organize'de örgütsüz işçi sendikası fabrika kalmayacak!

Çiğli İşçi Platformu

Seçimler, sol hareket ve

Erken seçimler ve geleneksel sol

Gündemde erken genel seçimler var. Burjuva gericiği iç bölünme ve dalaşmanın rejimin işleyişinde yarattığı kilitlenmeyi seçimlerle aşmaya çalışıyor ve halen bunu başarabileceği çok şüpheli görünüyor. Bunun başarılabilmesi, iç dalaşmanın taraflarından biri durumundaki dinci partinin parlamentodaki ezici üstünlüğünün sona ermesi ile olanaklı ancak. 5 yıla yaklaşan hükümet dönemi boyunca kusursuzca yerine getirdiği uşakça hizmetlerinin bir karşılığı olarak halen emperyalist odaklar ve işbirlikçi büyük burjuvazi tarafından desteklenen dinci partinin seçimlerden bugünkü konumuna yakın bir başarıyla çıkması durumunda ise, rejimin halen yaşamakta olduğu krizin yeni boyutlar kazanarak daha da derinleşmesine kesin gözüyle bakılabilir. Bunun seçimleri hemen izleyecek evrede olması da gerekmez. Muhtemelen taraflar, ortak efendilerinin de müdahaleleriyle bir dönem karşılıklı olarak birbirlerini idare edecekler, fakat bir süre sonra, bu geçici evrenin de biriktirdiği gerilimin basıncı altında, karşılıklı olarak harekete geçecekler. Dinci parti devlet ve kamu yaşamı alanlarında varlığını ve etkisini güçlendirmeye yönelik yeni hamleler deneyecek, düzen ve “laiklik” bekçileri ise onun hakkında gelmenin öteki yollarına bakacaklar.

Bu, burjuva sınıf düzeninin bugünkü büyük açmazıdır. Zira emperyalist odaklar ve işbirlikçi büyük burjuvazi payına kısa dönem için kusursuz hizmet ve siyasal istikrar gibi görünen muhtemel bir sonuç, rejimin yerleşik dengelerinde ciddi bir değişim tehdidi anlamına geldiği ölçüde, gerçekte kurulu düzen payına ciddi bir kriz etkeni de olmaktadır. 22 Temmuz seçimleri parlamento içi dengeleri daha makul sınırlara çekerse kriz hafifleyecek, burjuva düzen payına işlerin parlamenter işleyiş örtüsü/görüntüsü altında sürdürülmesi kolaylaşacaktır. Aksi durumda, 27 Nisan muhtırası ile deklare etmiş buldukları gibi, düzen bekçileri rejimin yerleşik yapı ve dengelerinin korunabilmesi için yeni güdümlü kitle hareketleriyle de beslenecek bir ortamda farklı boyutlarda kaba müdahalelerle devreye girme yolunu tutacaklardır. Bu müdahalelerinin hangi boyutlara varabileceği, açık bir askeri darbe halini almayacağı konusunda bugünden kesin bir şey söylemek kolay değildir. Zira bu, büyük ölçüde içte ve özellikle de dışta, bugünün dünyasında olayların seyrinin düğüm noktası haline gelmiş bulunan Ortadoğu’da meydana gelecek gelişmelerin, büyük efendi Amerikan emperyalizminin tutumunu ne yönde etkileyeceği, onu Türkiye’nin iç siyasetinde hangi tercihlere iteceği ile de sıkı sıkıya bağlantılı bir durumdur.

Bütün bunlar gündemdeki parlamento seçimlerine düzen payına alışık olmadığımız türden bir önem kazandırmış bulunmaktadır. Zira parlamento içi dengelerin yeni tablosu olayların seyrinde önemli bir rol oynayabilecektir. Dinci parti emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin verdiği mevcut desteğin de sağladığı bir güvenle gücünü yenilemek ve bunu ikinci bir hükümet döneminde olanaklı olduğunca kendi özel amaçları için değerlendirmek istemektedir. Ordu eksenli militarist-şovenist cephe ise düzenin efendilerinin rejimin işleyişine kaba bir askeri müdahaleye bugün için açık destek vermemelerinin yarattığı handicap nedeniyle daha dolaylı yöntemlerle

Son iki seçimde olduğu gibi gündemdeki yeni seçimlerde de solda üç ana tutum var. Bunlardan ilki liberal solun parlamentarist hesaplara ve hayallere dayalı ilkesiz ve şekilsiz “bağımsız adaylar bloku”dur. İkincisi geleneksel devrimci-demokrat grupların apolitik, pasif boykotçu tutumudur. Üçüncüsü ise TKİP’de temsil edilen, marksist ilkelere ve devrimci amaçlara dayalı bağımsız devrimci sınıf tutumudur.

Partimiz her konuda olduğu gibi seçimlere ve burjuva temsili kurumlara yaklaşım konusunda da daha en baştan, ilk çıkışından itibaren geçmişin yanlış ve çarpık küçük-burjuva anlayışlarıyla hesaplaşan bir gelişme çizgisinin ürünü ve temsilcisidir.

sonuç almaya çalışmakta, bu arada olanaklı olduğunca dinci partinin yarattığı sıkıntıyı parlamento içi güç dengelerindeki değişimle berteraf etmeye çalışmakta, bu çerçevede mevcut seçimleri de fazlasıyla önemsemektedir. Zira parlamenter zeminden umduklarını bulamazlarsa bu parlamento dışı müdahaleleri zaruri hale getirecek, buna yönelik olarak düzenin iç ve dış efendilerinden gerekli desteği alamadıkları bir durumda ise işler iyice sarpa saracak, çatışma çok daha karmaşık hale girecektir.

Bu çatışmanın tarafları, anlamı, sınıfsal-siyasal içeriği üzerinde burada yeniden durmayacağız. Bu, bugünkü gelişmelere de ışık tutacak kapsamda *Ekim*’de daha önce yapılmıştır (Bkz., *Sermaye Düzeninin Zor Yılı*, Sayı: 246, Şubat 2007) ve işlerin bir rejim krizine tırmandığı ve böylece erken genel seçimlerin gündeme girdiği günlerden beri de öteki parti yayınlarımızda sürekli biçimde ayrıca yapılmaktadır.

Bizi burada iç dalaşma içinde bir erken genel seçime sürüklenen düzen cephesi değil, fakat bu seçimler karşısında devrimci ve reformist kanatlarıyla sol hareket, özellikle de, düzen cephesindeki iç bölünmeden hareketle kendini şaşaalığı ölçüsünde içi boş bir söylemle “3. cephe” ilan eden ilkedden yoksun tasfiyeci ve kuyrukçu sol gruplar yığını, onların bir süredir her yeni seçimde bir öncekini aratan ideolojik ve pratik perişanlığı ilgilendirmektedir. Seçimler gündeme girdiğinden beri sergiledikleri tutum ve davranışlar, bu şekilsiz tasfiyeci yığma karşı ilkelide bir ideolojik mücadelenin önemini bir kez daha göstermektedir. Bu mücadele kesintisiz olarak verilmeli, kendini “sosyalist hareket” olarak sunmaya çalışan, ama seçimler gibi temel önemde bir siyasal olay karşısında devrim ve sosyalizm şiar ve kavramlarını lafız düzeyinde bile ağzına almayan bu tasfiyeci tortunun iç yüzü tabandaki samimi devrimciler ve devrime yakınlık duyan kitleler önünde teşhir edilmelidir.

Son yıllarda seçimler solun tablosunu daha iyi anlayabilmek, kimin gerçekte ne olduğunu ve nerede durduğunu daha açık biçimde görebilmek için paha biçilmez veriler sunmaktadır. Şu veya bu parti ya da

grubun gerçek konumunun, bilincinin ve yöneliminin ne olduğunu daha açık, somut ve kesin biçimde anlamak istiyorsanız, seçimler dönemindeki tutum ve politikasına bakınız, o parti ya da grubun gerçeğini bütün açıklığı ile görebilirsiniz.

Bu düşünce ilk bakışta biraz şaşırtıcı görünebilir, seçimler ve burjuva temsili kurumlara ilişkin tutum ve politikanın bir siyasal parti ya da grubun gerçek konum ve yönelimini anlamının temel ölçütü haline getirilmesi abartılı bulunabilir. Oysa bu, devrimcilik ile her türden oportünizmi ayırmada gerçekten de temel önemde ve şaşmaz bir ölçüttür. Bunu anlayabilmek için, II. Enternasyonal partilerinin ve onların modern izleyicileri olarak çoğu çağdaş revizyonist partilerin, tam da, burjuva legalitesinin esiri olmanın yanısıra burjuva parlamentarizm batağına battıkları için zaman içinde devrim ve sosyalizm düşüncesi ve pratiği ile her türlü bağlarını yitirdiklerini akıldan tutmak gerekir. Ve bunu daha da iyi anlayabilmek için, Marksizm’in burjuva düzen altında seçimlerin ve burjuva temsili kurumların ele alınışına ilişkin temel ilke ve yaklaşımlarına bakmak gerekir.

Solda tasfiyeci oportünizmin en kaba ve yontulmamış parlamenter hayallerle kendini bir kez daha ortaya koyduğu yeni bir seçim evresinde bu ilke ve yaklaşımları ana çizgileriyle özetlemek bu açıdan özellikle yararlı ve gereklidir. Bu bize, artık iyiden iyiye düzen zeminine yerleşmiş bulunan 12 Eylül ürünü tasfiyeci oportünizm ile onun bir dönemdir ardından sürüklediklerinin durumunu olduğu kadar, bugün herşeye rağmen devrimcilikte ısrar eden çevrelerin bu aynı konulardaki kaba tutarsızlıklarını da görme olanağı verecektir.

Yapacağımız bu özet daha çok, konunun en can alıcı yönlerini, bizzat bilimsel devrimci teorinin kurucularının en özlü pasajları üzerinden sunmaktan ibaret olacaktır.

Burjuva parlamentosu ve burjuva düzen altında genel oy

Konuya burjuva parlamentosu ve onun oluşumunun temel aracı olarak genel oyun ele

ve devrimci sınıf çizgisi

almışından başlıyoruz.

Burjuva parlamentosu, özellikle demokratik biçim ya da görüntü içindeki hallerde, burjuva devlet ve yönetim aygıtının temel kurumlarından biri olarak görünür ve genel oy yoluyla “halkın iradesi”nin somutlanıp temsil edildiği kurum olarak sunulur. Görünüşe göre burjuva düzeninin yasama (ve parlamentoya dayanan ve güya onun tarafından da denetlenen hükümet yoluyla da yürütme) kapsamındaki işler buradan, “halkın seçilmiş temsilcileri” eliyle yürütülür. Burjuva parlamentosu, onun düzenin işleyişi içindeki yeri ve işlevi sıradan kitlelere böyle sunulur; kitlelerin bilincinde “millet iradesinin temsili”ne dayalı parlamenter yanlısımlar bu yolla oluşturulur ve zaman içinde kökleştirilir.

Oysa der Lenin, *Devlet ve İhtilal*'de, Marks ve Engels'in devlet ve burjuva parlamentarizmine ilişkin düşüncelerini çözümlerken ve bu çözümlmeyi o günün burjuva dünyasının verileri ve Rusya'daki devrimin deneyimleriyle de birleştirirken, “*Amerika'dan İsviçre'ye, Fransa'dan İngiltere'ye, Norveç'e vb. dek, herhangi bir parlamenter ülkeyi düşününüz; asıl işler hep devlet daireleri, bakanlıklar, kurmay kurulları tarafından yürütülür. Parlamentolarda, yalnızca 'saf halk'ı aldatma ereğiyle, gevezelikten başka bir şey yapılmaz.*”

Demek ki sadece Türkiye gibi gerçek bir burjuva demokrasisi uygulamasını yaşamamış ve bu nedenle de parlamenter kurumların en güdük, sınırlı ve sakatlanmış biçimiyle varıldığı ülkelerde değil, fakat bir kısmı büyük burjuva devrimlerini yaşamış en demokratik cumhuriyetlerde bile parlamento, genel oyla ortaya çıkan “millet iradesi”ne dayalı olarak devlet işlerinin yürütüldüğü temel yönetim aygıtı değil, fakat yalnızca bu yolla, bu türden bir yanlısamayla sıradan kitleleri aldatmanın bir aracıdır. Devlet aygıtının ve yönetim işlerinin temeli her yerde militarist kurumlar ve bürokrasidir ve “devlet işleri” her yerde, en demokratik cumhuriyetlerde bile, bu kurumlar üzerinden yürür.

İkinci temel konu, parlamenter oluşumun temel aracı olarak genel oyun anlamı ve işlevidir. Burjuva devletin bürokratik ve militarist niteliğinin hiç değilse o dönemin önde gelen bir kısım ülkesinde henüz çağdaş dönemdeki denli kökleşmediği bir evrede yaşayan Marks ve Engels, burjuva düzen altında genel oyun anlamı ve işlevi konusunda her türden oportünist yanlısamayı ilelebet yıkacak denli açık ve kesin konuşmuşlardır. Marks, Paris Komünü üzerine ünlü çözümlemesinde, burjuva düzen altında genel oy hakkının temel işlevinin, “*her üç ya da altı yılda bir, parlamentoda halkı yönetici sınıfın hangi üyesinin 'temsil edeceği'ni ve ayaklar altına alacağını kararlaştırmak*”tan ibaret olduğunu söyler (*Fransa'da*

İç Savaş). Aynı konuda Engels ise, devletin kökeni üzerine temel eserinde şunları söyler: “... Öyleyse, genel oy hakkı, işçi sınıfının olgunluğunu ölçmeyi sağlayan göstergedir. Bugünkü devlet içinde bundan daha çok hiç bir şey olamaz ve hiç bir zaman da olmayacaktır” (*Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni*).

Burjuva düzen altında genel oy hakkına dayalı seçimlere ve burjuva temsili kurumlara ilişkin bu marksist bilimsel yaklaşımların ışığında dönüp 3 Kasım 2002 seçimlerinden beri reformist solda yaşananlara bakınız. Muhtemel bir seçim başarısı üzerine kurulan hayaller, bu başarıya atfedilen anlamlar üzerine düşününüz, bu size 12 Eylül'ün bugün artık tasfiyeciler bir tortuya dönüşmüş ürünü olarak reformist soldaki ideolojik çöküş ve çürümenin boyutlarını verecektir.

3 Kasım 2002 seçimlerinde “Emek, Barış ve Demokrasi Bloku”nda birleşen bu tasfiyeciler yığın, burjuva siyasal arandada oluşmuş boşluğun solu “iktidara” çağırdığını, en azından ona hükümet ortağı olma şansı tanıdığını söyleyebilmiş, parlamenter hayallerle herkesten daha fazla sersemlemiş durumdaki EMEP temsilcileri işi “iktidara yürüyoruz!” söylemine vardırabilmişlerdi. 28 Mart (2004) yerel seçimlerinde ise, eski bir İMF memuru ve özel savaş suçlusunu olan Karayalçın liderliğindeki “Demokratik Güçbirliği”nde biraya gelen aynı

reformist blok, bu kez İngiliz fabianlarından miras “belediye sosyalizmi” hayalleriyle ortaya çıkmış, işi aşırılığa vurdurmayı bir kez daha kimseye bırakmayan aynı EMEP yöneticileri, bu kez “yerel iktidarlaşma” ve bunu da ilk genel seçimlerde gündeme gelebilecek bir “genel iktidarlaşma”ya basamak yapma söylemlerini kullanabilmişlerdir.

Şimdi ise aynı parlamenter tasfiyeciler çizgi, artık her türlü ilke ve ölçünün bir yana bırakıldığı, program ve politikaya ilişkin tatsız sorunların “safı bölüneceği” kaygısıyla kategorik olarak tartışma dışı tutulduğu, tüm tartışmanın adayların nasıl saptanacağı ve kimlerden oluşacağı ekseninde sürdürüldüğü, buna ilişkin açık-gizli hararetili tartışma ve pazarlıkların yapıldığı “bağımsız adaylar bloku” üzerinden sürdürülmektedir. Bu ilkeden yoksun şekilsiz yeni “blok”ta tüm kaygılar ne edip edip meclise bir grup sokmaya endekslenmekte, “23 Temmuz sabahı yeni bir Türkiye'ye uyanmak” üzerine tatlı hayaller kurulmakta, içerinden bazıları işi meclise sokulacak grubun “gölge kabine” gibi çalışarak geleceğin iktidarı için halka güven vermek olanağı bulacağını söylemeye vardırabilmektedir.

Seçimler ve parlamentodan devrimci amaçlarla yararlanmak...

Burjuva düzen altında seçimlerin ve burjuva temsili kurumların ele alınışına ilişkin temel marksist ilke ve yaklaşımların ortaya konulmasına, seçimlerden ve burjuva parlamentosundan devrimci amaçlarla yararlanma sorunuyla devam etmek istiyoruz.

Bu üçüncü temel noktanın kendine özgü önemi, devrimle her türlü bağıni çoktan kesmiş bulunan reformist solun gelinen yerde burjuva parlamentarizmine nasıl adapte olduğunu tüm açıklığı ile ortaya koyması kadar, hala da devrimcilikte ısrar eden bazı küçük-burjuva devrimci-demokrat akımlar şahsında tersinden kendini gösteren, belki daha masum fakat aynı ölçüde tutarsız ve devrim davası için zararlı tutumuna da ışık tutmasıdır. Bir başka ifadeyle, sözkonusu olan seçimlere ve genel olarak burjuva temsili kurumlara yaklaşım olunca, ortadaki sorun, geleneksel solun reformist kesimleriyle ve son yıllarda onların kuyruğundan ayrılmamayı bir kimlik ve çizgi haline getirmiş (böylece devrimcilikleri de giderek tartışmalı hale gelmiş) bulunan bazı küçük-burjuva devrimci-demokrat kesimlerle sınırlı kalmamaktadır. Geleneksel solun bugün hala devrimcilikte ısrar eden kesimlerinde yaşanan, kendini düne kadar boykotçuluk olarak gösteren ve artık müzmin bir boykotçulukla da mazur gösterilemeyen, işin aslında seçimler gibi önemli bir siyasal evreyi elleri böğründe geçirmekten başka pratik bir anlamı ve sonucu da olmayan politikasızlık ve edilgenlik de, sorunun öteki yüzünü oluşturmaktadır.

Konuya ilişkin en özlü düşünce, Lenin tarafından, Marksizm'in temel önemde taktik ilkeleri ve Rusya'daki devrimin deneyimleri üzerinden “sol” komünistlerle tartışma içinde, şu şekilde dile getirilmiştir: “*Burjuva parlamentosunu ve bütün öteki gerici kurumları dağıtmaya gücümüz yetmediği sürece, bu kurumlarda çalışmak zorundasınız, özellikle hala papaz takımının aldattığı ve kır koşullarının aptallaştırdığı işçiler mevcut olduğu için,*

bu kurumlarda çalışmalısınız. Bunu yapmazsanız gevezeden başka bir şey değilsiniz.” (“Sol” Komünizm...)

Bu ortaya koyuş, her türlü kaçamağı ortadan kaldıracak açıklıkta, yalınlıkta ve kesinliktedir. Lenin buna rağmen hiçbir açık kapı bırakmamak için, Rusya örneğini verir, Rusya’ya ilişkin devrimci deneyime önemle dikkat çeker. Bolşeviklerin en ağır gericilik koşullarında bile seçimlerden ve Çarlık Duması kürsüsünden devrimci amaçlar için, yığınların devrimci bilincini ve örgütlenmesini devrimci iktidar hedefi doğrultusunda geliştirmek için nasıl yararlanmayı başardıklarını örnekleyerek vurgular. O Çarlık Duması ki, en kaba ve akıl almaz biçimde kısıtlanmış ve sınırlanmış bir güdümlü burjuva parlamentosu örneği idi. Öylesine ki, Duma seçimleri tek dereceli genel ve eşit oya bile dayanmıyordu; bir büyük toprak ağasının oyu 3 şehir burjuvasının, 15 köylünün ve 45 işçinin oyuna eşitti.

Bütün bunlar yeterince açıktır ve kuşkusuz herkesçe de bilinmektedir. Fakat buna rağmen bugünün devrimci grupları büyük bir bölümüyle her seçim döneminde olduğu gibi bugün seçim döneminde de elleri böğründe olayları izlemek yolunu tutuyorlar. Düne kadar bunun gerekçesi boykot taktiği idi ve bu sözde taktik 12 Eylül öncesinin yeni döneme sorgulanmamış bir kötü mirasıydı. Fakat bugün sürmekte olan apolitizm artık boykot adına bile savunulamıyor.

Lenin, birçok yerde ve tüm Rusya deneyiminin genelleştirilmiş sonuçlarını da içeren yukarıda andığımız eserinde, boykotun ancak geniş emekçi yığınların devrimci atılımı ile, bu atılımın bir devrime doğru tırmandığı bir gelişme durumu ile birlikte bir anlamı olabileceğini açıklıkla vurgulamıştır. 1905’te büyük bir fırtına halinde yükselmekte olan devrim dalgasının önünü kesmek için gündeme getirilen Buligin Duması’ni boykot sorununu ortaya koyarken Lenin, “*Aktif boykot... açık, kesin ve dolaysız bir slogan olmadan düşünülemez. Bu slogan silahlı ayaklanma sloganı olabilir*” diyordu. Bu sözler, boykot taktiği ile yükselen devrim ve yığınların iktidarı ele geçirmeye yönelik devrimci atılımı arasındaki kopmaz bağı ortaya koyuyor. Lenin aynı konuyu aynı tarihi evre üzerinden daha sonraki yıllarda tasfiyecilerle tartışırken de şunları söylüyordu: “*Boykot sorununun gerçek tarihsel özü şuydu: ‘Devrimci dalganın yükselmesine yardım edilmeli ve bu dalga çarlığı devirmeye mi yöneltilmeliydi, yoksa çarlığın, danışma duması oyunuyla, yığınların dikkatini başka yöne çevirmesine izin mi verilmeliydi?’*” 1905’teki bu deneyimi *Sol Komünizm*’de yeniden irdeleyen Lenin, bu boykot kararının “*yığın grevlerinin siyasi greve ve sonra da devrimci greve ve en sonunda da çarlığa karşı ayaklanmaya doğru hızla dönüştüğü objektif durumun doğru olarak hesap edilmiş olmasından ötürü verildi*”ğinin altını çizmektedir.

Bu konu üzerinde önemle duruyoruz, zira bazı devrimci çevrelerin ideolojik ve pratik olarak artık iler tutar yanı kalmamış bu sözde taktiği gelinen yerde yüksek sesle değilse bile fiili bir tutum olarak sürdürmelerinin kendilerinden öteye sonuçları olmaktadır. Örneğin devrimci akımların 8 Mart’ta ve 1 Mayıs’ta birleşik bir devrimci inisiyatifle ortaya çıkmayı başarmaları, reformist çevreleri geri plana iterek ortaya anlamlı bir devrimci müdahale koyma olanağı sağlıyorken, bu aynı şey geçmiş seçim dönemlerinde olduğu gibi bugün de yapılamamakta, böylece meydan büyük ölçüde reformistlere kalmaktadır. Böyle bir boşluk ortamında reformistler sözde “sosyalist hareket” adına ortaya çıkmakta, devrimci akımların bir kesimini de kendi içine ya da

“Partimiz kendi bağımsız faaliyetini esas almak ve bugünden bunun örgütlenmesine girişmekle birlikte, olanaklı olan her durumda, öteki devrimci güçlerle işbirliği için de çaba harcayacak, bu konuda sorumluluklarına uygun davranacaktır. Her renkten burjuva ve küçük-burjuva reformist parti, grup ve çevrelerin emekçilerin karşısına “sol alternatif” iddiasıyla çıktığı bir seçim döneminde, bu yönlü bir çaba özellikle bir ihtiyaçtır. Reformist aldatmaca karşısında devrim ve sosyalizm alternatifini öne çıkararak, kitlelere inanç ve kararlılıkla devrimci çözüm ve mücadele yolunu gösteren, bunu devrimci sınıf mücadelesinin geliştirilmesi somut hedefine bağlayan bir çabaya omuz vermek tüm gerçek devrimcilerin görevidir.”

yörüngesine alabilen büyük bir tasfiyeci basınç oluşturmakta ve bu yolla kitlelerin devrime yakınlık duyan kesimlerini karışıklığa itmekte, bilinci bulandırmaktadırlar. Bu aynı yanlış saplantı, seçimler gibi politik ilginin olağan dönemlere göre katbekat arttığı bir özel evrede kitlelerin karşısına birleşik bir devrimci güç olarak çıkmayı, ortak devrimci adaylarla etkin bir siyasal kampanya örgütlemeyi, böylece seçim dönemlerinden devrimci amaçlarla en iyi biçimde yararlanmayı da zora sokmaktadır.

Bu apolitik tutumu açık yürekli bir özeleştirel değerlendirme ile terketmenin zamanı çoktan gelmiştir. Bugünün Türkiye’inde bu politikasızlık durumunu savunmanın hiçbir olanağı kalmamıştır. Burjuva legalitesinden yararlanmayı zaaf ölçüsüne vardiyan bu aynı kesimlerin, sıra seçimlerden ve burjuva temsili kurumlardan devrimci amaçlarla yararlanmaya geldiğinde rejimin “faşist” niteliğini ileri sürmelerini ciddiye almak, inandırıcı bulmak mümkün değildir. Bunda ne ciddiyet, ne tutarlılık ve ne de inandırıcılık vardır. Bunun gerisinde olsa olsa güçsüzlük duygusundan gelen bir politik edilgenlik ve iddiasızlık vardır. Meydanı anlaşılması güç bir sorumsuzlukla tasfiyeci reformist akımlara bırakmak vardır.

Devrimci Marksizm ve liberal oportünizm arasındaki uçurum

Nihayet en can alıcı noktaya, devrimci Marksizm ile burjuva parlamenter hayallerle sersemlemiş her türden tasfiyeci oportünizm arasında tam bir uçurum demek olan temel ayırım noktasına geliyoruz. Seçimlerden ve parlamentodan devrimci amaçlarla yararlanmak ne anlama gelir? Bunun somut anlamı ve içeriği nedir, olmazsa olmaz gerekleri nelerdir?

Önce bir kez daha Lenin’e başvuruyoruz:

“ (...) Sosyal-Demokratlar için seçimler, özel bir siyasal işlem değildir, bin bir türlü vaatte bulunarak sandalye kazanmaya çalışmak değildir, ama sınıf bilinci olan proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak için özel bir fırsattır.” (Reformcuların ve Devrimci Sosyal-Demokratların Seçim Bildirgeleri, Kasım 1912)

“ (...) ‘Seçim için’ bildirge değil, ama devrimci sosyal-demokrat bildirgeyi uygulamak için seçimler! – İşçi sınıfının partisi konuya böyle bakıyor. Seçimlerden bu amaçla esasen yararlandık, sonuna kadar da yararlanacağız. Rus Sosyal-demokrat İşçi Partisi’nin devrimci bildirgesini, taktiklerini ve programını savunmak için en gerici çarlık Dumasını bile kullanacağız. Gerçekten değerli olan bildirgeler, (...), hareketin tüm sorunlarına tam yanıt veren, uzun sürmüş devrimci uyandırma çalışmalarını tamamlayan bildirgelerdir...” (Dördüncü Duma

Seçimleri Arifesinde, Temmuz 1912)

Demek ki, seçimler, amacı kitlelerin devrimci bilincini ve eylemini devrim hedefi doğrultusunda geliştirmek olan olağan devrimci çalışmanın bu özel politizasyon döneminden de en etkin bir biçimde yararlanarak sürdürülmesi için bir özel fırsattan öte bir şey değildir. TKİP, bu devrimci marksist yaklaşımı her seçim döneminde özellikle öne çıkarmakta, altını çizmekte ve tasfiyeci oportünizmin ideolojik teşhiri eşliğinde kararlılıkla savunmakta ve son derece sınırlı olanaklarını en etkin bir biçimde kullanarak pratikte uygulamaktadır. Her seçim döneminde tüm tartışmayı ve pazarlıkları parlamentoya nasıl ve kaç kişi sokarız eksenine kilitleyen tasfiyeci oportünizmin görmezlikten geldiği, onların kuyruğunda politika yapmayı çizgi haline getiren ve giderek onlara daha çok benzeyen sözde devrimcilerin anlamadığı ya da anlamazlıktan geldiği de budur. Bu devrimci amaç bir an ve bir nebze olsun hiçbir koltuk kaygısına feda edilmez, edilemez. Ancak bu devrimci çizgide ve amaç doğrultusunda sürdürülen çalışma sonuçta kitlelerin oy desteği ile ortaya ‘koltuk’ imkanı çıkarırsa, bundan, yani parlamento kürsüsünden de aynı devrimci amaçlar doğrultusunda, yani “*proletaryanın siyasal dünya görüşünü, ilkelerini ve temel isteklerini savunmak için*” yararlanma yoluna gidilir. Bunun ötesindeki her türlü düşünce, kaygı, hesap ve pratik, en kaba ve iflah olmaz bir oportünizmin, burjuva parlamantoculuğunun şu veya bu biçiminin bir yansımasından başka bir şey değildir.

Fakat dönüp 3 Kasım 2002 seçimleri ve bugünkü seçimler üzerinden sol alternatif adı altında toplaşan tasfiyeci gruplar yığınına bakınız, bu devrimci amacın zerresini göremezsiniz. Onlarda tüm hesap ve kaygılar koltuk hesabına, ne edip edip parlamentoya girmeye dayalıdır. Pazarlıklar buna göre yapılır, ittifaklar buna göre kurulur ya da son anda bu nedenle bozulur.

Pazarlıklarını buna göre yapanlar, bu kaygı ve hesabı seçim politikasının eksenine oturtanlar, doğal olarak “*proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak*” türünden koltuk hesabına dayalı birlik için yalnızca sıkıntı konusu olacak sorunları bir yana bırakırlar. Böyleleri için “*IMF ve patronlara karşı emekçinin yanında yer almaya*” maddesiyle başlayıp “*Çevresel yıkıma karşı durmaya*” maddesiyle biten bulanık, muğlak, hiçbir açık devrimci tanım ve anlam içermeyen, sıradan bir sosyal-demokratın altına rahatlıkla imzasını atabileceği 9-10 maddelik bir sosyal-demokrat “platform” koyup isteyenini istediği gibi yorumlasına bırakmak fazlasıyla yeterlidir. Önemli olan seçimlerde koltuk elde etmeyi kolaylaştıracak tarzda en çok sayıda parti, grup, çevre ve kişiyi uzlaştırabilmektir. Bu ise olanaklıysa ortaya hiçbir platform koymamayı, eğer bu kadarı çok biçimsiz kaçıyor ve ortaya konulan sözde sol alternatifi gülünç duruma düşürüyorsa, bu

durumda temel sorunları, örneğin devleti, devrimi, iktidarı, büyük mülkiyeti, hele hele de sosyalizmi, bir yana bırakarak, daha tali bazı siyasal-sosyal sorunlar üzerinden ve her isteyen istediği yere çekebileceği muğlaklıkta bir platformla yetinmeyi gerektirir.

Peki bütün bunlar ne için? Elbette parlamentoya bir sol grup sokabilmeyi güvenceye alabilmek için! İyi ama her devrimcinin anında parlamenter avanıklık olarak teşhis edebileceği şey bundan başka nedir ki? Bunu EMEP payına, ÖDP payına, SDP payına, siyasal yaşamda bir sıfır olan bazı ne olduğu belirsiz şekilsiz çevreler payına, yani 12 Eylül'ün geride bıraktığı tasfiyeci liberal tortu adına anlamak mümkün. Peki kendilerine hala da devrimci diyenler, herşeye rağmen şimdilik hala böyle de görülebilenler payına ne demeli? Seçimler ve burjuva temsili kurumlar karşısındaki konum ve tutumun kimin gerçekte ne olduğunun şaşmaz bir aynası olduğunu daha baştan önemle vurgulamış bulunuyoruz ve şimdilik bunu söylemekle yetiniyoruz.

Solda parlamentarizmin öteki yüzü: Kuyrukçuluk

Bütün bunlarda kuşkusuz bir yenilik yok. 3 Kasım 2002 seçimlerinden, yani soldaki tasfiyeci yıkım ve sürüklenmenin bir kısım devrimci çevreyi de içine alarak parlamentarizme evrildiği andan itibaren durum budur ve her yeni seçim öncekinden daha geri bir noktaya sürüklenmek anlamına gelmektedir.

Burada özellikle eklenmesi gereken bir başka nokta şudur. Bu üç dönemin tüm bu tasfiyeci sol gruplar yığını payına ortak keseni, düzen içi bir çizgiye kaydığını yüreklilikle ortaya koyan ve düzenle barışıp bütünleşmeyi temel kaygı haline getirmiş bulunan Kürt hareketinin kuyruğunda sürüklenmektir. Hatırlanacağı gibi, “Emek, Barış ve Demokrasi Bloku” gerçekte DEHAP çatısı altında bir araya gelmekti. 28 Mart'ta “yerel iktidarlaşma” hedefiyle Karayalçın liderliğinde kurulan “Demokratik Güçbirliği”, yine tümüyle liberal Kürt hareketinin bir politik tercihi idi ve solun kuyrukçu kesimi bu tercihe boyun eğmişti. Şimdi “3. cephe” diye sunulan “bağımsız adaylar bloku” da Kürt hareketinin önüne örülen utanç verici seçim barajlarını aşmak üzere zorunlu olarak gündeme getirdiği bağımsız adaylar politikasına bir uyum çabasından başka bir şey değildir. Ve çok geçmeden hep birlikte göreceğimiz gibi, Kürt hareketinin kendi başına hareket etmesi durumunda bu “3. cephe” tümüyle boşlukta kalıp çökecek, daha seçimler bitmeden unutulup gidecektir.

Olup bitenler, büyük bir bölümüyle 12 Eylül yenilgisi ile başlayan sürecin tasfiyeci liberal bir ürünü olan bugünkü reformist sol grup ve çevreler yığınının bağımsız varlık iddialarını tümüyle yitirdiklerini göstermektedir. Onlar çoktandır burjuva politikasının yarattığı boşluklarda kendilerine yeni yaşam alanları aramakta ve bunu da parlamenter yaşama katılabilmekte görmektedirler. Düzen solunun sol söylemle biçimsel bağını kesebilecek denli gericileşmesi onları bu konuda ayrıca cesaretlendirip heveslendirmektedir. Fakat bunu bile kendi bağımsız konumlarıyla yapabilecek bir güç ve iradede tümüyle yoksun olduklarını yılların olayları göstermektedir. Kürt hareketi neyi tercih ediyorsa onun ardından sürüklenmek bundan dolaydır. Ne de olsa “iyi bir planla” meclise “50'den fazla” sol parlamenter sokmak hevesi ve hayali de gerçekte tümüyle Kürt halkının oyları üzerinden yapılan hesaplara dayalıdır.

TKİP: Bağımsız devrimci sınıf çizgisi!..

Son iki seçimde olduğu gibi gündemdeki yeni seçimlerde de solda üç ana tutum var. Bunlardan ilki liberal solun parlamentarist hesaplara ve hayallere

dayalı ilkesiz ve şekilsiz “bağımsız adaylar bloku”dur. İkincisi geleneksel devrimci-demokrat grupların apolitik, pasif boykotçu tutumudur. Üçüncüsü ise TKİP'de temsil edilen, marksist ilkelere ve devrimci amaçlara dayalı bağımsız devrimci sınıf tutumudur.

Partimiz her konuda olduğu gibi seçimlere ve burjuva temsili kurumlara yaklaşım konusunda da daha en baştan, ilk çıkışından itibaren geçmişin yanlış ve çarpık küçük-burjuva anlayışlarıyla hesaplaşan bir gelişme çizgisinin ürünü ve temsilcisidir. Bu konuda açık ve berrak bir çizgisi, bu çizginin bir dizi seçimde hayata geçirilmesinin sağladığı önemli bir pratik deneyimi vardır. Gündemdeki seçimlere de bu çizgi temelinde ve bu deneyimlerin ışığında katılmaktadır. Seçimleri işçilerin ve emekçilerin devrimci bilincini geliştirmenin özel bir fırsatı olarak kullanmada şimdi her zamankinden daha güçlü ve daha iddialıdır.

Burada devrimci Marksizme dayanılarak yeniden özetlenen ilke ve yaklaşımlar partimiz için sindirilmiş bir bakışın ve kimliğin ifadesidirler ve geçmiş seçim dönemlerinde de aynı açıklıkla formüle edilmişlerdir. Bu nedenle onların özlü bir sunumu için bu geçmiş değerlendirmelerden bazı pasajları buraya almakla yetiniyoruz. Bu, bu seçimlerdeki yol gösterici bakış açısının bir sunuluşu olarak da ele alınmalıdır:

“Komünistler seçimlere, yığınlardan oy desteği talep etmek için değil, fakat düzenin ve onun sözde temsili kurumlarının bu vesileyle etkili bir teşhirini yapmak, yığınlar arasında temel ve taktik devrimci şiarlarını yaymak, seçim ortamını mücadelenin, devrimin ve sosyalizmin etkili bir propagandası için kullanmak üzere katılıyorlar. Bunun toplum genelinde ne kadar güçlü ve etkili yapılabildiği, yapılabileceği değildir sorun. Sorun, bugünkü güç ve olanakları sonuna kadar kullanarak bu tür bir faaliyeti yürütebilmektir. Bu faaliyet içinde bağımsız kimliğini ve etkinliğini geliştirebilmektir. Bu ilkesel tutuma özen gösterilerek yürütülecek bir faaliyetten güçlenerek çıkabilmek ve bu güçle yarının yeni görevlerine daha etkili sarılabilmektir.”

“Bu çalışmayı yürütürken, devrimci mücadele platformunda duran, reformist hayalleri değil devrimci şiarları yayan, düzene ve devlete cepheden vuran her kişi, akım ve örgütle fiili bir dayanışma içinde olacağız. (...) Düzen partilerini ve sahte sol alternatifleri teşhir ederken, devrimin ve sosyalizmin platformuna dayalı bir çalışma yürüten bağımsız devrimci adayları destekleyeceğiz. (*Ekim, Sayı: 134, 1 Aralık '95*)

“Komünistler seçimlere katılmayı ve burjuva parlamentosundan devrimci amaçlar için yararlanmayı ilke olarak reddetmezler. Fakat bunu yaparken, bizzat bu çaba içinde parlamentarizmi en etkin biçimde teşhir ederler ve bu konuda kitlelerde en ufak bir yanılısamaya mahal vermemeye özel bir dikkat gösterirler. Seçimler süreci ve olanaklı olduğu ölçüde parlamento kürsüsü, onlar için, temel yapısı ve kurumlarıyla burjuva düzeni, bu arada bizzat burjuva parlamentosunun içyüzünü ve temel işlevini teşhir etmenin; devrimci ilke ve amaçları propaganda etmenin, kitlelere gerçek kurtuluş yolunu göstermenin bir aracından ve fırsatından başka bir şey değildir.

“Seçimler dönemi burjuva düzen partileri için, hoşnutsuzluğu büyümüş ve sorunlarına çözüm arayışları peşindeki kitleleri sahte vaatler ve çözümlerle aldatmanın, onları kendi bağımsız güçleriyle siyasi yaşama katılmaktan alıkoymanın, parlamento dışı sınıf mücadelesinin önünü kesmenin bir olanağıdır. Tersinden devrimci sınıf partisi içinse, parlamenter hayalleri darbeleyerek devrimci sınıf bilincini ve mücadelesini geliştirmenin temel önemde bir fırsattır. Bu çerçevede komünistler için seçim çalışmaları tümüyle devrimci sınıf mücadelesine ilişkin genel hedef ve görevlere tabidir; onlar seçim atmosferinden, kitleleri devrimci hedeflere kazanmanın, onların birliğini, örgütlenmesini ve

mücadelesini bu doğrultuda geliştirmenin bir olanağı olarak yararlanmaya bakarlar. Bu çerçevede onlar kitlelerin karşısına düzenin yasallık cenderesine ve seçimlere uyarlanmış güdük seçim platformları ve bildirgeleriyle değil, kendi bağımsız devrimci sınıf programlarıyla, bunun döneme uyarlanmış ve güncel devrimci görevlere bağlanmış popüler açıklamalarıyla çıkarlar.

“Bu genel çerçeve, partimizin gündemdeki seçimlerde izleyeceği somut çizgiye de açıklık kazandırmaktadır. Partimiz seçimlere kendi bağımsız devrimci sınıf platformuyla katılacaktır. Seçim atmosferinden devrimci ilke ve amaçlarını yaymak, kitleleri parlamenter yanılısamalara karşı uyarıp devrimci sınıf mücadelesi çizgisine çekmek için en iyi biçimde yararlanmaya bakacaktır.

“Mevcut koşullarda, bağımsız devrimci sınıf adaylarıyla işçilerin ve emekçi kitlelerin karşısına çıkmak, bunu bağımsız devrimci sınıf tutumunu vurgulamanın ve etkin bir seçim kampanyası yürütmenin bir olanağı olarak kullanmak, partinin seçimlerde izleyeceği davranış çizgisinin somutlanmış biçimidir. Bu kampanyanın amacı hiç de oy toplamak değil, fakat devrimci propaganda ve ajitasyonu normal dönemlerle kıyaslanamaz ölçüde güçlendirmek, kitleleri devrimci açıdan aydınlatmak, parti programını tanıtmak, onun döneme uyarlanmış stratejik ve taktik istem ve şiarlarını kitleler içinde yaymaktır. Seçim çalışmasında başarının ölçüsü de bu olacaktır.

“Devrimci propaganda ve ajitasyonu normal dönemlerle kıyaslanamaz ölçüde güçlendirmek demek, normal dönemlerle kıyaslanamaz bir çalışma seferberliği içine girmek, buna uygun bir planlama ve organizasyonu gerçekleştirmek demektir. Burjuva düzen partilerinin siyasette rant kapılarını aralamak için, reformist sol partilerin burjuva siyasal sahnede kendilerine yer açmak için harcadıkları enerjiyi, devrimci sınıf partisi militanları işçi sınıfının bağımsız hareketini geliştirmek ve devrim davasını büyütmek için harcayacaklardır. Bu ise onlarla kıyas kabul etmez bir şevk, enerji ve yoğunlukla çalışmayı gerektirir. (...)

“Seçim dönemi parti örgütleri ve militanlarının bunun gerektirdiği bir bilinç, enerji ve inisiyatifle hareket etmelerini gerektirmektedir. Siyasal yaşamın yoğunlaştığı ve işçiler ile emekçilerin siyasal ilgisinin normal dönemlere göre belirgin biçimde arttığı seçim atmosferi, parti örgütleri ve militanları için gerçek bir devrimci seferberlik dönemi olabilmelidir. (*Ekim, Sayı: 229, Eylül 2002, Başyazı*)

“Komünistler seçimlere katılmayı ve burjuva parlamentosundan olduğu gibi yerel yönetimlerden de devrimci amaçlar için yararlanmayı ilke olarak reddetmezler. Fakat bunu yaparken, yerel yönetimlerin gücü, işlevi ve sorunlara çözüm olanakları konusunda herhangi bir yanılısamaya yaratmamaya özel bir dikkat gösterirler. Dahası bu konudaki burjuva ve reformist aldatmacaların içyüzünü kitleler önünde teşhir etmeyi temel önemde bir görev sayarlar.

(...)

“Partimiz kendi bağımsız faaliyetini esas almak ve bugünden bunun örgütlenmesine girişmekle birlikte, olanaklı olan her durumda, öteki devrimci güçlerle işbirliği için de çaba harcayacak, bu konuda sorumluluklarına uygun davranacaktır. Her renkten burjuva ve küçük-burjuva reformist parti, grup ve çevrelerin emekçilerin karşısına “sol alternatif” iddiasıyla çıktığı bir seçim döneminde, bu yönlü bir çaba özellikle bir ihtiyaçtır. Reformist aldatmaca karşısında devrim ve sosyalizm alternatifini öne çıkaran, kitlelere inanç ve kararlılıkla devrimci çözüm ve mücadele yolunu gösteren, bunu devrimci sınıf mücadelesinin geliştirilmesi somut hedefine bağlayan bir çabaya omuz vermek tüm gerçek devrimcilerin görevidir.” (*Ekim, Sayı: 233, Ocak 2004, Başyazı*)

(*Ekim, Sayı: 247, Haziran 2007, Başyazı*)

BDSP'nin seçim çalışmalarından...**“Sınıfın devrimci programı etrafında birleşerek sermaye düzeninden hesap soralım!”*****Küçükçekmece seçim çalışmaları yoğunlaşarak sürüyor!***

Seçim çalışmasına ilk olarak “Seçimler ve devrimci tutum” başlıklı seminerle başladık. İkinci olarak “Seçimler ve sosyalist propaganda” başlıklı seminerde sınıfın devrimci programı ve sosyalizm üzerine bir sunum yapıldı. Çeşitli tartışmaların yapıldığı bu seminerler oldukça işlevsel ve verimli oldu.

Emekçinin Gündemi

1 Mayıs'ın ardından çıkan *Emekçinin Gündemi*'nin ana gündemini seçimler oluşturuyordu. Seçim çalışmasına *Emekçinin Gündemi* satışlarıyla başlamış olduk. Satış yaptığımız güzergahlar ve fabrika önlerinde düzen partilerini teşhir eden, sınıfın bağımsız devrimci adaylarını desteklemeye çağıran ajitasyon konuşmaları yaptık.

Afiş ve bildiri çalışması

“Çözüm ne seçimde, ne mecliste! Çözüm devrimde sosyalizm'de!” şıarlı bin adet afişi E-5 güzergahında, Sefaköy, Beşyol ve Şahintepe semtlerinde yaygın bir şekilde yaptık. E-5'te devletin kolluk güçlerinin engellemesiyle karşılaştık. Sefaköy'de ise faşistlerin sözlü tacizine maruz kaldık ancak gerekli yanıt verdik. Bir gün sonra afişlerimizin üzerini kendi afişleriyle kapatan bu eli kanlı faşist çetelere anında yanıt verdik, her yeri tekrar afişlerimizle donattık. Afiş sırasında birçok işçi ve emekçiyle seçimlerle üzerine konuşmalar yaptık. Birçok emekçi çalışmamızı selamladı.

5 bin adet seçim gündemli bildiriye Şahintepe, İnönü Mahallesi ve çeşitli sanayi sitelerinde dağıttık. Dağıtım sırasında işçi ve emekçilerle sıcak ve canlı tartışmalar yaptık.

Emekçi Kadın Komisyonu'nun çalışmaları

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu'nun hazırladığı kermesin ardından Şair Rahime Henden “Yaşam, kadın ve şiir” başlıkla bir bir şiir dinletisi gerçekleştirildi. Çocuklar için çizgi film gösterimi yapıldı.

Küçükçekmece BDSP***Anadolu Yakası: “Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!”***

Burjuva düzenin seçim aldatmacasına karşı biz sınıf devrimcileri de hazırlıklarımıza başladık. Sermaye düzeninin seçim aldamacasının etkin bir teşhirini yapan bildirimlerimizi ile “*Ne seçim ne de meclis, çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!/BDSP*” imzalı afişleri yaygın olarak kullandık.

Seçim çalışmasını yürütecek güçlerimizle yapılan ilk hazırlık toplantılarının ardından çalışma programı somutlanmış oldu. Geçen hafta “Seçimler ve devrimci tutum” başlıklı bir seminer gerçekleştirdik. Seminerde erken seçimin sermaye düzeni için ne ifade ettiği, sınıf devrimcilerinin seçimlerdeki bağımsız devrimci tutumunun ne olduğu ve bu temelde yürütülecek bir seçim çalışmasının önemi ve anlamı anlatıldı. Bu çerçevede çeşitli tartışmalar yapıldı. Bu seminerin ardından “Seçimler ve kitle çalışmasının sorunları” başlıklı ikinci bir seminer gerçekleştirildi. Bu hafta ise

“Seçimler, sosyalist propaganda-ajitasyon üzerine” üçüncü bir seminer yapılacak.

Seçim sürecine politik bir hazırlık kapsamında ele alınan bu seminerler ve bu temelde yapılan tartışmalar, bayrakların karıştırıldığı bugünkü koşullarda bağımsız devrimci sınıf tutumunun anlaşılması ve daha güçlü bir temelde kavranması bakımından oldukça işlevsel.

Hazırlık çalışmalarımızın bir başka alanı ise, işçi ve emekçilere seslenen propaganda metaryallerinin kullanılmasıdır. Kartal merkez, Kartal-Esentepe, Kurfalı, Topselvi mahallelerine afişlerimizi astık ve bildirilerle seslendik. Kapı kapı, fabrika önü ve işçilerin yürüyüş güzergahlarında dağıtımlarımız devam ediyor.

Anadolu Yakası BDSP***Sultanbeyli'de seçim çalışması***

Düzenin seçim oyununa karşı çalışmamızı başlattık. Seçim gündemi üzerinden çıkardığımız afiş ve bildirileri Sultanbeyli'nin Başaran Mahallesi'nde yaygın bir şekilde kullandık.

Afişlerimizi öncelikle mahallenin merkezi yerlerine ve ara sokaklara yaptık. Bildirimlerimizi ise kapı kapı dağıtarak mahallenin işçi ve emekçilerine sesimizi ulaştırdık. Seçim çalışmasına henüz başlamamıza rağmen yaygın bir şekilde kullandığımız materyallerle sınıfın bağımsız devrimci platformunu işçi ve emekçilere taşımış olduk.

22 Temmuz'a kadar devam edecek seçim çalışmasını yaygın ve etkin bir şekilde sürdürerek, işçi ve emekçileri seçim oyunu boşa çıkarmaya ve kendi bağımsız sınıf tutumuyla hareket etmeye çağıracağız.

Sultanbeyli'den BDSP'liler***Ümraniye'de seçim çalışmaları devam ediyor!***

Ümraniye BDSP olarak seçim çalışmasını yoğunlaştırarak sürdürüyoruz. Geçtiğimiz hafta gerçekleştirilen “Seçimler ve devrimci tutum” başlıklı seminerin ardından bu hafta programın gerekçelendirilmesi ve kitle çalışmasının sorunları

gündemli seminer gerçekleştirildi. İşçi ve emekçilere sosyalizm alternatifinin nasıl taşınacağı ve propaganda-ajitasyonda dikkat edilmesi gereken noktalar üzerine tartışmalar yürütüldü.

Seçim çalışmasının yoğunlaştırılacağı alanlar belirlenerek, buralarda seçim komisyonları oluşturulması ve seçim bürosu açma gibi hazırlıklara başlandı. Çalışmanın bir diğer ayağını oluşturan propaganda-ajitasyon materyallerinden “Çözüm ne seçimde ne mecliste! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!/BDSP” şıarlı afişler Tepeüstü-Sarıgazi hattında, İMES çevresinde, 1 Mayıs Mahallesi'nde, Samandıra ve Sultanbeyli'de yaygınca kullanıldı. Yine işçi ve emekçileri sosyalizm mücadelesine çağıran bildirimler, başta sanayi bölgesi olmak üzere bölgede yaygın bir şekilde dağıtıldı. Önümüzdeki günlerde bildiri dağıtımlarını emekçi semtlerine de taşımaya devam edeceğiz.

Faaliyetimizi seçim komisyonları ile önümüzdeki günlerde güçlü bir şekilde sürdüreceğiz.

Ümraniye BDSP***Çiğli: Devrimci seçeneği emekçilere taşıyoruz!***

Düzenin seçim oyununu bozmak, işçi ve emekçilere gerçek kurtuluş yolunu göstermek için Çiğli'de faaliyetlerimiz başladı. Burjuvazinin işçi ve emekçilerin bilinçlerini bulandırmaya yönelik birçok aracı kullandığı böylesi bir dönemde, bizler de çeşitli araçlarla sınıfın bağımsız devrimci tutumunu işçi ve emekçilere ulaştırıyoruz.

İlk olarak bölgemizde bir araya gelen güçlerimizle çalışmayı nasıl örgütleyeceğimizi planladık ve hızla çalışmalarımıza başladık. “*Sınıfın devrimci programı etrafında birleşerek sermaye düzeninden hesap soralım!*” başlıklı BDSP bildirimlerini Çiğli semt pazarı, Şirintepe Mahallesi, Küçük Çiğli, Harmandalı ve Güzeltepe pazarında dağıttık. Güzeltepe, Harmandalı, Küçük Çiğli, Ata Sanayi Sitesi, Ayyıldız mevkiine afişlerimizi yaptık. Çiğli'nin emekçi semtlerinde kapıları çalarak ve Çiğli Organize girişinde seçim bildirimimizi dağıtarak çalışmalarımızın

ilk etabını bitirdik.

Bu süreçte gazetemizi de etkin bir şekilde kullanıyoruz. İşçi ve emekçilerin faaliyetlerimize ilgisi oldukça yüksek. Çoğu emekçi bu düzene olan tepkisini çeşitli şekillerde ifade ediyor. Bu tepkileri devrimci bir seçenekle buluşturmak görevi ise bizleri bekliyor. Çalışmalarımızı daha yoğun biçimde ve çeşitli araçlarla sürdüreceğiz.

Ciğli BDSP

Menemen'de seçim çalışmalarımız başladı

Düzen partilerinin toplumu laik-şeriat ekseninde kutuplaştırmalarına ve reformistlerin kurtuluş adresi olarak işçi ve emekçilere parlamentoyu göstermelerine karşın, bizler de Menemen BDSP çalışanları olarak, sınıfın bağımsız devrimci programını ve bayrağını Menemen'de yükseltiyoruz.

Bu doğrultuda ilk olarak belirlediğimiz işçi ve emekçi semtlerinde gazete satışı ve bildiri dağıtımıyla birlikte seçim çalışmalarımıza başladık. Kapı kapı dolaşarak insanlara seçimlere nasıl yaklaştığımızı anlatıyoruz. Uzun bir aradan sonra devrimci faaliyetin yürütüldüğü bu emekçi semtlerinde olumlu tepkiler alıyoruz. Özellikle gazete satışı sırasında insanlarla birebir yaptığımız konuşmalar çalışmalarımızın verimliliği konusunda umut verici imkanlara işaret ediyor..

Şimdiden kısa bir zaman dilimi içinde bölgedeki işçi ve emekçilerin gündemine seçimleri sokmayı başardık. Menemen servis güzergahlarını ve mahalleleri seçim afişlerimizle donattık. Bundan sonra seçim büromuzu açıp faaliyetimizi güçlendirerek ilerleyeceğiz.

Menemen BDSP

Adana: "İşçi sınıfının mücadele bayrağını sahiplenelim!"

Burjuva siyasetinde yaşanan tıkanma üzerinden gündeme gelen 22 Temmuz erken genel seçimleriyle birlikte düzen partileri işçi ve emekçilerin desteğini almanın hesabını yapıyor. Küçük-burjuva reformist çevreler ise işçi ve emekçileri parlamenter hayallerle oyalayarak yedeklemeye çalışıyor.

Böylesi bir dönemde işçi sınıfının bağımsız tutumunu ortaya koyabilmek, işçi ve emekçileri işçi sınıfının devrimci programı altında mücadele kazanmak hayati bir önem taşıyor. Adana BDSP olarak burjuvazinin seçim oyununu bozmak ve işçi sınıfını sosyalizm mücadelesine kazanmak amacıyla çalışmalarımıza başladık. Geçtiğimiz hafta yaptığımız ilk toplantıda süreci ve seçimi ortaya çıkaran koşulları tartıştık. Çeperimizdeki tüm güçleri harekete geçirerek güçlü bir siyasal faaliyet başlatma kararı aldık. Bu amaçla 26 Mayıs günü bir toplantı gerçekleştirdik.

Toplantıda ilk olarak parlamentonun işlevini anlattık. Burjuva partilerin tablosunu ifade ettik. Erken seçimi ortaya çıkaran koşulları tartıştık. Parlamentonun burjuvazi açısından bir asma yaprağı işlevini gördüğünü, burjuva partilerin emperyalizme uşaklıkta sınır tanımadığını, İMF-TÜSİAD programlarını uygulamakta kararlı olduklarını söyledik. Bu doğrultuda tüm düzen partilerinin teklediğini vurguladık. Cumhurbaşkanlığı seçimi üzerinden yaşanan tıkanma ve erken seçimi ortaya çıkaran koşulları anlattık. Reformistlerin parlamenterist hayallerinin işçi ve emekçiler üzerinde yaratacağı yanılsamaya işaret ettik. Devrimci demokrasinin boykot tutumunun gerisinde yatan nedenler üzerine tartıştık ve boykot tutumunun ortaya çıkardığı sonuçlar üzerinde durduk. İşçi sınıfının bağımsız tutumunun ortaya çıkarılmasının önemini vurguladık. Komünistlerin seçimlerden devrimci amaçlar için faydalanacağını ifade ettik.

İşçiler, kamu emekçileri, lise, dershane ve üniversite öğrencilerinden oluşan toplantıda işçi sınıfının mücadele bayrağının sahiplenilmesi gerektiğini vurguladık. Toplantı mücadele çağrısıyla sona erdi.

BDSP Adana

Güne yüklenip geleceği kazanacağız!

İzmir'de Öğrenci Sömürü Sınavı'na karşı 10 Haziran'da bir eylem örgütlenecek. Liseli gençlik çalışmalarımızla ve ÖSS karşıtı eylemlerle ilgili değerlendirme yapmadan önce Ocak 2006 tarihli bir değerlendirmemizden şu cümleleri hatırlamak istiyoruz:

"Bugün toplumsal muhalefet içerisinde liseli gençliğin tuttuğu yerin son derece dar olmasının nedeni liseli gençlerin duyarsızlığı değildir. Evet, verili durumda duyarsız olduğu bir gerçektir. Ancak bir diğer gerçek, bu duyarsızlığın hızla kırılabileceği kesimlerin başında liseli gençliğin geldiğidir. Zira liseli gençlik bir dizi sorunla dolaysız bir biçimde ve oldukça erken bir dönemde tanışmanın yarattığı doğal bir açıklığa sahiptir. Onun verili duyarsızlığının gerisinde, bu duyarsızlığı kırma noktasında politik müdahalelerin eksikliği yatmaktadır."

Politik müdahalenin eksikliği bugün liseli gençliği apolitizmden çıkaramamaktadır. Liseli gençliğin örgütsüzlük tablosu bu olguyla birleşince, liseli gençliğin toplumsal muhalefetteki yerinin sınırlı olduğu görülmektedir. Liseli gençliği apolitizmden kurtarmak için sadece liseli gençliğin apolitik unsurlarına yönelmek değil, kapsamlı bir genel politik faaliyet örebilmek gerekmektedir. Biz de İzmir Liselilerin Sesi olarak, bulunduğumuz ve seslendiğimiz liselerde politik bir faaliyet örebilmek amacıyla bir dizi adım attık. Gerek "Savaşa değil, eğitime bütçe!" kampanyası, gerekse 1 Mayıs sürecinde ve şu sıralar yürüttüğümüz ÖSS kampanyasıyla sesimizi liseli gençliğe duyurmaya çalışıyoruz. Bazı eksikliklerden kaynaklı arzulağımız düzeyde bir politik faaliyet örgütleyememiş olsak da, yaz dönemi boyunca, özellikle seçim döneminde yer alacağımız çalışmalardan kazanacağımız deneyim ve birikimler ışığında önümüzdeki döneme daha güçlü gireceğiz.

İzmir Liseli Gençlik Platformu'na doğru

Halihazırda liseli gençliğin geniş kesimlerini çatısı altında toplamayı hedefleyen, en geniş liseli gençlik kesimine seslenen ve bu alanlara dönük politikalar üreten platformlarımız mevcut örgütsüzlük tablosunu aşmada önemli araçlardan birisidir. İzmir'de de ihtiyaç duyulan platformumuza doğru somut adımlar atmaya başladık. İzmir'de 10 Haziran'da yapılacak "ÖSS duvarını yıkalım!" başlıklı kitlesel basın açıklaması platform girişim çalışmalarımızın somut bir yansıması

olacaktır. Basın açıklaması öncesinde yapılacak çalışmalar ise bunu besleyecektir. Katılımcıların kendi pankartlarıyla katılacakları bu eylemliliğe biz de İzmir Liseli Gençlik Platformu Girişimi pankartıyla katılacağız.

ÖSS eylemlilikleri üzerine

İzmir'de iki haftaya yayılan süreç boyunca, İstanbul'da süren ÖSS tartışmaları ve miting kararı üzerinden tartışmalar yapıldı ve İzmir'de de ÖSS karşıtı bir eylemlilik süreci başlatıldı. ÖSS'ye üç hafta kala dar bir bileşenin katılımcısı ve örgütleyicisi olduğu eylemlilik, İzmir yerelinin özgül koşullarında ilk elden bir yürüyüş, ardından kitlesel basın açıklaması ve daha sonra sokak şenliği olarak planlandı. Önümüzdeki süreçlerde liseli gençliğin taleplerini ve mücadelesini yükseltecek bir miting, etkinlik vb. örgütlenmesi kararlaştırıldı.

İstanbul ve İzmir'de liseli gençliği yönelik çalışmaların sürdürülmesi, liselilerin talepleri etrafında bir miting örgütlemeyi hedeflemeleri, bir basın açıklaması düzenlemeleri önemli bir adımdır. İstanbul'da başlatılan bu sürecin İzmir'e de taşınmış olması yetmemelidir. Bu süreç taşralara doğru yaygınlaştırılmalıdır.

Sonuç olarak

Önümüzde örgütleyeceğimiz ÖSS karşıtı bir basın açıklaması durmaktadır. Biz liseli güçlere düşen, bu basın açıklamasıyla başlatılan süreç boyunca liseli gençliğin mücadelesini büyütme. Ayrıca yaklaşmakta olan bir seçim süreci var. Liseliler olarak seçim sürecinin yarattığı politik atmosferde dahil olacağımız çalışmalar içerisinde bizlere düşen bir başka görev de liseli gençliği düzenin oyunlarına karşı devrimin ve sosyalizmin tarafı yapmak ve bu süreci kendi çalışmalarımız açısından bir avantaja dönüştürmektir.

Güne yüklenerek geleceği kazanmak için önümüzde uzun soluklu bir çalışma dönemi durmaktadır ve bizler bunun bilinciyle geleceği kazanacağız!

Liselilerin Sesi/İzmir

İLGP'nin şenlik faaliyetlerinden...**“Öğrenci Sömürü Sınavı Kaldırılsın!”****İzmir: “10 Haziran’da alanlara!”**

Ticari eğitimin yansımaları olan ÖSS, liselilere sahte gelecek umutları aşılamanın aracı haline gelmiş bulunmaktadır. Fırsat eşitsizliğinin en somut hali olan ÖSS ile işçi ve emekçi çocuklarına üniversitelerin kapıları kapatılıyor.

Tüm bu sorunlara karşı İzmir Liseli Gençlik Platformu Girişimi olarak mücadeleyi yükseltmeye çalışıyoruz. İzmir’de örgütleyicileri arasında olduğumuz “Öğrenci Sömürü Sınavı”na karşı “ÖSS Duvarını Yıkalım!” şiarlı kitlesel basın açıklamasına hazırlanıyoruz. 10 Haziran Pazar günü saat 15.00’te Gümrük Telekom binasının yanından başlayacak olan yürüyüşün ardından Sümerbank önünde ÖSS’nin sınıfsal, ulusal ve cinsel planda yaptığı elemeler üzerine konuşmalar yapacağız. Eylemimizi Yenikapı Tiyatro Topluluğu’nun sergileyeceği oyun ve davul-zurna ile sokak şenliği şeklinde sürdürmeyi planlıyoruz.

İzmir Liseli Gençlik Platformu Girişimi olarak tüm gücümüzle basın açıklamasına hazırlanıyoruz. Bu kapsamda Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi’nde gerçekleştirdiğimiz toplantı sonrası ÖSS’ye karşı bir imza kampanyası başlatacağız. Haftasonu dershanelerin yoğun olduğu merkezi yerlerde *Liselilerin Sesi*’nin satışını gerçekleştireceğiz. İmza standlarımızda basın açıklamasına çağrı yapacağız, davetiyelerimizi dağıtacağız. Bu süreçte çeşitli materyallerle her lisenin özgünlüğünde araçlar belirleyip kullanacağız.

İzmir Liseli Gençlik Platformu Girişimi**İLGP: Şenlik çalışmalarımız engellenemez!**

3 Haziran günü gerçekleştireceğimiz “Öğrenci Sömürü Sınavı Kaldırılsın!” şenliğinin çalışmalarına devam ediyoruz.

28 Mayıs günü Avcılar’da açtığımız standı zabıtalara müdahale ederek kaldırmak istedi. Saldırıya rağmen standımızı açık tuttuk. Ajitasyon konuşmaları yaparak, materyallerimizle kampanyamızı ve şenliğimizi liselilere anlatmaya devam ettik. Bugüne kadar kararlılıkla ve kesintisiz olarak sürdürdüğümüz çalışmamızı tüm engellemelere rağmen devam ettireceğiz.

İLGP**Anadolu Yakası: “ÖSS’ye Hayır Şenliği’nde buluşuyoruz!”**

İstanbul Liseli Gençlik Platformu olarak referandumlarla başlattığımız ÖSS karşıtı kampanyamıza imzalarla devam ediyoruz. Bu kampanyanın bir parçası olarak 3 Haziran günü “Öğrenci Sömürü Sınavına Hayır!” şenliği çalışmalarımız sürüyor.

Bu kampanyayla birlikte birçok liseliye ulaştık. Onlara ÖSS’nin geleceksizlik ve eşitsizlik demek olduğunu anlattık. Eğitim sisteminin gençleri nasıl uyuşturduğunu ve bizlerin düşünmesinden dahi korkulduğunu anlattık.

Çalışmalarımızın bir parçası olarak 27 Mayıs günü Taksim’de imza stantı açtık ve *Liselilerin Sesi* satışını yaptık. Tünel’de açılan imza standımızın yanısıra İstiklal Caddesi’nde de imza topladık ve *Liselilerin Sesi*’ni birçok liseliye ulaştırdık. Dergi satışı ile birlikte yaptığımız ajitasyon konuşmaları ilgiyle karşılandı. Bir kısım liseli bu konuşmalardan sonra dergimizi okumak

istediklerini dile getirdiler.

27 Mayıs günü Kadıköy dershaneler sokağı ve Kadıköy’ün değişik bölgelerinde de bir saat boyunca *Liselilerin Sesi* dergisinin satışını gerçekleştirdik. Satış sırasında 3 Haziran’daki şenliğimize ve ÖSS mitingine çağrı yaptık. Satışta dersaneli ve liseli arkadaşla konuştuk ve şenlik çağrımızı birçok liseliye ulaştırdık. Kartal’ı şenliğimizin afişleriyle donattık.

Etkinlik çalışmaları kapsamında Gülsuyu’nda da yaygın afişleme çalışması yapıldı. Afiş çalışması öğrenciler tarafından ilgiyle karşılandı. Anadolu Yakası İLGP olarak şenlik hazırlıklarımızı günden güne büyütürük sürdürüyoruz.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu**Esenyurt’ta İLGP’nin şenlik çalışması**

ÖSS’ye, paralı eğitime, geleceksizliğe karşı başlattığımız ÖSS kampanyamıza şenlik çağrısı ve imza standlarıyla devam ediyoruz.

Esenyurt İLGP olarak 26 Mayıs günü şenlik için çıkardığımız afişleri kullanmaya başladık. Kuruçeşme, Kıracı ve Esenyurt çevresine afiş yaparken öğrencilerle ve emekçi ailelerle sohbet etme imkanı yakaladık.

Yanısıra imza kampanyamız devam ediyor. Kampanya çerçevesinde 23 Mayıs günü Avcılar’da stand açtık. Standa ilgi oldukça yoğun oldu. Özellikle lise ve üniversite öğrencilerini şenliğimize davet ettik. Standımızda imza topladık, şenliğe çağrı ilanlarımızı dağıttık. *Liselilerin Sesi*’ni gençlere ulaştırdık.

Esenyurt’un emekçi mahallelerinde ve liselerde şenlik çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Kafeleri dolaşarak afişlerimizi asıyoruz. Bilet satışı gerçekleştiriyoruz. Okullarda *Liselilerin Sesi*’ni kullanmaya devam ediyoruz. Şimdiye kadar 40 dergi kullandık.

Esenyurt/İLGP**Sefaköy İLGP çalışmalarından**

ÖSS’ye karşı başlattığımız imza kampanyasını devam ettiriyoruz. 24 Mayıs’ta Sefaköy’de, 25 Mayıs’ta İnönü Mahallesi’nde, 26 Mayıs’ta Bakırköy’de

standlarımızı açtık.

28 Mayıs günü yine imza topladık ve şenliği katılma çağrısı yaptık. Önce Sefaköy’de sabah bir okulun girişinde imza toplamak istedik. Bu mümkün olmayınca duraklarda bekleyen ve okula giden öğrencilerden imza aldık. Ardından Bakırköy’de elden imza topladık, el ilanı dağıttık ve *Liselilerin Sesi*’nin satışını gerçekleştirdik.

Standlarımızı şenlik afişlerimizle ve dövizlerimizle süsledik. Onlarca liseli ve aileleri ile sohbetler gerçekleştirdik. Özellikle ailelerin paralı eğitime karşı attığı imzalar ve gerçekleştirdiğimiz sohbetler anlamlıydı.

Geçtiğimiz günlerde yaptığımız afişler faşistler tarafından kapatılmıştı. Bu nedenle 29 Mayıs günü Sefaköy’ü bir kez daha afişlerimizle süsledik. Yanısıra liseli arkadaşlarımızla bir toplantı gerçekleştirdik. Toplantıya ilk kez gelen liselilere İLGP’nin amaçlarını anlattık. ÖSS’ye bakışımızı, şenlik çalışmalarımızı, şenliğin programını ve neden böyle bir şenlik yapmayı düşündüğümüzü ifade ettik. Arkadaşların da tartışmalara katılmasıyla birlikte verimli bir toplantı oldu.

Sefaköy/İLGP**GOP İLGP şenliğe hazırlanıyor!**

Gaziosmanpaşa İLGP olarak “Öğrenci Sömürü Sınavına Hayır!” şenliği çerçevesinde hazırlıklarımızı hızlandırmış bulunuyoruz. Şenliğin amacını ve çağrısını en geniş kitlelere ulaştırmaya çalışıyoruz.

23 Mayıs günü şenlik tanıtımı için çıkartılan el ilanlarını Gazi Mahallesi’ndeki Şair Abay Lisesi önünde dağıttık. Dağıtım kısa sürmesine rağmen liselilerin ilgisini çekti. 24 Mayıs günü ise Gaziosmanpaşa Meydanı’nda ÖSS karşıtı imza kampanyası için stand açtık. Standda imza toplarken bir yandan da şenlik ilanlarını dağıtarak çağrı yaptık. Faaliyetimiz birçok liseli tarafından ilgi gördü. Liseliler şenliğe katılmak istedikleri belirttiler. Liselilerin yanı sıra aileler de şenlik ve imza kampanyasına ilgi gösterdiler. Çocuklarının da bu tarz etkinliklere katılmalarını istediklerini söylediler. Çalışmalarımızdan dolayı bize teşekkür ettiler.

25 Mayıs günü de şenlik afişleri kullanmaya başladık. Gazi Mahallesi ve Alibeyköy çevresine yaygın afiş yaptık. Afişlerimiz ilgiyle karşılandı.

Gaziosmanpaşa İLGP**İLGP’nin şenlik faaliyetini Bakırköy’e taşıdık**

İLGP’nin gerçekleştireceği Öğrenci Sömürü Sınavı Kaldırılsın Şenliği’nin tanıtım ve propoganda çalışmalarına üniversiteli güçler olarak destek sunuyoruz. 24 Mayıs günü *Liselilerin Sesi*’ni, şenliğe çağrı yapan el ilanlarını, davetiyeleri ve Meslek Liselilerin Sesi’ni Bakırköy’de kitlelere ulaştırdık.

Kendi olanaksızlıklarımızdan kaynaklı stand açamamış ve imza toplayamamış olmamıza rağmen hedefli bir şekilde kullandığımız materyallerimizle Bakırköy’deki liselilere ulaşmış olduk. Meslek liselilerden imam hatiplilere kadar çok geniş bir bileşenle -yaklaşık 750 kişi- ÖSS’yi tartışma ve kampanyamızı anlatabilme olanağı bulduk.

Liselilerin yoğun ilgisini çeken faaliyetimiz sırasında birçok kişi fazladan el ilanı isteyerek okulunda dağıtabileceğini söyledi. Özellikle imam hatip öğrencisi olduğunu söyleyen ve bir tarikat dershanesine giden bir gençle yaptığımız sohbet oldukça anlamlıydı ve etraftaki bir dizi lisenin ilgisini çekti.

İstanbul Ekim Gençliği

Sendikal hakları için işten atılan ve direnişe geçen Esen Plastik işçilerine...

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Çocuklarının geleceği, onurları, sosyal hakları ve köle gibi boyun eğmemek için mücadele ateşini yakan Esen Plastik işçileri kardeşlerim, merhaba!

Öncelikle hepimizi mücadelenizden ve kararlılığınızdan dolayı sevgiyle kucaklıyor ve kutluyorum. Fabrika önünde direnişe başlamanızın üzerinden iki ay geçti. Sosyalist basında sizinle ilgili çıkan haberleri okuduğumda ne kadar sevindiğimi anlatamam. Ben Esen Şirketler topluluğunun eski bir çalışanıyım. Esen Plastik'in eski bir çalışanı olarak sizlere dayanışma duygularımı iletmek, Çiğli Organize işçileri şahsında bütün işçilerin yüreğinin sizlerle birlikte attığını belirtmek için bu mektubu kaleme aldım.

İşçinin kanı ve canı üzerinden büyüyen 31 yaşındaki fabrika

Patronların tüm saldırılarına rağmen Esen Plastik işçilerinin mücadelesi hiç bitmedi. Esen işçileri şahsında tüm işçi sınıfının mücadele azmi, gelecek güzel günlere olan inancı ve mücadelesi bu köhne düzen yıkılana kadar devam edecektir.

Ağır ve uzun çalışma saatleriyle, kölece çalışma koşullarıyla Esen Plastik Şirketler topluluğunun büyüme serüveni, aslında sermaye düzeninin aynası gibidir.

Esen Plastik, 1976'da Karabağlar'da 150 metrekarelik bir yerde ikinci el iki makineyle üretime başladı. 1978'de Bornova'da 550 metrekarelik yeni yere geçti. 1982 yılında Pınarbaşı'nda bin 550 metrekarelik bir yerde üretime devam etti. Pınarbaşı'ndaki yere de artık sığmayınca 1990'larda şimdiki yerine taşındı. Önce 5 bin metrekarelik bir yerle başlandı, ardından 10 bin, sonra da 20 bin metrekarelik bir arsa... Sonra da hemen yanındaki 25 bin metrekarelik arsa satın alındı ve 45 bin metrekarelik Esen Şirketler topluluğu "karargâhını" kurdu.

Ancak büyüme burada da durmadı. Türkiye'nin ve dünyanın dört bir tarafına üretim ve ihracat yapan Esen Şirketler Topluluğu "2007'de 110 milyon dolarlık ciro ile üretimlerini 50 bin tona yükseltmek, Türkiye'nin ilk 500 sanayi kuruluşu arasına girmek, 10 yıl sonra girilen her sektörde Türkiye'nin önde gelen ilk üç firmasından biri olmak ve dünyaca ünlü markalar yaratmak" hedefinde olduğunu belirtiyor!

1990'larla birlikte artan özelleştirme saldırısı, ekonomik ve sosyal yıkım politikaları, 5 Nisan paketlerinin ardından Esen Plastik patronları 30 kat büyüdü! Esen Şirketler Topluluğu dev adımlarla holdingleşmeye doğru büyüdü, Esen Plastik işçileri cephesinden süreç sürekli tersten yaşandı: Esen Plastik işçilerinin açlığı, sefaleti, yorgunluğu, sömürsü büyüdü. Adım adım büyüüp devleşen bu fabrikada Esen Plastik işçilerinin sadece teri değil, eti, kemiği, kanı ve canı da bulunuyor.

Peki Salih ve Önder Esen kardeşler hangi maddeye dayanarak sizlerin işine son veriyor? İş Kanunu'nun 25-2 maddesine! Bu madde ne anlama geliyor?

"İşçinin işverenin başka bir işçisine tacizde bulunması. İşçinin işyerinde içki ve uyuşturucu madde kullanması. İşçinin işyerinde hırsızlık yapması. İşverenden izinsiz ardi ardına iki iş günü veya bir ayda iki ya da üç iş günü işine devam etmemesi" vb. Yani

ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller ve benzerleri üzerinden suçlanarak tazminatsız, ihbarsız işçinin işine son verilmesi!

Esen patronlarının hangi "ahlak"ına sığıyor bu suçlama? Sen işçileri köle gibi çalıştırarak robottan farksız hale getir, kanlarını emerek sırtlarından devasa servetler kazan, ancak işçiler bu sömürüyü biraz azaltmak isteyince de "suçlu" ilan ederek, (üstelik en ahlaksız bir gerekçeyle) işlerine son ver!

İşte Esen kardeşler şahsında bütün patronların "ahlak" anlayışının özü-özeti budur.

Geçmiş deneyimlerden ders çıkartmak

11 Mayıs tarihli *Kızıl Bayrak* gazetesinde yayımlanan röportajınızda bir işçi arkadaş "Ortalığı karıştıran kişi içeride vardiya amiri. İçerideki işçilere sürekli baskı yapıyor. Aleyhimize delil olarak kullanabileceği şeyler elde etmek için patron kapıda bir kameraman ve bir fotoğrafçı görevlendirmiş" diyor!

1990'lar Türkiye'sinde yaşanan sendikal örgütlenme ve genel olarak yaşanan hareketliliğin de etkisiyle fabrika işçileri sendikal süreç başlattılar. O dönemde Lastik-İş Sendikası'na üye olunmuştu. Ancak çoğunluk sağlanamadan patronun kulağına gitmişti. Daha doğrusu işçiler arasındaki hain ve yalaka bir tip olan "Ahmet Yarıcı" adındaki kişiliksiz patrona ispiyon etmişti. Patronun saldırıya geçmesiyle birkaç gün fabrika önünde süren direniş, ne yazık ki sessiz sedasız bitirildi.

Dahası var. Bu örgütlenme sürecinin kıyısından köşesinden yer alan "Mehmet Uyar" adındaki bir başka kişiliksiz de patronun saldırıya geçmesiyle karşı cepheye yer aldı ve kraldan daha da kralcı oldu. Bu süreçten sonra vardiya amirliğine terfi eden bu işbirlikçi hain, patronlara uşaklıkta, işçilere düşmanlıkta sınır tanımadı. İşçiler arasında sürekli güvensizlik yaydı, istenen bilgileri sürekli patronlara rapor etti.

Her ne kadar örgütlenme başarısızlıkla sonuçlansa da, bu süreçte kazanılan erzak ve ikramiyeler de, ücretlere yansıtılacak denilerek, '99'un sonlarında gaspedildi.

"Belirsizlik ve kararsızlık" ruhhalinin direniş üzerindeki ölümcül etkisi

'90'larla birlikte başarısızlıkla sonuçlanan deneyimin ardından, '98'de bir araya gelen bazı işçiler kıyımdan geçirildi. 2006'da başlatılan sendikal çalışmanın açığa çıkmasıyla patronlar tekrar saldırıya geçti. Tüm bu saldırılara, işçilerin birleşmesini önlemek için uygulanan tüm oyunlara, patron uşakları ve yalakalarına rağmen sizler mücadelenizi kararlıca yürüttünüz. Mücadeleniz açığa çıkınca da patronun saldırısına direnişle yanıt verdiniz. İşçilerin bu köhne düzene asla boyun eğmeyeceğini bir kez daha göstermiş oldunuz. Bu onur sizlerin ve Çiğli organize işçileri şahsında bütün Türkiye işçi sınıfınıdır.

Ancak direnişin daha da ses getirmesi ve kazanımla sonuçlanması için geçmiş deneyimlere bakmakta fayda var. İşçiler bir hak arayışına girdiklerinde bütün

patronlar buna karşı ortak hareket ederler. Geçmişte yaşanan birçok sendikal deneyimde bunu defalarca gördük. Saf Plastik, Altınyaz, birçok tekstil ve metal fabrikalarında bunu defalarca yaşadık. Bir fabrikada yürütülen sendikal mücadele başarıya ulaşırsa bütün işçiler kazanacak, kaybedilirse bütün işçiler kaybedecektir.

Bu deneyimler defalarca göstermiştir ki, "belirsizlik ve kararsızlık" ruhhalinin direnişin ve işçilerin direnme gücünün üzerinde ölümcül bir etki yaratır. Somut "planlama ve hedeflerin" olmadığı, sürekliliği olan ve ses getiren eylem ve etkinliklerin yapılmadığı bir direniş mevzisi zamanla yerini belirsizlik, kararsızlık, uzağı görememe ruhhaline bırakır. Bu "belirsizlik" ruhhalinin mücadeleye isteğini ve direnme gücünü öldüren en büyük etmendir.

Sınıf dayanışması, bir direnişin başarıya ulaşması için çok önemlidir. Direnişçi işçilerin soluklarına soluk, güçlerine güç katar. Ancak bu dayanışmanın büyütülmesi ve süreklileştirilmesi de, direnişçi işçilerin ortaya koyacağı direnme gücü ve eylemliliklerle yakından bağlantılıdır. Örneğin geçmişte İzmit-Seka işçileri, Seydişehir Alüminyum ya da hemen yanı başımızda yaşanan İZSU işçilerinin ortaya koyduğu direnme kararlılığı, haklı mücadelelerini tüm ülkede ve dünyanın birçok ülkesinde ilgi odağı haline getirdi. Dayanışmanın güçlenmesinde etkin bir rol oynadı. Bu deneyimlere dönüp daha iyi bakmamız gerekiyor.

Aliğa şubesi Petrol-İş'in en ileri şubesidir. Bu zor dönemde yaptığı eylem ve etkinlikler çok önemlidir. Ancak direnişi başarıya götürmek için yapılan eylemlerin yetersiz olduğunu düşünüyorum. Daha başka ne yapılabilir?

Örneğin, direniş komitesi var mı, yok mu? Yoksa bir direniş komitesinin kurulması, sürekli toplantılar yaparak önüne hedefler koyması, bu konuda görevleri tanımlaması ve iş bölümü yapması gerekmektedir. Vampir patronların sömürücü yüzlerini teşhir eden, direnişin haklılığını önplana çıkararak ve diğer işçileri dayanışmaya çağırarak büyük boy afişler çıkarılarak, başta Çiğli Organize bölgesi olmak üzere İzmir'in dört bir tarafında asılmalıdır. Aynı içerikte bildiriler çıkartılıp başta sendikal işyerleri olmak üzere çok yaygın bir şekilde sanayi bölgelerinde ve semtlerde dağıtılmalıdır. Geniş katılımlı ve değişik yerlerde (Çiğli Organize meydanı, organize girişi, şehrin merkezi meydanları) basın açıklamaları, yol kesme eylemleri gerçekleştirilmeli, yerel radyo ve basına sürekli demeçler verilmeli, sendika, parti ve devrimci kurumlar sürekli ziyaret edilmelidir. Dayanışma geceleri düzenlemek vb. birçok yol ve yöntem düşünülebilir.

Böylece hem işçilerin direnme kararlılığı hep yüksekte tutulmuş olacak, hem direniş birçok kesime ulaşır ilgi odağı haline gelecektir, hem de taleplerin kabul edilmesinde asalak patronlar üzerinde daha çok basınç oluşturulmuş olacaktır.

Mücadele kararlılığınızdan dolayı hepimizi tekrar kutluyor ve başarılar diliyorum. Zafer, direnen Esen Plastik işçilerinin, İzmir işçilerinin, Türkiye işçi sınıfının olacak.

Eski bir Esen Plastik işçisi

Gençlik hareketinden...

Cebeci'de polis ablukasına son!

29 Mayıs günü Cebeci Antifaşist Birlik, son zamanlarda kampüs çevresindeki polis ablukasını ve "güvenlik" terörünü protesto etti. Çeşitli demokratik kitle örgütlerinin ve sendika temsilcilerinin de katıldığı basın açıklaması saat 13.00'te Cebeci Kampüsü önünde gerçekleşti. "Faşizme karşı omuz omuza!", "Polis defol, üniversiteler bizimdir!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!" sloganları ile başlayan eylemde geçtiğimiz günlerde yaşanan İP provokasyonu ile üniversitelerde devrimci faaliyetleri bitirme provalarının yapıldığı ifade edildi. İP tarafından başlatılan ve medyanın da katıldığı dezenformasyon çalışmasının iç yüzü teşhir edildi.

Sınav döneminde gerçekleştirilen açıklamaya 30 kişi katıldı. Eyleme DİSK, KESK Ankara Şubeler Platformu temsilcisi, İHD gibi demokratik kurum temsilcileri de destek verdi.

Ekim Gençliği/Cebeci

Avcılar ÖKM Öğrenci Şenliği

Üniversitelerimizde şirketlerin gölgesi altında geçen sponsorlu şenliklere alternatif olarak Öğrenci Kültür Merkezi Kulüp ve Toplulukları'nın düzenlediği şenlik 29 Mayıs günü gerçekleşti. Düzenin yoz kültürünün gençliği cendere altına aldığı, kampüsün arka bahçesinin sermayenin arka bahçesine çevrildiği, üniversite yönetimlerinin öğrencilerin kültürel ve sosyal alanlarına da saldırdığı bir dönemde, kulüp ve toplulukların düzenlediği sponsorsuz şenlikle anlamlı bir alternatif oldu.

Şenlik saat 17:30'da Tiyatro Simurg'un "Tiyatro

nasıl oluştu?" başlıklı oyunuyla başladı. Sonra ÖKM Dans Topluluğu tango gösterisi gerçekleştirdi. Ardından Burhan Berken Kürtçe ezgileriyle sahne aldı. ÖKM müzik topluluklarından Grup Tanura Karadeniz'in hırçın dalgalarını Avcılar'a taşıdı. Son olarak İlkay Akkaya türkü ve marşlarıyla şenliğe katıldı.

Avcılar Ekim Gençliği

İstanbul'da Genç Sen Şenliği

DİSK'in öncülüğünde kurulan Öğrenci Gençlik Sendikası Genç-Sen, 27 Mayıs günü Maçka Parkı'nda bir şenlik gerçekleştirdi. "Asla yalnız

yürümeyeceksin!/Genç-Sen" ve DİSK pankartlarının asılı olduğu şenliğe yaklaşık 200 kişi katıldı.

Saat 17.00'de başlayan şenlik geç saatlere kadar sürdü. Şenlik boyunca YTÜ Satranç Atelyesi, resim atelyesi çalışmalar yürüttü. Cansız geçen şenlikte çeşitli müzik grupları sahne aldı. Şenlikte Grup Efsun, Grup Vardiya, Dinar Bandosu, ÖKM Müzik Topluluğu, Hariçten Gazelciler, Grup Yakup ve Ego Fugal seslendirdikleri farklı tarz müziklerle yer aldılar.

Şenliğin en coşkulu anları Grup Vardiya'nın sahne almasıyla yaşandı. Şenliğe gelenler Vardiya'nın söylediği türkü ve marşlarla halaylar çektiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

DTCF'de faşist saldırı...

"Faşizme karşı omuz omuza!"

30 Mayıs günü Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde sınavına giren bir Kürt öğrenci faşistlerin satırlı saldırısına uğradı. Ağır yaralanan öğrenci Ankara Numune Hastanesine kaldırıldı. Saldırının ardından faşistlere müdahale eden devrimci-demokrat öğrenciler ise polisin saldırısına uğradılar, 3 kişi gözaltına alındı. Saldırının ardından üniversitenin etrafına çok sayıda çevik kuvvet yığılması yapıldı.

Faşistlerin polis koruması altında okuldan çıkarılmasının ardından DTCF'li öğrenciler okuldan toplu çıkış yaptılar. Fakülte önünde bekleyen diğer öğrencilerle birleşen DTCF'liler, alkış ve sloganlarla Yüksel Caddesi'ne yürüdüler.

300'ü aşkın öğrenci "Dil-Tarih faşizme mezar olacak!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları eşliğinde Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada, okulda yaşanan faşist saldırı lanetlendi ve bu saldırıya karşı omuz omuza mücadele çağrısı yapıldı.

Ekim Gençliği/Ankara

İÜ'de baskılara karşı eylemler sürüyor

15 Mayıs günü ÖGB'ler eski İÜ öğrencisi olan ve diplomasını almaya gelen bir kadına saldırmış, bu saldırıya müdahale eden öğrencileri de küfürler eşliğinde dövmüştü. Bu saldırının ardından öğrenciler fakülte dekanını bahçeye çağırarak açıklama yapmasını istemişlerdi. Edebiyat Fakültesi bahçesine gelen dekan yardımcısı, taleplerimizi dilekçe ile bildirmemizi istemişti.

24 Mayıs günü İÜ'de, ÖGB terörünü teşhir eden bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasının ardından eylem yaklaşık bir saat daha devam etti. Basın açıklamasından sonra, ÖGB'ler hala okulda buldukları ve dekan sözünü tutmadığı için dekanlık koridoruna sloganlarla yürüdük. Dekanlık odası önünde yarım saat oturduk. Yanımıza gelmeye cesaret edemeyen dekan, bize 28 Mayıs günü için randevu verdi.

Daha sonra öğrencilere küfürler eşliğinde dayak atan ÖGB'lerin merkez kampüste görevlendirildiğini kitleye duyurduk. ÖGB'leri üniversiteden kovmak için merkez kampüse doğru yürüyüşe geçtik. Önce İktisat Fakültesi ek binasına gittik. ÖGB'nin engellemeye çalışması üzerine "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganıyla içeri girdik. Öğrencilere ÖGB terörünü teşhir ettik ve merkez kampüs yan kapıya doğru yürüyüşe geçtik.

Kitlenin merkez kampüse yürümesi üzerine, iki gün önce öğrencileri döven ÖGB'ler kampüsten uzaklaştırılmıştı. 20-25 kişiyle yan kapıyı kapatan ÖGB ve sivil polisler yaptıklarının hesabının soracağımızı söyleyerek İletişim

Fakültesi'ne doğru döndük. İletişim Fakültesi bahçesinde olayı teşhir eden konuşmalar yaptık. Bahçede bulunan tüm öğrenciler alkışlayarak bize destek verdiler. Son olarak Fen Fakültesi'ne doğru yürüdük. ÖGB'lerin tüm kapıları kapatması üzerine sloganlarımızla kapıyı zorlayarak içeri girdik.

28 Mayıs günü İÜ Edebiyat Fakültesi bahçesi ve kantininde konuşmalar yaparak dekanlığa çıktık. Dekan yardımcısı yanımıza gelerek; dekanlığın önünde bekleyemeyeceğimizi, bunun yasadışı olduğunu söyledi. Bizler ise buranın kendi üniversitemiz olduğunu dile getirerek hiçbir yere ayrılmayacağımızı açıkladık. Ardından 5 arkadaşımız dekanın yanına giderek baskıcı uygulamalardan rahatsız olduğumuzu dile getirdi. Dekan, hiçbir yetkisinin olmadığını, kendisinin bu konuyla ilgilenmediğini ve bizlerin de ilgilenmemesi gerektiğini söyledi.

Dekanla görüşmenin ardından bundan sonrası için ne yapacağımızı konuştuk. Fakülteler arası geçiş yasağına ve dayakçı özel güvenliklere karşı imza kampanyasını sürdürmeye karar verdik.

Dört gündür stant açarak yaklaşık bin imza topladık. 6 Haziran gününe kadar imza toplamayı sürdüreceğiz. Ayrıca 29 Mayıs günü kantin girişine dövizler ve devrimci tutsaklardan gelen karikatürlerle pano yaptık. Kampanyamızı 6 Haziran günü rektörlüğe yapacağımız yürüyüşle bitireceğiz.

İÜ Edebiyat Fakültesi/ Ekim Gençliği

Dünya işçi-emekçi hareketinden...

Arjantin'de otoban işgali

Arjantin'de 23 Mayıs günü Terrabusi işçisi 200 kişi Buenos Aires'in kuzeyinde Panamerikan otobanını işgal etti. İşçiler başkente giden yolu iki saat kapatarak ücret artışı ile ilgili taleplerine dikkat çektiler. Terrabusi'de mücadeleci bir sendikal çalışma yürütülüyor. Enflasyon nedeniyle ücret artışı talebiyle ilgili mücadeleler giderek artıyor. Metro ve hava yollarında çalışanlar Kirchner hükümeti üzerinde

baskılarını yoğunlaştırıyorlar.

Arjantin'de 2006 yılında enflasyon oranı 12,3'lerde seyrederken, 2007 yılında İMF yüzde 15'e çıkacağını tahmin ediyor.

Kolombiya'da bir milyon kişi yürüdü

Kolombiya'nın başkenti Bogota'da 23 Mayıs

günü bir milyon kişi hükümetin eğitim alanındaki politikalarını ve ABD ile serbest ticaret anlaşmasını protesto etmek için sokağa çıktı. Protesto yürüyüşüne işçiler ve sendikalar, orta ve yüksek okul öğrencileri, öğretmenler, köylüler ve yerli halk katıldı. Devlet okullarında çalışan öğretmenler, eğitim ve sağlık alanında kısıtlama öngören yasa tasarısı geri çekilene kadar grevlerini sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

Lübeck'te liman işçilerinin dayanışma eylemi

23 Mayıs günü 800 liman işçisi işyerlerini tehdit eden özelleştirme saldırısı ve sonuçları ile ilgili toplantı yaptılar. İşçiler Telekom çalışanlarının maruz kaldığı sonuçların benzeriyle karşılaşmaktan korkuyorlar. Toplantıda sürmekte olan Telekom emekçilerinin grevi için dayanışma mesajı yazdılar ve gönderdiler.

Liman işçileri Lübeck istasyonu önünde en işlek alanda buluşarak alanı 20 dakika boyunca işgal ettiler. Daha sonra şehir merkezine doğru yürüdüler.

Bangladeş'te devlet terörü

İnsan hakları örgütü Odhika geçtiğimiz günlerde Bangladeş ile ilgili bir rapor açıkladı. Raporda Bangladeş'te sıkıyönetimin ilan edildiği 11 Ocak'tan itibaren devlet terörü sonucu 96 kişinin katledildiği bildirildi. Bu katliama katılan polis, ordu, acil saldırı birlikleri ve diğer devlet organlarının 193.329 kişiyi de gözaltına aldığı belirtiliyor.

Çek Cumhuriyeti'nde radar protestosu

ABD'nin Doğu Avrupa'da kurmak istediği füze kalkını projesi 26 Mayıs günü 4 bin kişi tarafından Prag'da protesto edildi. Yürüyüş çağrısını "Askeri üslere hayır örgütü" yaptı. Yapılan anketlere göre, halkın yüzde 60'ı Amerikan radar sisteminin kendi topraklarına yerleştirilmesini reddediyor. Yürüyüşe katılanlar arasında gençler çoğunlukta.

Nepal'de öğretmen grevi sona erdi

Nepal'da öğretmenlerin iki haftadan beri süren grevleri sona erdi. Öğretmenler hükümetin asgari ücreti gözden geçirecekleri sözünü vermesi üzerine işbaşı yaptılar. Öğretmenler sendikası, öğretmenlerin Eğitim Bakanlığı önündeki eylemlerini, şartlarının kabul edilip uygulamaya konması durumunda bitireceklerini açıkladı.

Kanada'da 3 bin inşaat işçisi grevde

23 Mayıs günü 3 bin kepece sürücüsü ve ağır inşaat makineleri sürücülere Kanada eyaleti Ontario'da daha fazla ücret ve daha az çalışma saatleri talebiyle greve gittiler. Grev birçok inşaatın durmasına neden oldu. Bunların en önemlileri North Bay'deki hastane ve Woodstock'ta Toyota işletmeleri.

Nijerya'da petrol işçilerinin grevi sona erdi

Nijerya'da devlete ait petrol ocaklarında çalışan işçiler 24 Mayıs günü grev gittiler. Büyük bir rafinerinin özelleştirilmesine karşı çıkan ve sosyal ödemelerin yapılması talebini içeren grev nedeniyle rafinerilere petrol gitmedi. En önemli petrol limanı olan Port Harcourt'ta tankerlerden uzun kuyruklar oluştu. Grev, 26 Mayıs günü hükümetin ücret artışı ve diğer ödemeleri kabul etmesi üzerine bitirildi.

Hamburg'da G8 karşıtı yürüyüş

8 Haziran'da Rostock'da gerçekleştirilecek G8 Zirvesi için Hamburg'da biraraya gelen G8 karşıtları (Atak, Sol Parti, anti-faşist gençlik grupları, otonom gruplar ve Hamburg Forumu) bir dizi eylem yapılması doğrultusunda karar aldılar. Çeşitli toplantılar, tiyatro ve film gösterimleri, Asya ve Avrupa'daki dışişleri bakanlarının bulunduğu gün protesto amaçlı bir yürüyüş yapılması alınan kararlar arasında bulunuyordu.

Eylemciler 28 Mayıs günü yürüyüş için sabahın erken saatlerinden itibaren St. Reeperbahn İstasyonu'nda toplanmaya başladı. Yürüyüş için gelenler polis noktalarından geçerek alana yerleştiler. Kolluk güçleri yürüyüş için gelenlerin etrafını çevirerek abluka altına aldı. Ana kavşaklar ve sokaklar silahlı polisler tarafından tutuldu. Eylemciler engellenmeye çalışıldı.

Dışişleri bakanlarının bulunduğu merkezdeki otele yürümek isteyen kitleye polis izin vermedi. Bunun üzerine polisler yürüyüş komitesi arasında uzun süren tartışmalar yaşandı. Görüşmeler sonucunda Altona tarafına doğru yürüme kararı alındı. Merkeze yapılmak istenen yürüyüşün engellenmesi sonucunda kitle uzun süre bekletildi.

Yürüyüş gecikmeli de olsa saat 13:00'te başladı. En önde "Sınırsız özgürlük!" şiarının yer aldığı pankart taşındı. Arkasında anti faşist gençlik grupları pankartlarıyla yerlerini aldılar.

Daha sonra İLPS, Roter Oktober, Hamburg Forumu ve otonom gruplar, Young Struggle, göçmen örgütlerinden AGİF, ATİK, HÖC, DİDF, Halkevleri ve BİR-KAR yürüdü.

Yürüyüş sırasında "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Kahrolsun emperyalizm!", "Yaşasın sosyalizm!" sloganları haykırıldı. Megafonla yapılan G8 karşıtı ajitasyon konuşmalarında Heiligendamm'da gerçekleşecek olan zirvenin yaptırılmayacağı ifade edildi.

Polis yürüyüş boyunca kitleyi ablukaya alarak çevrede terör estirerek provokasyon yaratmaya çalıştı. Ancak kitle provokasyona izin vermedi. Zaman zaman yürüyüşçülerle kolluk güçleri arasında arbeye yaşandı.

Yürüyüşün sonunda 8 Haziran'da Rostock'da yapılacak büyük yürüyüşe katılım çağrısı yapıldı. Eylem bitiminde otonom gruplar tekrar dışişleri bakanlarının bulunduğu yere doğru yürümek istedi. Polisin izin vermemesi üzerine otonomgruplarla kolluk güçleri arasında çatışma çıktı. Polis merkeze yürümek isteyenlere tazyikli su sıktı, sis bombaları kullandı. Otonom gruplar yollara çöp bidonlarıyla ve tahtalarla barikatlar kurarak sokakları ateşe verdiler. Çatışmalar gece geç saatlere kadar devam etti. Birçok kişi gözaltına alındı. Kolluk güçleri sokak aralarında terör estirdi, karşısına çıkan herkese şiddet uyguladı.

Eyleme yaklaşık 8 bin kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Hamburg

Siyonist zorbalarda işbaşında, dünya seyrediyor!**Direnen Filistin halkıyla dayanışmaya!**

İki hafta önce bir kez daha saldırılarını yoğunlaştıran İsrail savaş makinesi 50'yi aşkın Filistinli'yi katledip, yüzlerceini yaraladı. Savaş uçaklarıyla evleri, atölyeleri, döviz bürolarını, arabaları bombalayan İsrail ordusu, gerçekleştirdiği vahşi katliamın yanısıra büyük bir yıkıma da yolaçtı.

Ehud Olmert başkanlığındaki siyonist cellat takımına bakılırsa, bu fütursuz saldırganlık, Filistinli direnişçilerin İsrail'e füze fırlatmalarını engellemeye dönükmüş. Tabii siyonizmin borazanlığını yapan gerici medya da, İsrail saldırganlığını bu aynı sahte gerekçeye dayandırarak vahşi katliamları meşrulaştırmaya çalışıyor.

Oysa Filistinli direnişçiler İsrail ile yapılan ateşkese uzun süre uydular. İsrail'e Kassam füzelerinin fırlatılması, siyonistlerin ateşkesi hiçe sayan saldırılarının ardından başladı. Yani bu iddia iğrenç bir yalandan ibarettir. İrkçı-siyonistler ve onların borazanlığını yapan medyadaki uzantılarının çarpık zihniyetine göre, işgalci İsrail ordusu istediği zaman saldırır, yakıp yıkar, dahası katliam da yapabilir. Ancak Filistinli direnişçiler bu saldırılara karşılık vermemelidir. Ancak bu türden argümanlara rağmen halkların direnişi meşrudur. Bu gerçeğin üzerini hiçbir çarpıtma ve demagoji karartamaz.

Yaklaşık iki haftadır hava akınlarıyla Gazze Şeridi'ni bombalayan İsrail ordusu, bir süre önce ara verdiği suikastlara yeniden başladı. Filistin direnişinin bazı liderlerini katleden siyonistler, ölüm listesini İsrail basınında yayımlayacak kadar pervasızlar. Zira BM sözleşmelerine aykırı olsa da, İsrail ordusunun

suikastlar düzenlemesi "uluslararası toplum"u pek ilgilendirmiyor. Kapitalist-emperyalist düzenin efendileri ırkçı-siyonist rejime "özel muamele"yi uygun buluyor. Bu ayrıcalığın da sağladığı rahatlıkla hareket eden siyonist rejim, Filistin Başbakanı İsmail Haniye dahil, tüm Hamas liderlerinin vurulabileceği tehdidini ulu orta savuruyor. Bu arada aralarında bakan, milletvekili ve belediye başkanlarının da bulunduğu onlarca Filistinli'yi İsrail zindanlarına kapatan siyonist ordu, İsrail'e füze fırlatmaya son verilse de, Filistinli liderleri katletmeye devam edeceğini ilan etti.

"Terörle mücadele" söyleminin ortalığı kirlettiği bir dönemden geçtiğimiz halde, İsrail devlet terörünü mahkum etmek bir yana, ABD emperyalizmi ile batılı

müttefikleri siyonistleri "el üstünde" tutuyorlar.

Filistin'deki iç çatışmaların peşi sıra hızlanan İsrail saldırganlığı, Arap devletleri tarafından da sessizlikle karşılandı. ABD emperyalizminin güdümünde hareket eden Suriye dışındaki bölge ülkeleri, İran'a karşı "ılımlı Sünni eksen" oluşturmakla meşgul olurken, Filistin'le ilgilenen zaman bulamıyorlar. Bu koşullarda gündeme gelen İsmail Haniye'nin yardım talebine karşılık veren olmadı.

Filistin halkının korkunç bir katliamla karşı karşıya bulunduğunu, işgal kuvvetlerinin sivilleri hedef aldığını, tesisleri yerle bir ettiğini belirten İsmail Haniye, Arap Birliği ülkeleri ile BM Güvenlik Konseyi'nin İsrail saldırılarına karşı harekete geçmesini istemişti. Ancak bu isteğe pek kulak asan olmadı. Bu tutum İsrail vahşetinin gerici Arap devletleri tarafından da onay gördüğünü ortaya koydu.

Başını ABD emperyalizmin çektiği "uluslararası toplum"dan Filistin'e yarar değil, olsa olsa zarar gelebilir. Zaten 20. yüzyılın başından beri emperyalistlerin Filistin'e dönük politikası hep bu yönde olmuştur. Emperyalist-siyonist güçlere karşı irade gösterebilme güç ve iradesinden yoksun olan gerici Arap devletlerinden de Filistin sorununa çözüm beklemek ham bir hayaldir.

Siyonist barbarlığa karşı Filistin halkıyla dayanışma, doğal olarak bölge ve dünya halklarından gelebilir. Zira siyonizmin yenilgiye uğratılması tüm bölge halklarının geleceği açısından önemlidir. Elbette verili durumda yeterli olmaktan uzak olan bu dayanışma ağının daha yaygın ve işlevsel olabilmesi için, Filistinli örgütler arasındaki iç çatışmaların da bir çözüme kavuşturulması gerekmektedir.

Sadr hareketini etkisizleştirme saldırısı boşa düştü

Irak bataklığında çırpınan emperyalist orduların geliştirdiği "güvenlik planları"nın hiçbiri şu ana kadar hedefine ulaşamadı. İşgalci asker sayısını sürekli artıran savaş kundakçılarının şefi Bush, bir kez daha Irak'a takviye güçler gönderileceğini bildirdi. Bu arada 100 milyar dolarlık "Irak işgal bütçesi"ni kongreye onaylatan Bush, işgal güçlerinin saldırılarını bu yaz yoğunlaştıracağını ilan etti.

Geliştirilen son "Bağdat güvenlik planı" ile Irak başkentinde işgal karşıtı direnişi bitirmeyi hedefleyen savaş kundakçılarının öncelikli hedeflerinden biri, Sadr hareketine bağlı Mehdi ordusunu tasfiye etmekte. Zira bu hareket, inişli çıkışlı bir seyir izlemekle birlikte, işgal karşıtı tutumunu sürdürüyor. Buna karşın silahlı kanadını tasfiye ederek hareketi zayıflatmayı hesaplayan işgal orduları amaçlarına ulaşamadı. Hareketin üssü sayılan Bağdat'taki Sadr bölgesini hedef alan çok yoğun saldırılar halen devam etmekte birlikte, ortada işgalcilerin başarıya ulaşacağına dair bir belirti henüz yok.

Hareketin lideri Mukteda Sadr'ın İran'a kaçtığı yönünde spekülasyonlar yapılmış, hareketin bundan dolayı zayıflayacağı iddia edilmişti. Ancak Sadr'ın halkın karşısına çıkıp Cuma namazında hutbe vermesi, sözkonusu spekülasyonların temelden yoksun olduğunu ortaya koydu.

Amerikan askerlerinin Irak'tan çekilmesini isteyen Sadr, "Şeytana hayır, Amerika'ya hayır, işgale hayır, İsrail'e hayır" şiarlarını yükseltti. Hutbeyi dinleyen binlerce kişi de bu sloganlara

eşlik etti. "Amerika'nın çekilme için takvim belirlemesini istiyoruz. Irak Hükümeti işgalin bir gün bile uzatılmasına imkan vermemeli" diyen Sadr, işgal karşıtı bir tutum sergiledi.

Hutbenin ardından Sadr hareketini hedef alan saldırıları yoğunlaştıran işgal orduları, yeniden Sadr'a girdi. Bu arada Basra'daki işgalci İngiliz askerleri de Sadr hareketinin kentteki güçlerine karşı saldırıya geçti. Saldırılara karşılık veren Mehdi ordusu, hem Bağdat hem de Basra'da işgal güçleriyle çatıştı. İşgal güçlerinin saldırılarında Mehdi ordusu bazı kayıplar vermekle birlikte hareketin zayıflaması gibi bir durumun sözkonusu olmadığı belirtiliyor.

İşgalcilerin Sadr hareketini baştan beri hedef tahtasına çakmaları tesadüf değil. Zira Şii güçler içerisinde işgal karşıtlığını açıkça dile getiren ikinci bir hareket yok. Bu tutum, hareketin özellikle Şii emekçiler üzerindeki etkisini pekiştiriyor. Sadr hareketini hedef alan işgalciler de, hareketin Şii emekçiler üzerindeki etkisini kırmayı da amaçlıyor.

İşgalcileri bataklığa sürükleyen direnişin temel zaaf alanlarından biri, halen Irak halklarını işgal karşıtı bir direniş cephesinde buluşturamamış olmasıdır. Bu zaaf giderilmediği ölçüde, işgalcileri yenmek kolay olmayacaktır. İşgal güçlerini Irak bataklığında boğmak için, halkların birleşik direnişinin örülmesi şarttır.

Almanya'da Uluslararası Gençlik Festivali

MLPD'nin gençlik örgütü REBELL'in öncülüğünde organize edilen **13. Uluslararası Gençlik Festivali** 26-27 Mayıs 2007'de Almanya'nın Gelsenkirchen kentinde gerçekleştirildi.

İki yılda bir geleneksel olarak gerçekleştirilen festival 26 Mayıs sabahı saat 10.30'da festival yürüyüşüyle başlatıldı. Ezici çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu yürüyüşe yaklaşık 4 bin kişilik bir kitle katıldı.

Yürüyüşçüler kısa bir güzergahtan geçerek şehir merkezindeki müzik tiyatrosunun önüne geldiler. Burada yapılan mitingte çeşitli gençlik örgütlerinin temsilcileri kapitalizmi eleştiren ve öfkelerini dile getiren, gençliğin gelecek ve geleceğin sosyalizm olduğunu belirten anlamlı konuşmalar yaptılar.

Dikkate değer en anlamlı konuşmayı MLPD başkanı Stefan Engel yaptı. Engel bir sömürü ve zulüm düzeni olan kapitalizmin sert ve tok bir eleştirisini yaptı. Bugün uluslararası sermayenin çok yönlü ve birleşik saldırısına karşı işçi sınıfının

enternasyonal mücadelesinin her zamankinden daha yakıcı hale geldiğinin altını çizdi. Çözümün devrim, kurtuluşun sosyalizm olduğunu vurguladı. Mitingin ardından yürüyüşçüler topluca festivalin yapıldığı alana geldiler.

Katılımı düşük, politik atmosferi zayıf bir festival!

Bu yılki festival hazırlık, coşku ve politik açıdan geçmiş yıllarda düzenlenene göre zayıflık taşıyordu. Katılımda ve ziyaretçi sayısında da belirgin bir zayıflık vardı. Küresel ısınma, antifaşist mücadele ve sorunları, MLPD'nin 25. kuruluş yılı başlıklı politik etkinlikler nispeten kitlesel katılımın gerçekleştiği toplantılar oldu. Bunun dışında kültürel ve sportif etkinlikler ağırlıkta idi. Festivale bu yıl Türkiyeli parti ve örgütler de sınırlı ve zayıf bir katılım gerçekleştirdi.

Sözünü ettiğimiz zayıflıkta havanın yağışlı olmasının etkisi olsa da, esas neden bu değildi. Zayıflığın gerisinde, organizasyonu gerçekleştirenlerin festivalin politik yönünü zayıf tutmaları vardı.

Parti olarak bu festivali her zaman önemsedik ve belli bir katılım gerçekleştirdik. Hedeflediğimiz düzeyde olmasa da bu yıl da benzer bir tutum içinde olduk. Festivalin ikinci günü anlamlı etkinlikler gerçekleştirdik. Politik ve kültürel alanda gerçekleştirdiğimiz bu etkinlikler alandaki yerli ve göçmen insanlar tarafından ilgiyle izlendi, yoğun bir sempatiyle karşılandı. Bunu çadırımızın önünde çektiğimiz halaylarımıza bizzat katılarak dışa vurdular.

Gecenin geç saatlerine dek çeşitli kültürel etkinliklerle devam eden 13. Uluslararası Gençlik Festivali, 28 Mayıs sabahı alanda kurulan çadırların kaldırılması ile sona erdirildi.

TKİP Yurtdışı Örgütü

İzmir'de gözaltı terörü

Ege Üniversitesi'nde dönemin sonuna yaklaşırken seçim gündemli afişleri kampaşa yaptık. Mühendislik fakültelerine yaptığımız afiş çalışmasının ardından Bornova metroda afiş yaptığımızı öne süren iki polis ekibi tarafından zorla gözaltına alındık. 15 polis, bizleri gözaltına alırken yüz bölgemize özellikle gözlerle biber gazı sıkarak direnişimizi kırmaya çalıştı. Polisin terörüne karşı uzun bir süre direndik. Bu ardebe sırasında Metro civarında onlarca insan toplandı.

Polis bizi ekip arabasına bindirebilmek için üst üste biber gazı sıktı.

Gözaltına alındıktan sonra iki saat Bornova Merkez Karakolu'nda bekletildik. Bir arkadaşımız üstünü aratmadığı bahanesiyle kaba kuvvete maruz kalınca, sloganlarımız ve müdahalelerimizle gereken yanıtı verdik. İki saatin sonunda para cezası kesilerek bırakıldık. Karşı karşıya kaldığımız baskılar ve gözaltılar bizleri yıldırılmayacak.

Ekim Gençliği/İzmir

KESK: "Çözüm demokrasinin sınırlarının genişletilmesidir"

Polisin yetkilerini genişleten, keyfi uygulamalarını artıran, devlet terörünü yasallaştıran "Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu" ile ilgili açıklama yapan KESK, 1 Mayıs'ta yaşanan ölçsüz polis şiddetinin hafızalarda canlılığını koruduğu bir süreçte, AKP'li bir grup milletvekilinin önerisiyle, polisin yetkilerinin arttırılması doğrultusunda yapılan yasal düzenlemenin emekçilere ve demokrasi güçlerine yönelik saldırının yeni bir hamlesi olduğunu ifade etti.

11 Eylül sonrasında ABD'nin tüm dünyada estirdiği türden bir baskı ve zor uygulamasının ülkemizde de türlü gerekçelerle uygulamaya konulmaya

çalışıldığını; tüm insanlara potansiyel suçlu gözüyle yaklaşan bu anlayışın, toplumda güvensizliği ve zorbalığı hakim kılacağını dile getirdi. Sokakta sorgulama, kimlik tespiti yapılmaksızın tutuklama, herkesin parmak izini alarak fişleme, sınırsız arama yapma yetkisi, sendika ve kitle örgütlerini keyfi olarak basma ve ihtar yapmadan zor kullanma gibi demokrasiyle bağdaşmayan pek çok uygulamayı kapsayan bu değişikliğin asla yasallaşmaması gerektiğini vurgulayarak, "Demokrasiye, insan hak ve özgürlüklerine sahip çıkan tüm toplumsal kesimleri, bu yasaya karşı durmaya" çağırdı.

İzmir Cezaevi İnisyatifi'nden eylem

İzmir Cezaevi İnisyatifi Tekirdağ ve Kandıra F tipi hapisanelerinde gerçekleşen saldırılarla ilgili bir basın açıklaması yaptı. 26 Mayıs günü Konak eski Sümerbank önünde yapılan açıklamada "İçerde, dışarıda hücreleri parçala!" şiarının yer aldığı pankart açıldı. "Devrimci tutsaklar yalnız değildir!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı. Eylemde devrimci tutsaklara yönelik saldırılar protesto edildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

"Kaybedenler açığa çıkarılsın!"

İHD İstanbul Şubesi, Kayıplarla Mücadele Haftası çerçevesinde Galatasaray Lisesi önünde 26 Mayıs günü sembolik beyaz eylem gerçekleştirdi. İHD üyeleri eylemde gözaltında kaybedilenlerin bulunmasını, sorumluların yargılanmasını talep ettiler. Eylemde kayıpların fotoğraflarının bulunduğu dövizler taşındı.

Gözaltında kaybedilenleri simgelemek için ayakkabılarını çıkaran İHD üyeleri "Kaybedenler kaybedecek!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Kaybedenlerin listesini istiyoruz!" sloganları attılar. Eylemde konuşan İHD İstanbul Şube Başkanı Ankara'da yaşanan bombalamayı kınadı ve gözaltında kaybedilenlerin sorumlularının yargılanması gerektiğini belirtti. Ardından kayıp yakınları, Susurluk'tan Şemdinli'ye kaybedenlerin listesini istediklerini vurguladılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

"Alinteri susmadı susmayacak!"

Alinteri gazetesinin Ankara çalışan ve okurlarının geçtiğimiz günlerde gözaltına alınıp tutuklanması İzmir'de yapılan bir eylemle protesto edildi.

27 Mayıs günü Konak Kemeraltı girişinde gerçekleştirilen eylemde "Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldırılmaz! Alinteri okurları serbest bırakılsın!/Alinteri" imzalı pankart açıldı. Eyleme BDSP, Partizan, Kaldıraç, Mücadele Birliği ve Köz de katılarak destek verdi.

Son dönemlerde yaşanmakta olan gelişmelerin ve devletin uyguladığı baskı ve terörün dile getirildiği eylemde; "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!", "Alinteri susmadı, susmayacak!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Tutuklular serbest bırakılsın!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Seçimler ve devrimci yurtsever tavır / II

M. Can Yüce

İlk yazımızda Kürdistan açısından seçimlerin, partilerin herhangi bir meşruiyetlerinin olmadığını; seçimlerin gayrı-meşruiyeti ve Kürdistan halkının kendi kaderini özgürce belirleme hakkını savunma ekseninde seçimlere girilebileceğini, ancak seçim kazanan yurtsever adayların kendilerini inkâr eden Meclis yeminini etmemeleri ve Meclis çalışmalarına katılmamaları gerektiğini vurgulamıştık. Devrimci yurtsever tavrın bu olduğunu belirtmiştik. Yine bugünkü verili koşullarda bu devrimci yaklaşımın pratik bir karşılığının olmadığını, çünkü Kürdistan devrimci dinamiklerinin teslimiyetçi ve düzen içi arayışların kontrolü altında olduğunu özetlemeye çalışmıştık.

Aslında bugüne kadar devrimci yurtsever bir seçim, Meclis ve yasal parti çizgisi izlenmedi. Bunun arka planını uzun uzadıya tartışmak mümkün, ancak biz kısaca satır başlıklarını ortaya koymakla yetineceğiz.

Devrimci taktikler, ancak devrimci program ve stratejilerin varlığı ile geliştirilebilir. Eğer kafanızdaki program ve strateji bazı kısımlar karşılığında düzene kabul edilmek ve onunla bütünleşmekse, kuşkusuz, izleyeceğimiz taktikler bu hedefe yönelik olur; geliştireceğiniz bütün araçlar bu amaca hizmet temelinde şekillendirilir. Ama amacınız ülkenizin bağımsızlığı ve halkınızın özgürlüğü ise, düzen içi taktik hesaplar yapmanız düşünülemez, tersine attığımız her adım devrimci hedefinize dönük olur, ona hizmet eder...

PKK'ye, III. Kongre süreciyle birlikte bütün yönleriyle Öcalan tarafından el konulmuştur. Bu tarihten sonra Öcalan'ın yaptığı, ele geçirdiği parti iktidarını korumak, derinleştirmek, giderek bunu dokunulmaz bir "kutsal"a dönüştürmek olmuştur. Aynı zamanda bu iktidar süreciyle birlikte partinin devrimci çizgisini de tasfiye etmek, her şeye ve kendisine rağmen ortaya çıkan devrimci değerleri ve devrimci etkileri kendi iktidarı için kullanmak ve düzen için tehlike boyutlarını sınırlandırmak, Öcalan için başka temel bir uğraş alanı olmuştur. Yine bunlarla birlikte devlete de "tek iktidar benim, ben de sizinle uzlaşmak istiyorum" mesajını göndermiştir. Bunun böyle olduğunu hatırlamak için 1988 yılında M. Ali Birand ile yapılan

röportaja yeniden bakmak yeterlidir. Fakat gelişmeler Öcalan'a rağmen Öcalan'ı aşan boyutlar kazanmıştır. Devrimci mücadele büyümüş, şehir serhildanlarıyla yeni bir aşamaya sıçramıştır. Öte yandan devlet, Öcalan'ın mesajlarını hiçbir zaman muhatap almamış, tersine bunları, ciddi bir zaaf, çözülmenin bir işareti olarak değerlendirmiştir.

Kurulan yasal partiler, HEP, DEP, HADEP ve en son DTP Kürtler'in temel haklarını yasal zeminde savunmak, bu konuda başı dik, ciddi ve tutarlı bir duruş sergilemek için değil, düzenle uzlaşma, daha doğrusu düzen tarafından kabul edilme amacına göre ele alınmış ve kullanılmıştır. Bu partilerin hemen hemen her düzeydeki yöneticileri de bu politik çizgiye uygun, onun yasal temsilcisi rolüne soyunmuşlardır.

1991 seçimlerinde SHP ile yapılan ittifak, Öcalan için düzene ulaşmanın, onunla ilişki geliştirmenin bir aracı olarak değerlendirilmiştir. Esas amaç bu olunca gösterilen adaylar da bu amaca uygun seçilmiştir. Milletvekili seçilen kadrolara bakıldığında, içlerinde devrimci, sömürgeci düzene cepheden tavır alan ve yaşamını buna göre şekillendiren kadronun sayısı 1-2 kişiyi geçmez. Bunlar da sonradan erimiş ve diğerlerine benzemiştir. Listeler hazırlanırken yerel halk önderlerinin, bu mücadelenin ağır yükünü çekmiş emekçilerin düşüncelerine ve önerilerine başvurulmamış, adaylar tepeden ve vurguladığımız amaca uygun seçilmişlerdir. Kürt orta ve egemen sınıflarından seçilen unsurların düzene cepheden tavır alma gibi bir duruşları olmamıştır. Gerilla ile de karşı karşıya gelememeye özen göstermişlerdir. Çünkü esas güçlerini ondan aldıklarını biliyorlardı. Yani bir elleriyle devrimci mücadelenin içinde, ama başları ve gövdeleriyle düzenin içinde olmuşlardır. SHP listelerinde yirminin üstünde seçilen DEP milletvekilinin hangisi bu sistem ve onun temsilcileri karşısında "em küm" etmeden tutarlı, ciddi ve saygın bir duruş sergilemiştir? Meclisin yemin töreninde esas yazılı metindekileri okuyan ve sonra bunu Kürtçe tekrarlayan ve bu andı iki halkın kardeşliği için yaptıklarını söyleyen L. Zana ve H. Dicle, bu yarım yamalak tutumlarını bile sürdüremediler ve estirilen

terör ile sinerek geri adım attılar. Bir de bunlar, "en radikalleri" olarak görülüyordu. Sonra bu sinik ve "kendilerini bile taşımaktan aciz", gerçekten hiçbir politik ciddiyetleri olmayan milletvekillerinden kimileri geldikleri düzen partilerine gitti, kimisi tutuklandı, kimisi yurtdışına kaçmak durumunda kaldı.

Devlet gerçekten tam bir terör estirdi. Bu terör bu kişilerin şahsından çok, Kürt halkını ve onun devrimci bağımsızlık mücadelesini hedefliyordu. Açık ki devlet, düzen içi arayışlara çok sert yanıt vermiş, hiçbir biçimde Kürt ve Kürdistan adını çağrıştıracak hiçbir gelişmeye izin vermeme çizgisindeki kararlılığını çok net olarak vurgulamıştır. 1991 DEP ve SHP ile yapılan seçim ittifakı, bununla devlete verilmek istenen mesaj ve bu mesajın ardındaki düzen içi çizgi iflas etmiştir. Özünde devrimci olan ve gerilla ve serhildan dinamikleriyle bunu pratik olarak kanıtlayan Kürdistan devrimci hareketi, ne yazık ki, yine kendi içindeki orta ve egemen sınıflardan kaynaklanan düzen içi anlayışlar tarafından engellenmiş, ortaya çıkardığı potansiyel ve olanaklar çarçur edilmiş, yanlış hedefler için kullanılmıştır.

1991 seçimlerinde izlenen çizgi ve sonuçları çok net olarak göstermiştir ki, inkâr ve imha sitemi ile Kürdistan sorunu en geri noktalarıyla bile yan yana olamıyorlar. Kürdistan sorunu bu düzene sığmadığı gibi, TC de inkâr ve imha sisteminde milim şaşma, esneme eğiliminde olmadığını sayısız kez göstermiştir. Dün de öyleydi, bugün de öyle... "Ne mutlu Türküm diyene" demeyenlerin sürekli ve baş düşman ilan edilmesinin başka bir anlamı olabilir mi?

Kürt halkı ve onun en sıradan istemi bile bu düzene sığmıyor. Bu çok açık ve sayısız kez kanıtlandı. Peki, buna rağmen hala kendini bu düzene kabul ettirme çabalarını nasıl okumalı, nasıl anlamalı?

İmralı çizgisi de, kısaca özetlemeye çalıştığımız, düzen içi arayışın açık teslimiyet ve tasfiye çizgisine sıçramasıdır. Bu çizgi temelinde yapılan yasal parti çalışmaları, girilen seçimler, yapılan seçim ittifaklarının özü aynıdır. En yumuşak deyimle; kendini düzene kabul ettirmek, düzenle ilişkide bir köprübaşı yaratmak! Ama bunda başarılı olamadıkları gibi sürekli bastırılma operasyonlarına muhatap olmaktan kurtulamadılar!

Şimdi bağımsız adaylarla bu hedeflerini gerçekleştirmek istiyorlar. Ama bunun önünde devletin ciddi engellemeleri var. Bunlar anlaşılırdır. Peki, DTP eliyle izlenen seçim çizgisi Kürtler açısından bir anlam ifade ediyor mu? Bu sorunun yanıtını bir sonraki yazımızda tartışmaya çalışacağız. Ancak bitirmeden "eğer"li bir kurgudan söz etmemiz gerekir:

Gerilla ve serhildan dinamikleriyle gelişen mücadele, yasal zeminde önemli bir çalışma olanağı yaratmıştı. Bu alan devrimci hedefler doğrultusunda değerlendirilseydi, bu alan orta sınıf temsilcilerine değil emekçi yerel önderlere bırakılsaydı, bunların inisiyatifi de köreltilmeseydi, seçimler devrimci ölçüler ve ilkeler doğrultusunda değerlendirilseydi, bu alanda ortaya çıkan sonuç böyle mi olurdu? Kuşkusuz tarih, "eğerler", "keşkeler" ile yazılmıyor. Ama bu soruların, yaşanan tarihi daha kapsamlı ve derinlemesine anlamak için epey bir zihin açıklığı yarattığına inanıyoruz.

Kıscacası '90'li yıllardan sonra Kürdistan'da doğru devrimci bir yasal alan, yasal parti, seçimler politikası izlenmedi. Dolayısıyla bu alanda ortaya çıkan olanaklar, devrimci değerlerin tasfiyesinde kullanıldı, kullanılıyor...

(Devam edecek...)

29 Mayıs 2007

Mamak İKE: "Baskılar bizi yıldırılmaz!"

Mamak İşçi Kültür Evleri (MİKE) olarak bir dizi gündemi birarada işleyen yoğun bir faaliyet süreci örgütlüyoruz. Daha yoğun bir şekilde kitlelere yöneldiğimiz böylesi bir süreçte devletin faaliyetimize yönelik saldırıları da sistematik bir şekilde sürüyor.

Devletin baskı ve terörünün tırmandığı, burjuva gericiğin zincirlerinden boşaldığı böylesi bir süreçte, Mamak İşçi Kültür Evleri olarak işçi ve emekçileri bir kez daha faşizme, şovenizme ve emperyalizme karşı yanyana getirmeyi hedefliyoruz. 6. Geleneksel Birlik ve Dayanışma Pikniği'nin ön çalışmasına güçlü bir şekilde başladık. Yaygın kullandığımız afişlerimiz ve el ilanlarımızda büyük bir kardeşlik sofrası daha kuracağımız pikniğimiz Mamaklı işçi ve emekçileri davet ediyoruz.

Kurulduğumuz günden bu yana düzenin bekçilerini rahatsız eden devrimci faaliyetimiz sırasında bir dizi saldırıya maruz kaldık. Yakın dönemde 8 Mart'tan 1 Mayıs'a kitlelere ulaşmaya çalıştığımız süreçlerde gözaltı terörü estiren devletin saldırıları her seferinde kararlılığımız karşısında boşa düşürüldü. Devletin azgın saldırılarına bir yenisi daha eklendi. Piknik gündemi ile yürüttüğümüz afiş faaliyetimiz sırasında bir kez daha sermayenin bekçi köpeklerinin engelleme girişimiyle karşı karşıya kaldık.

27 Mayıs Pazar günü Natoyolu Caddesi'nde pikniğe çağrı afişlerimizi yaygın bir şekilde kullanırken TEM ve bölge karakol polisleri tarafından durdurulduk. Bu keyfi müdahale karşısında karakola götürülmeyi reddederek yürümeye başladık. Bize saldırmaya başlayan düzenin kolluk kuvvetlerine "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganlarıyla yanıt verdik. Bizleri bir süre araçlara bindiremeyen polis, 2 arkadaşımızı kelepçeleyerek zorla araçlara bindirdi. Sloganlar ve fiili direnişimizle saldırıya yanıt vermeye devam ettik. Toplam 5 çalışmamız gözaltına alındı. Tuzluca'yı Karakolu'na götürülen çalışanlarımız burada da sloganlarını haykırmaya devam ettiler.

Yaklaşık 5 saat keyfi olarak karakolda tutulan çalışanlarımız, "kimlik göstermemek ve kabahatler kanununa göre çevreyi kirletmek" gerekçesi ile para cezası kesildikten sonra serbest bırakıldılar.

Hiçbir güç sesimizin emekçilere ulaşmasına engel olamaz. Sesimizi boğmaya kimsenin gücü yetmez. Mamak İşçi Kültür Evleri olarak sınıfı devrime kazanmak için faaliyetimizi kesintisiz olarak sürdürmeye devam edeceğiz.

Mamak İşçi Kültür Evleri çalışanları

Kentsel dönüşüm paneli

Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi TMMOB'un 13-14-15 Eylül tarihlerinde MSGÜ Oditoryumu'nda gerçekleştireceği İstanbul Kent Sempozyumu'na hazırlık çalışmaları kapsamında 26 Mayıs günü Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde bir panel-forum düzenledi.

Etkinliğe Prof. Dr. Fuat Ercan, TMMOB Mimarlar Odası Büyükşehir Şubesi CED Danışma Kurulu Üyesi Mücella Yapıcı, MSGÜ Öğretim Üyesi Sosyolog Şükrü Aslan ile Harita ve Kadastro Mühendisleri Mustafa Demirdöven ve Celal Beşiktepe konuşmacı olarak katıldılar.

Panel-forumda ilk sözü Prof. Fuat Ercan aldı. Konuşmasını sermayenin birikim mantığı üzerine kuran Ercan; kentsel dönüşüm sorununun Türkiye'de gittikçe yasal prosüdür haline geldiğini söyledi. Ercan, ilk olarak Türkiye'de kapitalizmin 1950'lerden sonra gelişmeye başlamasıyla birlikte kentsel sorunun da kendisini gösterdiğini, bunun sebebinin sermayenin emek gücüne olan ihtiyacı olduğunu ifade etti. Bu dönemde ucuz barınma ihtiyacının ortaya çıktığını ve bu ihtiyacın emekçiler kamu arazilerine yerleştirilerek çözmeye çalışıldığını söyleyen Ercan, Türkiye'de '90'ların ikinci yarısından itibaren büyük sermaye gruplarının yüzlerini kente neden döndüğü sorusunu Derbent deneyimi üzerinden örnekledi. Dönüşüm hakkında konuşmak için birikim üzerinden konuşmanın gerekli olduğunu belirten Ercan, bu birikimin dalga dalga yayılacağını vurguladı. Kentsel dönüşüm sorunuyla karşılaşmış olanlarla, karşılaşmamış olanları ortak bir platforma taşıma gerekliliğine işaret eden Ercan, buradaki mücadelenin mülkiyet hakkı değil "barınma hakkı" üzerinden

yürütülmesi gerektiğini belirtti.

Mücella Yapıcı, İstanbul'da kentsel dönüşüm konusunda yaşanan gelişmelere ve bu konuda mimar ve mühendislerin düştüğü çelişkilere değindi. Kentsel dönüşümün sadece mahallelerde barınma hakkının elden alınarak yaşanmayacağını, bunun başka birçok alanla bağlantısı olduğunu belirtti. Burada yaşanan çelişkileri resmi belgelerle açıkladı. "Küresel kent yaratma" söyleminin sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillendiğini vurguladı.

Sermaye gruplarının kentsel topluluklara göz dikmesini kapitalist gelişmenin doğal bir süreci olduğunu belirterek konuşmasına başlayan Harita ve Kadastro Mühendisi Demirdöven, kentsel dönüşümün insanların barınma ve diğer kent sorunlarının halledilmesiyle ilgili problemlerle geliştiğini söyledi.

Kentsel dönüşümün normal şartlarda insanların sağlıklı koşullarda yaşabileceği bir sistem olduğunu ancak bugün yapılanın bu çerçevede uygulanmadığını ifade etti.

Kentsel dönüşüm projesi kapsamında İstanbul'a dönük istatistiki bilgilerle konuşmasına başlayan Beşiktepe, İstanbul'un ekonomik olarak önemine dikkat çekti. Kentsel dönüşüm tartışmalarına yasal düzeyde bakmamaya çalışıldığını kaydeden Beşiktepe, insanlığın gelecek projesi olması gerektiğini ileri sürerek insanlığın "ya yalıtılmış alanlarda yaşamaya devam etme ya da kapitalizmin merkezlerine göç etme ikilemiyle" karşı karşıya kaldığını belirtti.

Sosyolog Şükrü Aslan ise, sistem açısından yıkılmak istenen bölgelerin çeşitli sebeplerle yıkılmasının amaçlandığını ifade etti. Projelerin altında küresel ve yerel sermayenin beklentilerinin yattığını vurguladı. Bu projelerin önüne geçilmesinin tek yolunun yıkım saldırısıyla karşı karşıya kalan mahalle sakinlerinin örgütlü mücadelesi olduğunu altını çizdi.

Panelin ikinci bölümünde İstanbul'un çeşitli mahallelerinde kurulmuş ve Kentsel Dönüşüm Projesi'ne karşı mücadele veren derneklerin temsilcileri kürsüden yaşadıkları sorunları dile getirdiler. Bu bölümde Başibüyük, Derbent başta olmak üzere yıkım tehdidiyle karşı karşıya kalan mahallelerin süreçlerine ilişkin bilgi verildi. Panel, konuşmacıların kendilerine yöneltilen soruları yanıtlamalarıyla devam etti.

Serbest kürsü ve soru cevapların ardından panel sona erdi. Panele yaklaşık 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

"Halkın barınma hakkı var!"

Ankara'da kentsel dönüşüm projesi çerçevesinde yıkım kararı alınan ve bir süredir farklı biçimlerde direnişlere sahne olan mahallelerin katılımıyla 27 Mayıs günü "Halkın barınma hakkı var!" mitingi gerçekleştirildi.

Öğlen Abdi İpekçi Parkı'nda toplanmaya başlayan kitle saat 14:00'te Kolej kavşağına doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca kentsel dönüşüm projelerine karşı sloganlar coşkuyla atıldı. Kortejin önünde "Halkın barınma hakkı var!" pankartı arkasında demokratik kitle örgütleri temsilcileri yürüdü. Ardından "Eğitim ve sağlığımızı satanlardan, kondumuzu başımıza yıkanlardan, toprağımıza zehir katanlardan hesap soracağız!" pankartıyla İstanbul Sarıyer Barınma Hakkı platformu, "Alinterimizle kurduk, rantçılara bırakmayacağız!" pankartıyla Dikmen halkı, "Söz, yetki, karar!" pankartıyla Mamak halkı yürüdü. Eylemde ayrıca Şirintepe, Eski Çöplük-Ege, Akşemsettin, Tepecik-Dostlar-Araplar-Derbent Yenimahalle ve Altındağ Halkı imzalı pankartlar taşındı.

Saygı duruşuyla başlayan mitingte tertip komitesi adına konuşmayı Av. Ender Büyükçulha konuşma yaptı. Kentsel dönüşüm projesinin yoksulları evinden atma, şehrin dışına sürme ve yoksulların yaşadığı mekanları rant alanına dönüştürme operasyonu olduğunu altı çizdi. Ardından Dikmen Yıkım İrtibat Bürosu, Dikmen'den yıkıma direnen bir kadın, Mamak Yıkım İrtibat Bürosu, Sarıyer Barınma Hakkı Platformu sözcüleri konuşular.

Mitingde "Söz, yetki, karar gecekondular halkına!", "Gün gelecek, devran dönecek, Gökçek halka hesap verecek!", "Barınma hakkımızı söke söke alırız!", "Barınma hakkımız engellenemez!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İşgalci değil hak sahibiyiz!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı. Eyleme 1500 emekçi katıldı. Konuşmaların ardından Grup Günyüzü'nün konseriyle miting sona erdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Deprem Hoca karanfillerle uğurlandı

Ankara Yenimahalle Mustafa Kemal Lisesi öğretmenlerinden, aynı zamanda Eğitim-Sen işyeri temsilcisi olan Deprem Sarıkış'ın silahlı saldırı sonucu katledilmesi üzerine, Eğitim-Sen'in çağrısıyla 25 Mayıs günü, Mustafa Kemal Lisesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Saygı duruşunun ardından Eğitim-Sen adına bir konuşma yapıldı. Öğrencilerin, eğitim emekçilerinin ve ailelerin yoğun katılımıyla gerçekleştirilen açıklamada, öğrenciler ellerinde "Deprem hocayı unutturmayacağız!", "Katiller bulunsun, hesabı sorulsun!" yazılı dövizler ve karanfiller taşıdılar. Açıklamanın ardından Karşıyaka Mezarlığı'na gidildi. Tabutuna Eğitim-Sen bayrağı sarılan Deprem Hoca öfke ve karanfillerle uğurlandı.

Kızıl Bayrak/Ankara

"Katiller bulunsun hesap sorulsun!"

Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri, katledilen Deprem Sarıkış'ın faillerinin bulunması için 25 Mayıs günü İstanbul İl Mili Eğitim Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Deprem Sarıkış'ın ölümünden iki gün önce de satırlı-bıçaklı saldırıya uğradığı; öğrencileri, arkadaşları ve çevresi tarafından sevilen ilerici, demokrat ve yurtsever birisi olduğu, bu özelliklerinden dolayı saldırıya uğrayabileceği dile getirildi. Faillerin yakalanması için yetkililer göreve çağırıldı. Eylem boyunca "Katiller bulunsun hesap sorulsun!", "Gericci eğitime son!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!" ve "Ek ders genelgesi geri çekilsin!" sloganları atıldı. Eyleme 60 eğitim emekçisi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir'de Eğitim-Sen eylemi

Deprem Sarıkış'ın öldürülmesi, ek ders ücretleri, AKP'nin kadrolaşmasına ilişkin olarak 25 Mayıs günü Konak eski Sümerbank önünde bir eylem gerçekleştirildi. Açıklamada "Bu saldırıyı nefretle kınıyoruz, ölümlere, şiddete artık yeter diyoruz. Konuya kayıtsız, sessiz kalmayacağımızın bilinmesini istiyoruz. Faailin yakalanması ve olayın aydınlatılması için yetkilileri göreve çağırıyoruz" denildi. Ek ders ücreti konusunda da yeni bir gelişme olmaması ve atamalarda siyasi kadrolaşma yapılması eleştirildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Sermayenin seçim oyununu boşa düşürmek için işçi sınıfının programı etrafında birleşelim!

23 Mayıs'ta patlatılan bombayı nasıl değerlendirmek gerekiyor dersiniz? Komünistlerin yılın başında yaptığı "Sermaye düzeninin zorlu yılı" başlıklı değerlendirme önümüzdeki döneme ışık tutar nitelikte: "Bugünün Türkiye'sinin genel durumunu sermaye düzeni yönünden en özlü ama aynı ölçüde en kapsayıcı biçimde ifade eden kavram krizdir. Bu ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel yaşam alanlarını kapsayan, birarada kesen, çok yönlü ve çok boyutlu bir krizdir. Uzun yılların ürünü ve uzantısı olan bu kriz güncel görünümüne içinde halen de sürmektedir ve ortada aşılabilirliğine ilişkin herhangi bir belirti de görünmemektedir. Tersine, özellikle dış gelişmelerin de bunaltıcı etkisi altında, durum gitgide daha karmaşık, içinden daha zor çıkılır bir hal almaktadır."

Yazının girişinde değinilen düzenin debelendiği kriz bugün kendini seçimler öncesinde tırmandırılan faşist dalga ile ortaya koymaktadır. Sosyal yıkım programlarını harfiyen uygulayan düzen partileri emekçilere dönük ekonomik bir vaatte bulunamadığı için siyasal atmosfer buna göre şekillendirilmektedir.

Her ne kadar cumhuriyet mitinglerine katılanlar

daha çok orta katmanlar olsa da, yine de tırmandırılan faşist kudurganlık esasta işçi-emekçileri zehirlemekte ve tıkanan düzen kanallarının önünün açılmasını hedeflemektedir. Şimdilerde artık "cumhuriyet" mitingleri bir kenara bırakıldı ve Güney Kürdistan'a saldırı söylemleri öne çıkmaya başladı. Faşist TC ordusu zaten uzun bir süredir Kürdistan topraklarına askeri yığınak yapmakta idi. Artık bu saldırının toplum nezdinde daha çok meşrulaştırılması hedeflenmektedir. İşte Ankara'nın göbeğindeki kontrgerilla provokasyonu da bu amaca hizmet etmektedir.

Bu provokasyon eyleminin hemen arkasından polislin elini güçlendirmek için hazırlanan yasa tasarısı mecliste hızla görüşülüp onaylandıktan sonra cumhurbaşkanlığına gönderildi.

Seçimler öncesinde emekçilere dönük başlatılan bilinç bulanıklığını boşa düşürmeliyiz. Bu saldırıların bir yönünü de reformizmin emekçiler üzerindeki etkisi oluşturmaktadır. Kendilerinin meclisi aşamayan ufuklarını emekçilere çözüm platformu olarak sunan reformist çevreler de bazı sorunların düzen sınırlar içinde çözülebileceğini söylemekte, mevcut iktidar

aygıtını meclisten ibaret göstermekte ve insanların düzenin dışına çıkmalarını engellemektedirler. Bu anlamda sermayeye hizmet etmektedirler. Bu partilerin programlarını da sert bir şekilde eleştirmeli ve teşhir faaliyetimizin bir parçası haline getirebilmeliyiz.

Bu anlamda seçimlere çok kısa bir süre kalmışken tüm çabamızla emekçilere yönelmeli, esasında düzen partileri ve tüm düzen kurumlarının sömürü ve baskı sisteminin devam etmesi için çabaladığını anlatmalıyız. Düzenin tüm kurumları ile ortadan kaldırılmasını hedefleyen devrimin ve sosyalizmin gerçek kurtuluş yolu olduğunu döne döne anlatabilmeliyiz. Bu süreçte ne kadar çok emekçiye politikalarımızı taşıy ve bu politikalarımız etrafında kenetlenmelerini sağlayabilirsek, seçimler sonrasındaki süreçte de birçok alanda kazanımla çıkabiliriz. Hem yeni çalışma alanları açabilir, hem de faaliyet içerisindeki güçlerimizi politik, teorik ve pratik olarak geliştirebiliriz.

Düzen partilerine oy vermeyelim, hesap soralım!

Mamak'tan Kızıl Bayrak okuru

Yine yeni bir seçim oyunu

Bir kez daha düzenin seçim oyunu ile karşı karşıyayız. Her seçim dönemi sermaye devleti ve onun uşağı düzen partileri karşımıza çıkıyorlar. Bu çıkmaz içerisinde biz işçi-emekçileri kendi oyunlarına yedeklemeye çalışıyorlar. Bu seçimlerde de bizleri kendi oyunlarının bir parçası yapmaya çalışıyorlar. Sınıfsal olarak baktığımızda, bizi hiç ilgilendirmeyen "laik-şariat" tartışmasına çekmek istiyorlar. Bu düzenin laikliğe nasıl baktığı ortada iken, bunun düpedüz işçi ve emekçilerin kafasının karıştırmak ve asıl sorunlarından uzaklaştırmak için bir oyun olduğunu görebiliriz. Kapitalist sistemin işçi ve emekçilerin sorunlarını çözmek gibi bir derterinin olmadığı/olamayacağı aşikar.

Asıl önemli olan biz işçi-emekçilerin bu oyunlara kanmamasıdır. Biz bu tür oyunlara kandığımızda, bunun en büyük bedelini çalıştığımız işyerlerinde yaşıyoruz. Gündemimizi bu türden yapay ayrımlar meşgul ettiği oranda, bölünüyor ve patronlar sınıfının saldırılarına tok bir cevap veremiyoruz. Tekil örnek vermek gerekir ise, çalıştığımız fabrikada bizler bu suni ayrımlarla meşgul olurken ya çalışma koşullarımız ağırlaşıyor ya da ücretlerimiz, mesailerimiz geç ödeniyor.

Bizler, kapitalist sistemin ne menem bir pislik olduğunun farkındaysak (ki farkında olmamak için yaşamımızın her anında 3 maymunu oynamamız gerek), yapmamız gereken en temel şey yaşadığımız bütün sorunların kaynağının kapitalist sistem olduğu göz önünde bulundurarak, kendi sınıf çıkarlarını savunan, devrimci bir program ekseninde hareket etmektir. "Çözümün ne seçimde, ne mecliste, çözümün devrimde ve kurtuluşun sosyalizmde" olduğunu anlatmaktır.

Ya her zaman ki gibi gözümüzü kapatıp "O olmadı, bu olsun. Onu denedik, bu seferde bunu deneyelim" tarzında şans oyunu oynar gibi davranacağız. Ya herbiri İMF'ye, ABD'ye, hizmette sınır tanımayan kokuşmuş düzen partilerinin peşinden sürekleneceğiz ya da sınıf bilinciyle hareket ederek, "yeter artık bu oyuna bir son vermek gerekir" diyerek "sınıfa karşı sınıf" perspektifiyle kapitalistlerin seçim oyununu bozacağız.

Ümraniye'den bir işçi

Çözüm mücadelesinde!

Düzen içi iktidar dalaşmaları cumhurbaşkanlığı seçimiyle alevlenmişti. AKP'nin hizmetlerinden dolayı arkasına aldığı ABD ve TÜSİAD desteğiyle cumhurbaşkanlığında ısrarcı olması ordunun muhtıra vermesiyle sonuçlandı. Böylece ipler iyice gerildi ve iktidarın asıl sahipleri olan büyük patronların her iki tarafı "tatlı dil"le uyarması sonucu erken seçime gidildi.

Erken seçim kararıyla tüm düzen partileri bu sürece hazırlanmaya başladılar. Kimileri birleşti, kimileri ittifak yaparak seçim hesapları yapmaya başladı. Ama düzen, medyayla işçi-emekçileri kendi saflarına yedeklemek için iki sermaye partisini öne çıkarıyor: AKP ve CHP.

Sonuçta kendilerince bizlerin karşısına iki seçenek koydular. Bir tarafta başa geldiğinden beri tüm İMF-TÜSİAD programlarını azgınca uygulayan, özelleştirmelerde büyük mesafe kateden, emperyalistlerin bir dediğini iki etmeyen AKP; diğer tarafta her defasında AKP'den aşağı

kalmayacağını yenileyen ve daha uşak olacağını söyleyen CHP. Neticede onlar bir bütün olarak İMF-TÜSİAD programını uygulayacak, yine savaşlarda masum halkların katledilmesine ortak olacak, bizleri açlığa, yoksulluğa, sefaletle mahkum edecekler.

İşçi-emekçiler olarak bu oyuna gelmemeliyiz. Çözümü mecliste aramamalıyız. Zaten bizleri bu kötü yaşam koşullarına mahkum edenler sermayenin partileri değil mi? Bizlere açlığı, işsizliği, sefaleti, yozlaşmayı dayatanlar, köleliği mahkum edenler oy isteyecekler. Bizleri sadece seçimlerde hatırlayanlara verecek oyumuz yok!

Kendi sınıf çıkarlarımız doğrultusunda bunun bilincine olmalı ve buna göre hareket etmeliyiz. Bizlerin umut ettiği güzel günler ne seçimle ne de meclisle gelebilir. Onların düzeninin yıkılmasıyla, işçi-emekçilerin hakları için mücadele sahnesine çıkmasıyla, kendi iktidarlarını kurmasıyla mümkün olur.

Küçükçekmece'den bir işçi

Yalan değil de ne?

22 Mayıs tarihli *Milliyet* gazetesinde Hasan Cemal'in yazısı ilişti gözüme. Ve yazının bütününde de söylenenlerin doğruluğu. Yazının başlığı "Bizde siyaset yalanla yaşamak mı?" Cemal, yazı boyunca düzen solunda CHP-DSP birleşmesini, sağda ise ANAP ve DYP birleşmesini değerlendiriyor. Bunun Türkiye'ye bir yenilik getirmeyeceğini söyleyerek yazının başlığında sorduğu "mi" ekini kaldırarak sorusunu kendisi cevaplıyor.

Ama asıl mesele Doğan Grubu'na ait bir gazetede böyle bir yazının yer alması değil. Hoş, haberin içerisinde ait olduğu zümrenin burjuva basın olduğunu düşünürsek bu, gazeteci için ileri bir adım. Ama asıl önemlisi burjuva medyanın kaleşörlerinin bile seçimlerden artık bir şey beklemediğini dolaysız olarak yazması.

Bu yazının devamını biz tamamlayacak olursak; tabii ki kapitalist bir ülkede kapitalistlerin yaptığı siyaset yalan olacak. Başka türlü düşünülemez. Ötesi burjuva kimliklerine ihanet olur ki, bunu da hiçbir zaman yapmazlar.

Bu birleşmelerle kitle karşısına çıkan düzen partileri, düzenlerini ayakta tutmak söz konusu olduğunda sağ, "solu" ve kendi aralarındaki it dalaşını bir kenara bırakmaktadırlar. İşçi ve emekçilere topyekün saldırıda hem fikir olmaktadırlar. Bu birleşmelerin temel sebebi düzen içinde var olan partilerin hiçbirinin işçi ve emekçilerin sorununu çözemeyeceğini kendilerinin de bilmesidir. Böylece emekçi kitleleri, sağ-sol, laiklik-şariat ekseninde bölerek hem kendi iktidarlarını garantiye almış, hem de emekçiler arasında suni gündemler yaratarak işçi ve emekçilerin kendi sorunları çerçevesinde örgütlenmesinin önüne geçmiş oluyorlar. Ta ki bizler bunların oyununu bozmak için sınıf kardeşlerimizle bir araya gelerek örgütlenene, "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" şiarını yükseltene kadar. Diğer türlü biz de bu yalanların bir parçası oluruz.

Ümraniye'den bir sınıf devrimcisi

Mücadele Postası

İşçi olmak ya da "işçi" olmak!

Merhaba arkadaşlar. Ben 16 senedir çeşitli sektörlerde işçi olarak çalışmaktayım. Çalıştığım sektörler farklı olsa da sorunlar özünde hep aynı, ya ücretler ödenmiyor, ya mesailer, ya da uzun çalışma koşullarıyla karşı karşıya kalıyoruz. Patronların keyfi uygulamaları da cabası.

Bu sorunlardan sonra, bir işçi olarak, benim kafama farklı şeyler takılmaya başladı. Biz bu yaşananları hakedecek ne yapıyoruz? Ya da hak etmiyorsak buna ne için tepki göstermiyoruz? Aslında kimse bize bu haksızlıkları hak ettiğimizi söyleyemez. Ama işin özüne baktığımızda ses çıkarmamanın kabullenmek olduğunu görürüz. Bizler susarak bu haksızlıkları kabulleniyoruz. Böyle bakınca bütün saldırıları hakediyoruz diye de düşünüyorum. Çünkü biz işçinin ne olduğunu bilmiyoruz. Bu soruyu aramızda kendisine soran pek azdır.

Bu soruyu şimdi kendimize soralım ve cevabını bulmaya çalışalım. 'İşçi nedir?' İşçi sadece geçinmek için çalışmak zorunda olduğu için mi çalışır ve onu ilgilendiren sadece, aldığı ücret midir? Bir boyutu olsa da işçi sadece bu değildir. İşçiler yeryüzünde dili, dini, rengi ne olursa olsun hepsi aynı sınıfın bir parçasıdır. Bu sınıf aynı zamanda, yeryüzünde bütün güzellikleri yaratandır. Kendisi bu güzelliklerde faydalanmasa da bu böyledir. Yani işçi sınıfından bahsediyorum.

Bunun karşısında bir de patronlar sınıfı vardır. Bu sınıf ise sadece üretim araçlarını elinde bulunduran sınıftır. Yani kapitalistler. Ama bu sınıfla işçi sınıfının arasında en azından şimdilik temel bir fark var, o da patronların bir sınıf olmanın bilinciyle hareket ediyor olmasıdır. Ve onun içindir ki işçiler üzerinde istedikleri gibi baskı kurabiliyorlar. Bunun karşısında yapılması gereken asıl noktaya geliyoruz. Başlangıçta sorduğumuz sorunun cevabı olarak iki seçenek var. Birincisi; işçiyi sadece karnını doyurmak için çalışan bir zümre olarak mı göreceğiz (ki bu gidişle ileride karnını doyuramayacağı da kesin.) İkincisi ise işçiyi, işçi sınıfının bir parçası olarak görerek, bir sınıf olmanın bilinciyle mi hareket edeceğiz? Bizler sermayedarlara karşı örgütlenerek hakkımızı aramadığımız sürece, ezilmeye, sömürülmeye, ücretli köleler olarak yaşamaya devam ederiz. Yani işin özeti; sözde mi işçi olmak, ya da özde işçi olmak ve bunun bilinciyle hareket etmek.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Ümraniye'den sınıf bilinçli bir işçi

AvEG-KON 2. Konferansı gerçekleşti

Avrupa Ezilen Göçmenler Konfederasyonu (AvEG-KON) 2. Kongresi 26-27 Mayıs tarihlerinde Hollanda'nın Den Haag kentinde gerçekleşti. Kongre öncesi hazırlanan dosya delegelere dağıtıldı. Kongreye 70 delege katıldı.

Kongre dünyada devrim, sosyalizm, demokrasi ve özgürlük mücadelesinde şehit düşenler anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Açılış konuşmasının ardından Divan seçimi yapıldı. Daha sonra kongre çağırısı; kongre çalışma planı; emperyalist sermayenin sömürü, yayılma ve güvenliği için gerici, işgal, savaş ve yeni "kanlı sınırlar"; görünen gelecek ve Avrupa'da göçmen kurumlarının birlikte çalışma sorunları; AvEG-KON'un mücadele perspektifi; AvEG-KON çalışma

raporunun okunması; kadın komisyonu raporunun okunması; AvEG-KON tüzüğünün görüşülmesinden oluşan gündemler okundu.

Delegeler konuşmalarla ilgili lehte ve aleyhte düşüncelerini belirttiler. Gündem maddeleri üzerine yapılan konuşmaların ardından her madde oylamaya sunuldu.

İki gün süren kongre boyunca gündemler üzerine canlı tartışmalar yapıldı. İkinci günün sonunda yeni yönetim için adaylar belirlendi ve seçim yapıldı.

ATİK ve BİR-KAR temsilcileri de kongreyi izlediler ve mesajlarını iletiler.

Bir-Kar/Hollanda

Ümraniye Tuncelililer Derneği'nde Kaypakkaya paneli

Ümraniye Tuncelililer Derneği'nde 27 Mayıs günü İbrahim Kaypakkaya'nın ölüm yıldönümü vesilesiyle bir panel gerçekleştirildi.

Panel tüm devrim şehitleri adına gerçekleştirilen saygı duruşuyla başladı. Ardından TUDEF temsilcisi konuştu. Kaypakkaya'nın devrimci hareketin mihenk taşlarından biri olduğunu, halka yaklaşırken onları ikna etme gücünün çok güçlü olduğunu vurguladı. Daha sonra DHP temsilcisi, İbrahim'in Marksist-Leninist-Maoist ideolojinin Türkiye topraklarında hayat bulmasının sağladığını belirtti. Son sözü Ümraniye Tuncelililer Derneği temsilcisi aldı. İbrahim'den nasıl mücadele edileceğini öğrendiğini, yaşadığı bir örnekle anlattı.

Panel sohbet şeklinde devam etti. İzleyicilerin konuşmalarında İbrahim ve '68 kuşağı önderlerinin en önemli özelliklerinin reformizm ve parlamentarizmden kopuş olduğu söylemi öne çıktı. Ayrıca Kaypakkaya'nın ulusal sorunda Türkiye devrimci hareketinde şovenizm kabuğunu

ilk kıran önderlerden biri olduğu vurgulandı. İbrahim'in ser verip sır vermeme geleneğinin yaratıcısı olması ise diğer öne çıkan yandı.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Yaşasın devrimci dayanışma!

Merhaba dostlar...

Öncelikle bu demir parmaklar arkasında beni unutmuyup *Kızıl Bayrak* dergisini ulaştırdığınız için, devrimci duyarlılığınızdan dolayı tüm *Kızıl Bayrak* emekçilerini devrimci duygularıyla selamlıyorum.

Emperyalizmi öncelikle tüm medya, basın, sinema ve televizyonla, kısacası hayatın her alanında görmek mümkün. İnsan beynine psikolojik baskı uyguluyorlar. Olguları, olayları kendi düzenlerinin ihtiyaçları doğrultusunda çarpıtarak sunuyorlar. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, diğer emperyalist haydutlar dünya halklarının gözlerinin içine bakarak Irak'taki işgali özgürlük olarak göstermeye çalışıyorlar. Bugün Irak'ta ölü sayısı yüzbinleri aşmış, milyonlarca yaralı ve yine milyonlarca insan açlık sınırında...

Bugün bu saldırılar zindan cephesinde daha kapsamlı bir şekilde uygulanıyor. Bu anlamda Fransa cezaevindeki tüm siyasi tutsaklar, terör kapsamında değerlendiriliyor ve tüm insani hakları gaspedilmiş. 11 Eylül'den sonra "terör" adı altında keyfi uygulamalar yapıyorlar ve yasalaştırıyorlar. Birkaç örnek verecek olursak;

1- Eğer politikseniz, dosyanız 3 yıl açık kalabilir ve bu süreç içinde ailenizle görüşme koşulu savcılığa verilmiş. En az bir yıl birinci derece akrabalarla görüşmeniz yasak.

2- Eğer hastaysanız, hastaneye gitmeniz gerektiğinde ellerinize kelepçe ayağınıza da pranga vurulur. Bu durumu kendilerine göre "güvenlik" olarak açıklıyorlar.

3- Tek kişilik hücrelerde kalma, izolasyon, yalnızlaştırma, bunların adı da güvenlik... Başkalarına zarar vermemek için. Bu tür örnekleri daha da çoğaltabiliriz. Adli mahkumlar için geçerli değil. Hükümlülerin %92'si hırsızlık ve uyuşturucu vs. Türkiyeliler ve adli mahkumların eğitim durumları çok düşük.

Her türlü baskı ve yasaklara rağmen yönü bellidir pusulamızın. Bu karanlık hücremizde karanlığa inat cılız da olsa, o cılız ışıkla karanlığı aydınlatma çabasını gösteriyoruz. İsterdim ki dostlarımızın koşulları ne olursa olsun yayın yollamak konusunda unutkan olmasaydılar. Ve unutmayalım ki belki bizler sınırsız, sömürsüz o altınçağı görmeyebiliriz. Yalnız bizler bugün gelecekte açacak olan güzel çiçeklerin tohumunu ekiyoruz. Ondandır, ister içerde ister dışarda hayatın her alanında bu güzel çiçeklerin tohumunu ekmeliyiz ki, dünyamıza ölümün inmesine izin vermeyelim. Saygılar...

Yaşasın devrimci dayanışma!

Fransa Flori Hapishane'sinden Devrimci Demokrasi okuru Reşo

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İSTANBUL (0 216 353 35 82)

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

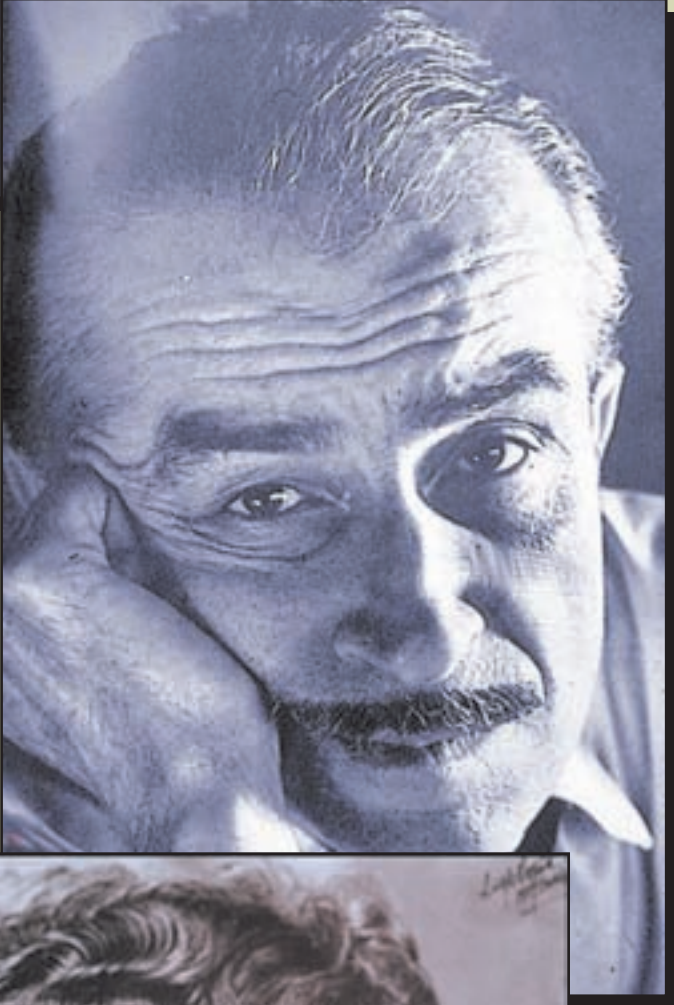
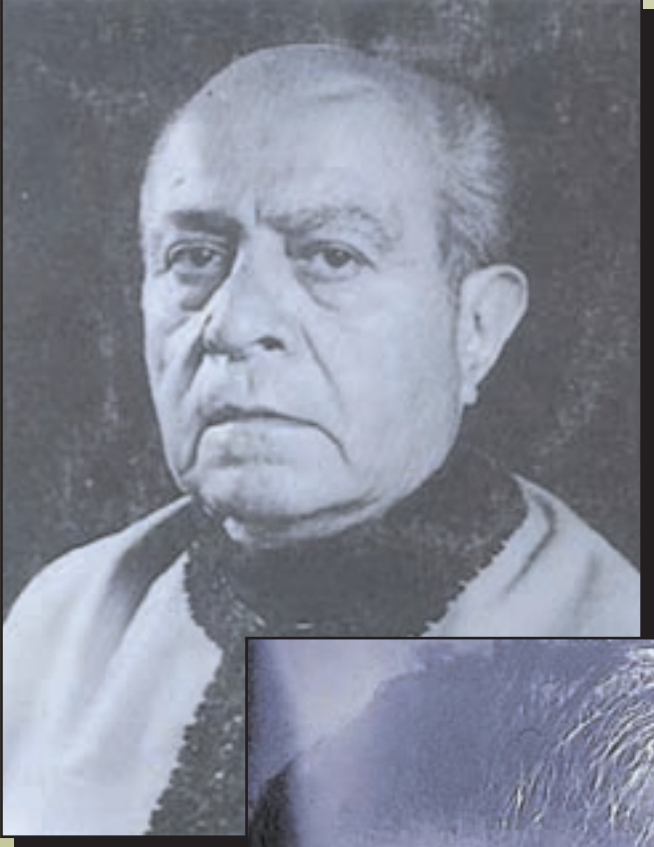
Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

«uyarına gelirse
tepemde bir de çınar»
demişti on yıl önce
demek ki on yıl sonra
demek ki sabah sabah
demek ki «manda gönü»
demek ki «şile bezi»
demek ki «yeşil biber»
bir de memet'in yüzü
bir de güzel istanbul
bir de «saman sarısı»
bir de özlem kırmızısı
demek ki göçtü usta
kaldı yürek sızısı
geride kalanlara
Hasan Hüseyin Korkmazgil

**Ahmet Arif, Orhan Kemal,
Nazım Hikmet...**

**Devrimci
sanatçılarımızı
saygıyla
anıyoruz...**